

Wilhelm Busch:

Omladinski pastor,
blagovjesnik, propovjednik,
pisac i autor mnogih knjiga.

ISUS

NAŠA SUDBINA

Isus naša sudbina – tema je koju pastor Busch odabire kao osnovu svog svekolikog poslanja.

S velikim je oduševljenjem vršio službu omladinskog pastora u Essenu. Kao neumorni propovjednik evanđelja mnogo je putovao propovijedajući tisućama ljudi.

Bio je uvjeren u evanđelje Isusa Krista kao najveću poruku svih vremena.

Želimo li čuti tu poruku? Predajmo se njegovu vodstvu i uskoro ćemo znati: „Isus naša sudbina“ najvažnija je tema svijeta i našeg života.

Wilhelm Busch

Isus naša sudbina

clv

RIJEČI ISKRENE,
Dravska 2, 42304, Pušćine

Naslov izvornika: Jesus unser Schicksal
Copyright 1967:
Aussaat- und Schriftenmissions-Verlag GmbH
Neukirchen Vluyn
Copyright za hrvatsko izdanje:
1992 CLV Bielefeld
Odgovara: Bratoljub Horvat
Lektura: Miljenko Jerić
Korektura: Senka Florjanić i Ivica Horvat
Slog i prijelom i korektura: Ivan Vrtarić

ISBN 3-89397-709-0

Wilhelm Busch

Isus naša sudbina

clv

Christliche

Literatur-Verbreitung e.V.

Postfach 110135 · 4800 Bielefeld 11

Tko je bio Wilhelm Busch?

Skoro nepoznat u zemljama engleskog govornog područja, Wilhelm Busch bijaše jedan od najpoznatijih i najpopularnijih njemačkih evangelizatora u vremenu prije i nakon druge svjetske vojne. Njegov neposredan i iskren način propovijedanja biblijske istine privlačio je tisuće ljudi koji se sakupljaše slušati ga.

Wilhelm Busch bijaše uvjeren da je poruka Evandjelja najizvrsnija poruka svih vremena. Njegove propovijedi i spisi u kojima sa silom, ali u jednostavnosti, prikazuje biblijski odgovor na najumjesnija ljudska pitanja, mogu biti prihvaćene od mladih i od starih, bogatih i siromašnih, školovanih i neobrazovanih ljudi s ulice.

Roden 1897. godine u Wuppertal-Elberfeldu u Njemačkoj, Wilhelm Busch provodi svoju mladost u Frankfurtu na Majni, gdje pohađa i završava srednju školu. U vrijeme prve svjetske vojne služi u njemačkoj vojsci. Iako mlad, nosi čin poručnika. Ondje, na bojištu, sreće živog Spasitelja i predaje svoj život Bogu. Taj radikalni korak promijenio je smjer njegova života i utjecao na živote tisuća ljudi u godinama što su slijedile.

Po završetku vojne studira teologiju u Tübingenu, nakon čega prihvaća crkvenu službu i službuje kao pastor: prvo u Bielefeldu, potom u rurskom području i, napokon, u Essenu. Ondje bijaše pastor i omladinski vođa do smrti. Tijekom svoje službe mnogo putuje po Njemačkoj i drugim europskim zemljama, propovijedajući posvuda Božju riječ.

Budući prihvaća strog, beskompromisan stav Njemačke Službene Crkve protiv uplitanja Trećeg Reicha u život crkve, ne bojeći se otvoreno iskazivati svoju vjeru, nacisti ga nekoliko puta zatvaraše.

Po završetku druge svjetske vojne, Wilhelm Busch još jednom započinje s putovanjima kao putujući evangelizator. Godine 1966, nakon nekoliko desetljeća neumorna rada, njegov ga Gospodin pozva k sebi.

Kazalo

Bog - da, ali zašto Isus?	9
Koji je smisao mog života?	23
Nemam vremena!	35
Pažnja! Opasno po život!	49
Što učiniti?	64
Zašto to Bog dopušta?	78
Naše pravo na ljubav!	93
Može li čovjek govoriti s Bogom?	106
Ja jednostavno ne mogu vjerovati!	118
Kako uživati u životu ako nas pritišću pogreške i krivnja?	132
Kako uživati u životu kad mi drugi idu na živce?	146
Sve se treba promijeniti, ali kako?	158
Bez mene!	171
Postoji li sigurnost u religiji?	182
Da li je kršćanstvo privatna stvar?	197
Kada će biti "smak svijeta"?	212
Kakva je korist od života s Bogom?	229

Predgovor

"Isus naša sudbina" je naslov teme koju je pastor Busch izabrao za veliku evangelizaciju održanu u Essenu, 1938 godine. S velikom je radošću u tom istom gradu vršio službu omladinskog pastora, ali je kao neumorni propovjednik Evandjelja neprekidno putovao. Tako je u mnogo navrata pozivao ljude k Isusu: po gradovima i selima, na istoku i zapadu, po Europi i svijetu.

Kako se radovao kada su ljudi hrlili čuti njegovu poruku! Bijaše uvjeren da je Isusova Radosna vijest najnadahnutija poruka svih vremena. Tisuće ljudi ga je dolazilo slušati. Usprkos tome ostao je pravi dušobrižnik koji je uvijek imao vremena za pojedinca. To je bila njegova posebna služba. Kroz ono što je ostalo sačuvano na magnetofonskim vrpcama, nastavlja razgovarati s pojedincem i u ovoj knjizi - kao sluga razapetog i uskrslog Isusa Krista.

"Isus naša sudbina" - bila je osnovna tema njegove svekolike blagovijesti. Želite li čuti tu poruku? Možete vrlo lako! Predajte se vodstvu Duha i dođite pred njegovu propovjedaonicu te će vam ubrzo biti jasno: "Isus naša sudbina" je glavna tema svijeta i naših života.

Karl-Heinz Ehring

Bog - da, ali zašto Isus?

Stari pastor, poput mene, koji je čitav svoj život radio u velikim gradovima, tijekom godina neprekidno sluša jedne te iste "bisere". Jedan od njih glasi: "Kako Bog može dopustiti sve to?" Drugi opet glasi: "Kajin i Abel bijahu braća. Kajin ubi Abela. Odakle onda Kajinu žena?" A jedan od najdražih mi je ovaj: "Gospodine pastore, vi uvijek pričate o Isusu. To je prekrasno. Ipak, uopće nije važno kojoj religiji pripadaš. Glavno je imati strahopoštovanje pred Višnjim, Nèvidljivim."

To zvuči logično, nije li tako? Stoga moj veliki zemljak - Goethe, (on je, također, iz Frankfurta) reče: "Osjećaj je sve, ime je samo zvuk i dim..." Nije važno govorimo li o Alahu, Budi, Sudbini, ili "Vrhovnom Biću". Glavno je u nešto vjerovati. Precizirati svoju vjeru je fanatizam. Tako misli barem pedeset posto ljudi, nije li istina?

Još uvijek mi je u sjećanju starija gospođa koja mi jednom prilikom reče: "O, gospodine pastore, opet vi sa svojom pričom o Isusu! Nije li sam Isus rekao: 'U kući moga Oca ima mnogo stanova!' Ondje ima mjesta za sve!" Dragi prijatelji, ovo je strahovita pogreška!

Jednom prilikom bijah u berlinskoj zračnoj luci "Tempelhofer Feld". Da bi se ondje moglo ući u zrakoplov potrebno je prije proći kontrolu putovnica. U redu ispred mene stajaše jedan visok i snažan čovjek; kao da ga još uvijek vidim pred sobom, nekakav dvometraš s ogromnim putnim pokrivačem pod rukom. Svoju putovnicu pruži službeniku. Ovaj mu odgovori: "Samo trenutak! Vaša putovnica nije više važeća!" Na to mu taj gospodin odvrati: "Nemojte biti tako sitničavi. Glavno je da imam putovnicu!" - "Ne," odlučno mu objasni službenik, "glavno je imati važeću putovnicu!"

Upravo je tako i s vjerom. Ne radi se o tome da je glavno imati vjeru - pa kakva god ona bila. Svatko na svoj način vjeruje u nešto. Nedavno mi netko reče: "Vjerujem da bi se od

kilograma govedine mogla napraviti dobra juha". I to je vjera - svoje vrste! Ne radi se o tome da imate nekakvu vjeru, već se radi o tome da imate ispravnu vjeru. Vjeru s kojom možete živjeti i kad sve krene nizbrdo, koja vam pomaže u velikim kušnjama, vjeru s kojom se možete suočiti i sa smrću. Smrt je najveća proba za ispravnost naše vjere!

Postoji samo jedna prava vjera s kojom se da ispravno živjeti i ispravno umrijeti: to je vjera u Gospoda Isusa Krista, Sina Božjega. Isus je sam rekao: "Mnogo je stanova u kući moga Oca." Ali, postoje samo jedna vrata u te Božje stanove: "Ja sam vrata! Tko uđe kroz mene, bit će spašen."

Isus, on je - vrata! Dobro znam da to ljudi ne vole čuti. Mogu satima diskutirati o Bogu. Netko Boga predstavlja na jedan, a netko na drugi način. Ali, o Isusu se ne može diskutirati.

Kažem vam: samo vjera u Isusa, Sina Božjega, spasava i donosi blaženstvo, a s takvom je vjerom moguće živjeti i umrijeti!

Jedan moj doživljaj pokazuje kako ta vjera ljudima izgleda smiješno. Jednom, prije dosta godina, dok šetah Essenom, naidoh na dvojicu muškaraca, najvjerojatnije rudara, koji stajahu na pločniku. Kako prolazih pokraj njih, jedan me pozdravi: "Dobar dan gospodine pastore!" Okrenuh mu se i upitah: "Odakle se poznajemo?" Tada se nasmija i reče drugome: "To ti je pastor Busch! Pravi dečko!" - "Hvala!" rekoh. "Da, dobar dečko", nastavi on, "ali je pomalo lud!" - "Lud? Zašto?" upitah ozlojađeno. Tada on ponovi: "Stvarno, pastor je pravi dečko! Samo, neprekidno govori o Isusu!" - "Čovječe," rekoh mu iznenađeno, "nisam ja lud! Za sto godina bit ćete u vječnosti. Tada će sve ovisiti o tome jeste li upoznali Isusa. O njemu ovisi hoćete li biti u paklu ili u raj. Recite mi, poznajete li Isusa?" - "Vidiš," smijući se, prozbori ovaj svome kolegi, "opet počinje!"

To je upravo ono od čega želim započeti! U Bibliji postoji jedan stih koji želim staviti na sam početak svog izlaganja. Taj stih glasi: "Tko ima Sina Božjega ima život." Na vjeronauku ste naučili nešto o Isusu, ali to ne znači da ga imate. "Tko ima Sina

Božjega" - zapazite ovu riječ 'ima' - "ima život" - ovdje i u vječnosti! "Tko nema Sina Božjega, nema života." To kaže riječ Božja! Jeste li čuli izreku: "Tko ima, ima!" Isto značenje ima i navedeni biblijski stih. Stoga bih vas htio uvjeriti da prihvatite Isusa i predate svoj život u njegove ruke. Život bez njega je ruševina.

Reći ću vam zašto je Isus jedini u koga valja vjerovati i zašto je vjera u Isusa Krista jedina ispravna vjera. Ili, da se izrazim posve osobno, htio bih vam reći zašto moram imati Isusa, i zašto moram vjerovati u njega.

1. Isus je Božje otkrivenje

Kad mi netko kaže: "Ja vjerujem u Boga, ali zbog čega trebam Isusa?" ja mu odgovorim: "To je glupost! Bog je nevidljivi Bog! Bez Isusa ne možemo znati baš ništa o Bogu!"

Ljudi mogu izmisliti svog vlastitog Boga, "dragog Boga", naprimjer, koji neće jednog pravog Nijemca ostaviti na cjedilu, bar ne tako dugo dok pije samo pet krigli piva dnevno! Alah, Buda - to su samo projekcije naših želja. Ali Bog? Bez Isusa ne možemo znati ništa o Bogu. Isus nam otkriva Boga. Bog je, dapače, došao k nama u osobi Isusa Krista.

Pojasnit ću vam to pomoću jedne ilustracije. Zamislite neprovidni zid magle. Iza tog zida magle sakriven je Bog. Kako ljudi ne mogu živjeti bez njega, počeli su ga tražiti. Pokušali su se probiti kroz maglu. To su pokušaji raznih religija. Sve su religije čovjekovo traženje Boga, a ovo im je svima zajedničko: sve su se izgubile u magli i nisu bile sposobne pronaći Boga.

Bog je skriveni Bog. To je vrlo dobro razumio čovjek koji se zvaše Izaija, kada kriknu iz dubine srca: "Gospodine, ne možemo doći k tebi. O, da razdriješ nebesa i siđeš k nama!" I, zamislite, Bog je čuo taj krik! Prodro je kroz gustu maglu i došao nam - u osobi Isusa Krista. Bog nam je došao onoga dana kad su anđeli pjevali na betlehemske poljanama: "Danas vam se rodio Spasitelj! Slava Bogu na visini!" A sada nam Isus govori: "Tko vidi mene, vidio je Oca." Bez Isusa nisam znao ništa o Bogu. On je jedina osoba od koje mogu primiti sigurnu

spoznaju Boga! I kako onda netko može reći: "Ja mogu bez Isusa!"

2. Isus je spasonosna ljubav Božja

Jednom me intervjuirao neki novinar. Upitao me: "Zbog čega održavate ovakve sastanke?" Na to mu odgovorih: "To činim zbog toga jer se bojim da ljudi ne odu u pakao." Tada se nasmija i reče mi: "Takvo mjesto ne postoji!" Ja mu odvratih: "To vi kažete! Za sto godina ćete znati da li ste u pravu bili vi ili Božja riječ. Recite mi," nastavih, "jeste li ikada osjetili strah od Boga?" - "Ne!" odgovori on. "Dragog Boga se nitko ne treba bojati!" Tada mu objasnih: "Čak i onaj tko ima površno znanje o Bogu mora znati da ne postoji ništa strašnije no što je on - sveti i pravedni Bog, Sudac naših grijeha. Mislite li da će on jednostavno preći preko vaših grijeha? Vi ga nazivate 'dragim Bogom'? Biblija ne govori tako. Biblija govori: 'Strašno je upasti u ruke živoga Boga.'"

Jeste li se ikad uplašili pred Bogom? Ako niste, tada niste još ni počeli uvidati strahovitu stvarnost Božje svetosti i užasnu stvarnost svojega grijeha. Ali kad se počnete bojati Boga, upitat ćete se: "Kako mogu opstati pred Bogom?" Osobno vjerujem da je najveća glupost našeg doba to što se više ne bojimo Božjeg gnjeva. Kad neki narod prestane ozbiljno shvaćati živoga Boga i njegov gnjev protiv grijeha, to je znak zastrašujućeg otvrdnuća.

Profesor Karl Heim mi je jednom prilikom pričao o svom putu u Peking. Ondje ga odvedoše na jedno brdo na čijem je vrhu stajao oltar koji nazivaše "nebeskim oltarem". Objasniše mu da se u takozvanoj "noći pomirenja" to brdo ispuni stotinama tisuća ljudi koji nose svjetiljke. Tada bi se popeo i car - u to je doba Kinom još vladao car - te prinio žrtvu pomirnicu za svoj narod. Kako mi je profesor Heim to objašnjavao, nastavi: "Ti pogani su znali što je gnjev Božji i da se čovjek treba pomiriti s Bogom."

Nasuprot tome civilizirani zapadnjak misli kako može govoriti o 'dragom Bogu' te da će Bog biti zadovoljan njime

tako dugo dok plaća crkveni porez! Počnimo se radije ponovo bojati Boga! Svi smo mi sagriješili! Vi niste? Ne zavaravajte se, svakako da jeste!

Jednom kad se ponovo naučimo bojati Boga, zapitat ćemo se: "Kako izbjeći Božji gnjev? Tko će nas spasiti?" Tek kad počnemo postavljati ta pitanja, otvorit će nam se oči te ćemo razumijeti da je Isus oslobađajuća ljubav Božja! "Bog želi da se svi ljudi spase", ali on ne može biti nepravedan. Bog ne može grijeh ostaviti nekažnjanim. I to je razlog zbog čega je dao svoga Sina - za spasenje i pomirenje.

Podite u mislima sa mnom do Jeruzalema. Izvan grada je brdo na kojemu su okupljene tisuće ljudi. Visoko nad glavama puka uzdignuta su tri križa. Čovjek na lijevom križu je poput nas - grešnik. Na desnom također. Ali pogledajte na čovjeka u sredini. Vidite li ga? Onog čovjeka s krunom od trnja na glavi? Sina živoga Boga!

O glavo krunisana kojoj se rugo' svijet.

O glavo puna rana, a na njoj trnov splet.

O čelo s kog' je teko' u mucu krvav znoj,

Ja te se sada sjećam i teških rana broj.

Zbog čega je on pribijen na križ? Taj je križ oltar Božji. Isus je "janje Božje koje oduzima grijeh svijeta" i izmiruje nas s Bogom.

Vidite li, tako dugo dok ne pronadete Isusa ostajete pod Božjim gnjevom pa makar vi to poricali. Samo oni koji dolaze k Isusu mogu biti u miru s Bogom. Jer, "na njega pade kazna - radi našeg mira".

Dopustite mi to ilustrirati jednostavnim primjerom. U prvoj svjetskoj vojni bijah topnik. Imasmo topove koji sa svake strane bijahu zaštićeni metalnim štitnikom. Jednom ostasmo na prvoj borbenoj liniji bez zaštite pješastva, a napali nas tenkovi. Meci neprijateljskog pješastva poput tuče udaraše po štitnicima. Srećom štitnici bijahu dovoljno jaki te ostasmo netaknuti. U tom trenutku pomislih: "Da sada ispružim ruku izvan štitnika, meci bi ju odmah raznijeli i bio bih izgubljen, zasigurno bih iskrvario. Ali ovdje iza štitnika sam siguran!"

To je upravo ono što Isus posta meni. Dobro znam da bih bez Isusa bio uništen na Božjem sudu. Bez Isusa nikada ne mogu zadobiti mir u srcu, bez obzira što ja učinio. Bez Isusa ne mogu umrijeti bez smrtnoga straha pred onim što me čeka. Bez Isusa idem ravno u vječnu propast. Vječna smrt nedvojbeno postoji - pričekajte malo i vidjet ćete! Ali kad stojim u zaklonu Isusova križa zaštićen sam kao i onda iza čeličnog štitnika. Sa sigurnošću znam da je on moj Otkupitelj! Moj Spasitelj! Da, Isus je oslobađajuća ljubav Božja!

Jeste li čuli ove riječi: "Bog želi da se svi ljudi spase." Zato je i dao svoga Sina: za spasenje, za otkupljenje. Dao ga je i za vas! Nemajte mira sve dok ne dobijete taj Božji mir, sve dok ne budete spašeni!

Zašto trebamo Isusa? Zato jer...

3. Isus jedini može riješiti najveće životne probleme

Znate li koji je najveći problem našeg života? Stariji, naravno, odmah pomisle na žuč, bubrege, ili nešto od čega upravo boluju. Kod mladih je to "dečko" ili "djevojka". Svatko ima nekakve svoje probleme. No, vjerujte mi, najveći naš problem u životu je naša krivnja pred Bogom!

Mnogo godina radih među mladim ljudima pa sam, stoga, uvijek tražio nove ilustracije pomoću kojih bi im lakše objasnio tu istinu. Jednu od tih ilustracija htio bih upotrijebiti i ovdje. Svojim bih slušateljima rekao: "Zamislite da od rođenja nosimo željezni prsten oko vrata. Svaki put kada sagriješim, na nj biva zavarena jedna karika. Imao sam prljave misli: jedna karika. Bijah zločest prema majci: jedna karika. Loše govorih o drugima: jedna karika. Provedoh dan bez molitve i ponašah se kao da nema Boga: jedna karika. Bijah nepošten, lagah: jedna karika."

Pokušajte sada zamisliti dužinu lanca koji vučemo za sobom! To je lanac naše krivnje! Taj lanac, naravno, ne možemo vidjeti, ali je takva stvarnost naše krivnje pred Bogom.

Naša je krivnja ogromna i vučemo ju za sobom kamo god idemo.

Često se pitah zašto ljudi nisu sretniji i zadovoljniji. Izgleda da imaju sve uvjete biti sretnima, ali, da li su zaista sretni? Oni to nikako ne mogu biti! Ne mogu jer za sobom vuku teški lanac vlastite krivnje! I nitko im ga ne može skinuti, nikakav propovjednik, svećenik ili pak anđeo. Ni Bog im ga ne može jednostavno skinuti jer je pravedan - "Čovjek žanje ono što je sam posijao".

Ali tu je Isus! On je jedini koji može riješiti naš najveći životni problem. On je umro za moje grijehе. Svojom je smrću platio za njih. Zato je sposoban skinuti lanac krivnje s mene. - On je jedini koji to može!

Iz vlastitog iskustva mogu reći da je pravo oslobođenje znati da su ti grijesi oprosteni. To je najveće oslobođenje koje netko može iskusiti u životu. I ne samo da to iskustvo mijenja život, već i smrt. Vi stariji ćete to dobro razumjeti: jedna je stvar umrijeti i znati da su ti grijesi oprosteni, a druga otići u vječnost noseći sa sobom svu svoju krivnju. To mora biti užasno!

Znam ljude koji cijeli svoj život govoraše: "Ja sam dobar. Ja sam pravedan". Ali jednoga dana će umrijeti i ostaviti i posljednju prijateljsku ruku da bi otkrili kako brod njihovog života, zahvaćen strujom vječnosti, plovi u susret Bogu. Sa sobom neće moći ponijeti ništa: ni "kućicu", ni bankovni račun, ni štednu knjižicu - samo svoju krivnju. Tako će se čovjek pojaviti pred Bogom. Užasno! Takva je ljudska smrt.

I kada kažu: "Pa tako svi umiru!" - onda svi i umiru tako! Ali ti ne trebaš umrijeti tako! Isus ti nudi oprostjenje grijehа! To je najveće oslobođenje koje postoji.

Imao sam osamnaest godina kad iskusih što je oprostjenje grijehа. Moj se lanac krivnje slomio i otpao. Tada se dogodilo ono što kaže pjesma: "...izgubljen grešnik bio sam, sad spašen sam i ja... Sad srce moje sretno je i ne plaši se već. Od straha oslobodi me, milosti Božje riječ."

Moja je želja da i vi iskusite Božje oprostjenje. Približite se Isusu! Učinite to još danas! On vas očekuje. Recite mu:

"Gospodine, moj je život iskvaren i ispunjen grijehom. Uvijek izbjegavah priznati to i sebe prikazivah u najboljem svjetlu. Sada donosim pred tebe sve svoje grijehe. Želim vjerovati da tvoja krv može isprati svu moju krivnju." Oproštenje grijeha je divna stvar. Ne oklijevaj!

U Engleskoj u sedamnaestom stoljeću življaše čovjek imenom John Bunyan. Zbog svoje vjere prove mnoge godine u zatvoru. (Ah, neke se stvari nikada ne mijenjaju! Nakon riječi Božje, zatvor je najstabilnija stvar na svijetu.) Ondje u zatvoru napisao Bunyan prekrasnu knjigu koja se i danas rado čita. U njoj prikazuje život kršćanina kao opasno putovanje ispunjeno avanturama. Knjiga govori o čovjeku koji življaše u gradu Propasti. Njega odjednom obuze nemir pa reče (otprilike ovo): "Ovdje ništa ne valja. Nemam mir u duši. Nesretan sam. Moram otići odavde." Svoju brigu podijeli sa ženom, na što mu ona odgovori: "Malo si nervozan. Potreban ti je odmor." No, to mu nije nimalo pomoglo, nemir je ostao. Jednog dana konačno zaključio: "Nema mi druge, moram napustiti ovaj grad!" I pobježe. Nakon nekoliko koraka postaje svjestan kako na leđima nosi pričvršćen veliki teret. Htio ga se riješiti, ali nije mogao. Što je dalje odmicao teret postajao sve teži. Prije nego krenu na put nije ga ni osjećao, bio mu je normalan, ali kako se udaljavao od grada propasti, teret je bivao sve veći. Napokon je jedva stavljao nogu pred nogu. Sogromnim se naporom pope planinskim putem. Teret postaje nesnošljiv. Odjednom se, zamaknuvši iza zavoja, nađe pred križem. Već na izmaku snaga sruši se u podnožju križa, čvrsto ga obujmivši rukama, i podiže pogled na razapetog Isusa. Istog trenutka osjeti kako se teret odvoji s njegovih leđa i uz buku i lomljivu otkotrlja u provaliju.

Ta je priča divna ilustracija onoga što doživljava čovjek kad se približi križu Isusa Krista.

Kod križa Kristovog zora me obasja,
slijep bijah ali sada, gle, vidim ja.
Kad u život svoj Isusa primaš,
hosana, tada blažen mir imaš.

Ja imam oprostjenje grijeha jer je moj Spasitelj trpio umjesto mene. S mene je skinut lanac krivnje. Mog tereta više nema. Nitko osim Isusa ne može dati takav poklon - oprostjenje svih naših grijeha.

Zbog čega trebam Isusa? Još je jedan razlog zašto trebam Isusa.

4. Isus je dobri pastir

Vjerojatno ste svi već iskusili kako je grozno biti sam i kako je tada život prazan. U svojoj ste osamljenosti shvatili: "Nešto u mom životu nedostaje. Ali što?" Reći ću vam što: nedostaje vam živi Spasitelj!

Upravo objasnih da Isus umrije na križu kako bi platio za naše grijeha. Zapazite ovaj stih: "Na njemu je bila kazna radi našega grijeha". Mrtvog ga skinuše s križa i staviše u grob isklesan u stijeni. Na otvor groba bi postavljen ogroman kamen. Kako bi bili potpuno sigurni, rimski upravitelj odredi da se grob zapečati, a pred ulazom postavi straža. Pretpostavljam da neki od stražara bijahu prekaljeni ratnici koji se boriše po svim zemljama ondašnjeg poznatog svijeta: Galiji, Germaniji, Aziji, Africi... Njihova tijela vjerojatno bijahu nagršena ožiljcima od rana zadobivenih u borbama. U osvit trećeg dana stajahu pred grobom sa štitovima na rukama, kopljima u desnicama i kacigama na glavama. U rimskog se legionara zaista moglo pouzdati kada bijaše na straži! No, Biblija kaže: "...anđeo Gospodnji siđe s neba, pristupi te odmaknu kamen." I Isus izide iz groba. To bi toliko zastrašujuće da stražari popadaše po zemlji kao mrtvi.

Nekoliko sati nakon toga sretne Isus siromašnu djevojku. Za nju Biblija kaže da je ranije bila opsjednuta sa sedam demona koje Isus istjera iz nje. Tog jutra djevojka bi sva u suzama. Isus joj pride. Ona se ne sruši od straha ugledavši ga. Upravo obrnuto. Njezine se suze pretvoriše u radost kad, prepoznavši uskrslog Gospodina, uskliknu: "Gospodaru!" Ona se utješi jer je znala: "Isus je dobri pastir, živ je, i tu je sa mnom."

Vidite, zbog toga želim imati Isusa. Trebam nekog tko će me

uzeti za ruku! Mene je život bacio u tamne dubine. Zbog svoje sam vjere proveo mnogo vremena po nacističkim zatvorima. Bijaše trenutaka kada mišljah: "Preostaje mi još samo jedan korak do mračnog carstva ludila odakle je nemoguće vratiti se." Tada mi pride Isus! I ponovo je sve bilo dobro! To vam mogu potvrditi.

U zatvoru proveh jednu noć kad je izgledalo da se otvorio sam pakao. Tog dana nacisti dovedoše ljude koje vodiše u koncentracioni logor. Ljude bez ikakve nade, dijelom kriminalce, dijelom nevine ljude - Židove. Te su noći, sjećam se dobro, bila je subota, srca tih ljudi bila ispunjena dubokim očajem. Uskoro svi počеше urlati iz svega glasa. Ne možete zamisliti taj prizor. Cijela je zgrada bila ispunjena očajnim ljudima koji jaukaše i lupaaše po zidovima i vratima uznica. Stražari bijahu nervozni i pucaše pištoljima u strop, trčaaše od uznice do uznice dijeleći udarce lijevo i desno. Ja sjedih u svojoj uznici i mišljah: "Ovako će biti u paklu." Teško je opisati taj prizor. U tom mi trenu nadode misao: "Isus! On je ovdje!" Govorim vam to što u tom trenutku doživjeh. Tada tiho, sasvim tiho, rekoh u svojoj uznici: "Isuse! Isuse! Isuse!" - Za tri minute sve utihnu.

Razumijete li? Ja ga zazvah, to ni jedan čovjek nije mogao čuti, samo On - i demoni se moraše povući! Tada, iako je bilo strogo zabranjeno, glasno zapjevah: "Isuse, prijatelju moj, melem srca mog, Isuse, ukras si moj. O, kako će dugo moje srce tjeskobno za tobom čeznuti." Svi uhićenici čuše pjesmu. Stražari ne rekoše ni riječ što glasno pjevam. "...Od oluje se mogu zatresti i temelji svijeta, kraj mene je moj Isus!" Dragi prijatelji, ondje osjetih što to znači imati živog Spasitelja.

Jednom ćemo svi morati, govorih već o tome, proći kroz veliku nevolju, kroz gorko iskustvo smrti. Netko mi jednom pride riječima: "Vi, pastori, uvijek plašite ljude s pričama o smrti!" Ja mu na to odgovorih: "Time ne trebam nikoga plašiti, toga se svi bojimo!" Koje će olakšanje biti kada ćemo tamo, u času smrti, moći prihvatiti ruku dobrog pastira! Ljudi mi govore, i to je istina, da se "...čovjek današnjice manje boji

umrijeti nego li živjeti. Život je grozan, gori od smrti!" Ali, dragi prijatelji, ima jedna bolja stvar - život sa Spasiteljem!

Ispričat ću vam priču koju već često puta koristih kao ilustraciju. Nevjerojatna je, ali istinita. U Essenu upoznah jednog industrijalca. Jednog od onih darežljivih. - "Gospodine pastore", reče mi, "dobro je što djecu učite dobru. Evo vam ček na sto maraka za vaš rad." Ali kad ga upitah kako on stoji s vjerom, brzo mi odgovori: "Pustite to, gospodine pastore, znate, ja imam vlastiti svjetonazor..." Razumijete li to? Bijaše dobar čovjek, ali udaljen od Boga kao Mjesec od Sirijusa.

Jednog dana vjenčavah mladi par. To ponekad i nije baš ugodno u našim velikim, praznim crkvama. Uđoše mladenci s nekih desetak svatova. Sjediše kao izgubljeni u toj ogromnoj crkvi. Moj darežljivi industrijalac bijaše jedan od svjedoka mladencima! Zaista mi bi žao tog čovjeka. Stajaše ondje u elegantnom fraku, s cilindrom u ruci. Jednostavno nije znao kako se ponašati u crkvi. Na licu mu se čitalo pitanje: "Trebam li kleknuti? Ili se prekrižiti? Što sad trebam učiniti?" Pokušah mu pomoći da se opusti, uzeh mu cilindar iz ruke i stavih ga sa strane. Tada zapjevismo. On nije imao pojma kako pjesma ide, ali pokuša pjevati s ostalima. Možete li sebi predstaviti tog gospodina? Čovjeka koji se inače tako dobro snalazi u svijetu.

Tada se dogodi nešto neočekivano. Zaručnica bijaše pomoćnica u bogoslužjima za djecu, pa tridesetak djevojčica odluči pjevati na njezinom vjenčanju. Smještene visoko gore na galeriji započeše pjevati dječje pjesme svojim slatkim glasićima: "Isusova sam ovčica, radujem se uvijek tom', Pastiru mom' ljubljenom..."

Svrnuh pogled na svog prijatelja i začudih se: "Što je tom čovjeku? Je li bolestan?" Spustio je glavu, tresući se, i prekrilo lice rukama. Moja prva misao bijaše: "Nešto mu se dogodilo! Moram hitno pozvati liječnika!" No, tada shvatih da on nezaustavljivo plače.

"... pastiru mom ljubljenom, koji me krijepi," pjevale su djevojčice, "koji me ljubi, koji me zna i mojim me imenom zove. Pod njegovom palicom blagom ja izlazim i ulazim, i neizrecivo

slatku pašu nalazim..." I ondje je sjedio taj čovjek, veliki industrijalac, i plakao! Odjednom shvatih što se dogodilo u praznoj crkvi. Taj čovjek je, zacijelo, sam sebi rekao: "Ova djeca imaju nešto što ja nemam - dobroga pastira. Ja sam jadnan, usamljeni i izgubljeni čovjek!"

Ni vi, tko god bili, muško ili žensko, nećete daleko stići u životu ako ne možete reći zajedno s ovom djecom: "Radujem se što pripadam stadu Isusa Krista i imam dobroga pastira."

- Bez njega ne možete dalje! Zašto ne biste donijeli životnu odluku koja bi te riječi učinila i vašima?

Zašto vjerujem u Isusa? Zato jer je on dobri pastir, moj najbolji prijatelj i živi Spasitelj.

Zašto trebam Isusa? Želim vam reći i posljednji razlog:

5. Isus je Knez života

Prije mnogo godina organizirah omladinski kamp u Böhmerwaldu. Po svršetku kampa, nakon što mladi otidoše, ja morah ostati još jedan dan i pričekati auto koji će poslati po mene. Noć proveh u lovačkom dvorcu koji je nekoć pripadao nekom kralju. U to doba ondje stanovaše samo šumar. Građevina bi u poluruševnom stanju. U njoj nije bilo čak ni električne struje, ali je imala vrlo veliku dnevnu sobu s kaminom u kojem je gorjela vatra. Šumar mi pruži petrolejku i zaželi laku noć. Vani je bješnjela oluja, a kroz krošnje jelki koje se nalaziše oko kuće sipila je kiša. Bijaše to pravo vrijeme i mjesto za dobar krimić.

Upravo te noći nemah sa sobom ništa za čitanje. Tada na rubu kamina pronaдох nekakvu knjižicu. Lagano ju počeh listati pod treptavim svjetlom petrolejke. Mislim da nešto groznije nikada ne čitah! Na njezinim je stranicama neki doktor izljevao svoj gnjev protiv smrti. Stranicu za stranicom nizaše se ovakvi odjeljci: "O smrti, neprijatelju ljudskoga roda! Tjedan dana se mućih iz tvojih kandži iščupati jedan ljudski život, i kad već pomislih da ga spasih, stala si kraj njegova kreveta i otela mi ga s prezrivošću osmijehom - i sav moj trud bi uzaludan. Ja mogu izliječiti čovjeka, ali znam da je sve uzalud

- dolaziš ti sa svojom šakom od kostiju. O, smrti, ti varalice, neprijatelju!" I dalje je ovako, na svakoj stranici, davao oduška svojoj mržnji prema smrti.

Tada naiđe najgori odjeljak: "O, smrti, kraju svega!" I doslovce je nastavio ovim riječima: "O prokleta! Kad bi zaista bila kraj svega! Kada te pogledam, pretvaraš se u znak pitanja. Tada se pitam da li je smrt zaista kraj? Što ako nije?"

To je to! Ali ja vam mogu reći da sa smrću nije svemu kraj! Isus, koji najbolje zna sve o tome, reče: "Širok je put što u propast vodi, a uzak je put koji vodi u život." Na nama je da, dok smo još na zemlji, donesemo ispravnu odluku. Zato sam radostan što imam Spasitelja koji mi daje život - ovdje i sada. Imam Spasitelja koji je život i koji vodi u život. To je razlog zbog kojeg volim govoriti ovu poruku drugim ljudima.

Za prve svjetske vojne tjednima bijah kod Verduna gdje se tada vodila jedna od najvećih bitaka. Između rovova su ležale hrpe leševa. Cijelog svog života ne mogah se riješiti tog užasnog mirisa raspadajućih leševa. I svaki put kad vidim spomenik s natpisom: "Pali za domovinu", osjetim taj miris Verduna, smrad mrtvih tijela. Kad pomislim da za sto godina više neće biti nikoga od nas, zagušuje me taj isti, užasni miris smrti. Osjećate li ga?

Ipak, u tom smrtnom svijetu postoji netko tko je uskrsnuo od mrtvih! On reče: "Ja živim i vi ćete živjeti! Vjerujte u mene! Dodite k meni! Obratite se! Postanite moji! Povest ću vas u život!" Nije li to čudesno? Kako može čovjek živjeti u tom svijetu smrti bez Spasitelja koji je život i koji vodi u vječni život?

Ovih dana čitah jedno staro pismo koje je profesor Karl Heim dao tiskati. To je pismo jednog vojnika, kršćanina, koji poginu u Rusiji za vrijeme druge svjetske vojne. U pismu piše otprilike ovako: "Ovdje u nas je jezivo! Kad Rusi zapucaju sa 'Staljinovim orguljama' ('kaćuše'), sve nas obuzme panika. I ta hladnoća! Taj snijeg! Jezivo! Ali ja se ne bojim! Bit će predivno kad poginem: u trenu ću ući u blaženstvo. Prestat će muka i ja ću vidjeti moga Gospoda licem u lice, utonut ću u njegov sjaj.

Ne, neće mi biti žao ako ovdje poginem." To mu se i dogodi nedugo nakon što napisa ovo pismo. Čitajući ga, pomislih: "Kako je velika stvar da se jedan mladić više ne boji smrti samo zato jer poznaje Isusa!"

Da, Isus je Knez života! On svojim daje nepokolebljivu nadu u vječni život!

Jednom u Leipzigu, na Dan crkve, bi priređeno primanje u Gradskoj vijećnici. Ondje se sakupiše svi važniji društveni djelatnici i crkveni dostojanstvenici. Održani su govori u kojima se pazilo da se ne "nagazi na žulj" neistomišljenicima. Ceremoniju je trebao zatvoriti Heinrich Giesen koji u to doba bijaše generalni sekretar Njemačkih evangeličkih crkava. Ne mogu zaboraviti kako je Heinrich Giesen tada ustao i rekao: "Gospodo, pitate nas kakva smo mi vrsta ljudi. Htio bih vam to reći jednom jedinom rečenicom: Mi smo ljudi koji se mole: 'Dragi Bože, učini me tako svetim da mogu ući u nebo!'" I tada sjede natrag na svoje mjesto. Bijaše nevjerojatno kako je ta jednostavna izjava duboko potresla sve prisutne.

Za vrijeme Tridesetogodišnje vojne napisa Paul Gerhardt ove stihove:

"Svoj ću život samo pronijeti
kroz ovaj svijet,
al' u tom neprijateljskom šatoru
ne mislim živjet'.

Putovima svojim putujem,
u Domovinu što vode,
gdje Otac će tješit' me moj."

Od svega vam srca želim da i vi možete ovako proputovati kroz ovaj svijet.

Zašto trebam Isusa? Zato jer sve, apsolutno sve, ovisi o tome da li ću ga upoznati.

Koji je smisao mog života?

Sva se ljudska razmišljanja vrte oko pitanja zašto živim, ili: koji je smisao moga života?

Jednog me dana u Essenu nazva neki tvorničar. Preko telefona djelovao je vrlo uznemireno. "Gospodine pastore, dođite odmah!" reče mi. Požurih koliko sam mogao. Dočeka me riječima: "Sin mi se ustrijelio!" ...Poznavah mladića. Bijaše student. Imao je sve što mu je srce poželjelo: bijaše zdrav, zgodan, mlad i bogat. Već je dugo posjedovao vlastiti auto i ne bijaše upleten ni u kakve mladalačke nepodopštine. I taj si mladi čovjek ispali metak u usta! U oprostajnom pismu napisao: "Ne vidim nikakva smisla nastavljati živjeti. Moj je život bez smisla!" Zaista potresno!

Pitanje smisla našega života je od ogromne važnosti! To je tako važno zato što imamo samo jedan život na raspolaganju! Da li ste ikada razmišljali što to znači imati jedan jedini život?

U osnovnoj školi ne bijah baš dobar u matematici. Moj učitelj jednostavno nije razumio na koji način dolazim do rezultata. I kada bih napisao zadaću, on je ponekad, pokazavši sasvim otvoreno kako malo cijeni moje umijeće pronalaženja krivih rezultata, iscrtao moju bilježnicu crvenom tintom. Bilježnica mi je stoga izgledala grozno. Kad bi već bila dobrano crvena, ja bih je bacio, ponekad i dok još nije bila ispisana dokraja. Tada bih kupio novu, lijepu i čistu. Tako sam mogao ponovo započeti pisanje.

Kada bi čovjek tako mogao učiniti sa svojim životom! Vjerujte mi da milijuni ljudi, u trenutku kad smrt pokuca na njihova vrata, pomisle: "O, kad bih mogao još jedanput krenuti iz početka! Sve bih tad učinio drugačije!"

Školsku je bilježnicu lako kupiti i početi pisati iz početka, ali sa životom to nije moguće! Imamo samo jedan život! Kako mora biti užasno kada ga zaprljamo krivim načinom življenja! Imamo samo jedan jedini život! Ovozemaljski! Ako ga iz-

gubimo, izgubljen je za svu vječnost. Shvatite ozbiljno to što vam govorim, radi se o životu i smrti!

Jutros pokraj hotela u kojemu odsjeh protutnji veliko krdo krava. "Kako su te krave sretne", pomislih, "uopće ne trebaju razmišljati zbog čega su na svijetu. Tu je stvar jasna - moraju davati mlijeko ljudima i na koncu im poslužiti za hranu." Razumijete li što mislim? Životinja ne treba razmišljati o smislu života. Po tome se čovjek razlikuje od životinje. Nažalost ima mnogo ljudi koji žive i umiru a da se nikada nisu zapitali: "Zbog čega ja, ustvari, živim?" Između takvih ljudi i životinja ne postoji razlika. Udaljenost između čovjeka i životinje je vrlo mala. Čovjeka čini čovjekom to što razmišlja i postavlja pitanje: "Zašto sam ovdje?"

Zaista, zašto sam čovjek? Zašto postojim?

1. Površni i nepromišljeni odgovori

Dragi prijatelji, zastrašujuće je koliko postoji površnih i nepromišljenih odgovora na pitanje: "Zašto živim?" Prije mnogo godina imao sam priliku na jednom mjestu čuti sve te površne i ishitrene odgovore. Bilo je to 1936. godine, dakle za vrijeme Hitlerova Trećeg Reicha. Neki studenti iz Münstera me zamoliše da razgovaram s njima o temi: "Što je svrha moga života?" Otvoreno mi rekoše da ne žele čuti propovijed, već da žele samo diskutirati o toj temi. - "Dobro", rekoh, "onda počnimo! Što je smisao moga života? Zbog čega živim?"

Kako je započela diskusija, jedan mladić usta i izjavi: "Ja živim zbog svog naroda. To je nešto poput stabla i lista. List je ništa, stablo je sve. Ja postojim zbog svog naroda!" - "Lijepo", odgovorih mu, "a zbog čega postoji stablo, zbog čega postoji narod?" - Nasta tišina! To nije znao. Nije znao odgovor na to iskonsko pitanje. Jednostavno ga je ostavio po strani. Tada im rekoh: "Dragi prijatelji, takvim odgovorima vi jednostavno izbjegavate to važno pitanje!"

"Što je smisao moga života? Zbog čega živim?" zapitah ponovo. Drugi mladić objasni: "Ja postojim da bih izvršio svoju dužnost!" - "Čovječe," rekoh mu, "pa to je smiješno! Što je moja

dužnost? Držim da je moja dužnost vama propovijedati Božju riječ. Mathilda Ludendorff misli da je njezina dužnost poricati Božje postojanje. Što je onda dužnost?"

Jednom mi reče neki visoki državni službenik: "Gospodine pastore, neka ovo ostane među nama. Od jutra do večeri samo potpisujem dokumente, ali da svi oni izgore, svijet bi i dalje postojao. Žao mi je što sam sve svoje vrijeme i energiju posvetio takvom besmislenom poslu." - Što je onda dužnost?

Za vrijeme Trećeg Reicha, tisuće SS-ovaca ubiše stotine tisuća ljudi. I kad ih poslije vojne dovedoše pred sud, braniše se riječima: "Mi smo samo izvršavali svoju dužnost. Bilo nam je naredeno." Vjerujete li da je čovjekova dužnost ubijati druge ljude? Ja u to ne mogu vjerovati.

I još rekoh studentima: "Što je bit svega? Što je moja dužnost? Tko mi to može reći? Izgleda da smo opet na samome početku."

Mladići zastaše razmišljajući. Tada jedan usta i ponosno reče: "Ja potječem iz stare aristokratske obitelji. Mogu vam nabrojati svoje pretke unazad šesnaest generacija. To je veliko rodoslovlje! Nije li pokušati nastaviti graditi tu lozu dovoljno vrijedan životni zadatak i razlog zbog kojega se isplati živjeti?" Na to mu jedino mogah odgovoriti: "Čovječe! Kad netko ne zna zbog čega je živjelo proteklih šesnaest generacija, tada je bez ikakve vrijednosti osnivati sedamnaestu!"

Postoji tako mnogo površnih i nepromišljenih odgovora. U nas se često u novinama mogu naći osmrtnice. Iz jedne od njih izdvojih ovu groznu izreku: "Samo je rad bio tvoj život, nikad nisi mislio na sebe. Za svoju se obitelj mučiti, bila ti je najuzvišenija dužnost." Da li vam je to poznato? Svaki put kada to čitam uhvatim se za glavu i pomislim: "Pa to je osmrtnica za konja!" Nije li istina? Konj mora samo raditi. Ne vjerujem da je bit čovjekovog postojanja samo rad. To bi zaista bilo bijedno. Ako bi jedini cilj našega života bio: "Samo je rad bio tvoj život", tada bi najbolje bilo oduzeti si život u desetoj godini života. To je užasno! Ne, ni to nije smisao našega života.

Jedan drugi student mi tada reče: "Vidite, ja ću postati

liječnik. I neće li to, što ću moći spasiti ljudski život, biti vrijedno življenja?" - "To je lijepo," prihvatih, "ali kada ne znate zbog čega čovjek živi, tada je besmisao pokušavati spasiti mu život. Tada mu je bolje dati injekciju od koje će umrijeti." Nemojte me krivo shvatiti, ja nisam rekao da ljudima treba davati smrtonosne injekcije. Ono što mislim je da odgovor koji je dao student medicine nije stvarno rješenje našega problema - pitanja o smislu života.

Okružen tim studentima bijah šokiran shvativši kako učeni ljudi (i danas) žive, bez da znaju zbog čega su, ustvari, na ovome svijetu. Možda ćete se i vi, kao što su se i oni, malo ljutiti na moj način govora. Ja bih, naravno, mogao upotrijebiti ugladenije izraze te mnogo stranih i učenih riječi, ali bi vi zacijelo zaspali nakon pola sata. A budući da se toga strašno bojim, nastavit ću radije govoriti ovako kako govore prosječni ljudi. U redu? Hvala!

Vidite, kad prođete kroz ono što smo mi tada prolazili u Njemačkoj, nije ni čudo da na takva pitanja dobijete odgovor kakav sam ja tada u Münsteru dobio od tih studenata: "Život uopće nema dublji smisao. Čista je slučajnost što sam se rodio. Nema u tome nikakvoga smisla. Najbolje je učiniti jedno - uživajmo život koliko god možemo."

To je vjerojatno najveće iskušenje kroz koje mora proći čovjek koji počinje razmišljati o smislu života: "Moj je život apsurdan. Bez ikakva je smisla. Da se moji roditelji nisu vjenčali, ne bih bio ni začet, ni rođen. Čista je slučajnost što postojim. U osnovi je moj život potpuno lišen smisla." I ako takav čovjek ima težak život, u tome je trenutku vrlo blizu samoubojstvu. "Zašto živjeti kada je sve samo slučajnost i besmisao. Bolje se ubiti!" Zna li da si u Zapadnoj Njemačkoj više ljudi oduzme život nego što ih strada u saobraćajnim nesrećama? Zna li da su pedeset posto samoubojica ljudi mladi od trideset godina? To je potresno svjedočanstvo našeg doba: ne vidimo više smisao života!

Često razgovarah s ljudima koji mi govoriše: "Život je tako besmislen. Odbaciti ću ga. Ili ću ga potrošiti u užicima ili ću

počiniti samoubojstvo." Tada bih pitao: "Ali što ako život ima smisla? Ako zaista postoji smisao, a vi proživite kao da ga nema? Što će onda, na koncu svega, biti s vama?"

U Bibliji postoji jedan stih koji bi nas trebao ispuniti strahom. On glasi: "Ljudima je određeno samo jedanput umrijeti - potom dolazi sud". Čovjek mora znati taj biblijski stih da bi se ozbiljno zapitao: "Zašto ja živim?" Ne možemo jednostavno umrijeti i doći na sud Božji ako smo zanemarili smisao svoga života! Da li je sada pitanje jasnije? - Krenimo onda jedan korak dalje.

2. Tko nam može dati odgovor?

Tko nam na cijelom svijetu može dati odgovor na pitanje: "Zašto živim?" - Tko? Crkva? - Ne! - Svećenik? - Ne! On je u istom položaju kao i mi. - Znanstvenici? - Filozofi? Ni oni nam ne mogu dati odgovor na pitanje: "Zašto živim?" Ne postoji nitko tko bi nam mogao reći zašto živimo, osim onoga koji nas je stvorio, a to je Bog!

Dopustite mi upotrijebiti jednu pomalo smiješnu ilustraciju: "Jednoga dana ulazim u prostoriju u kojoj sjedi neki mladić i prtlja nešto s žicama i žaruljicama. 'Čovječe,' zapitah ga, 'kakav to paklenski stroj izrađuješ? Što će to biti?' On mi, naravno, objasni, no moram priznati da ništa ne razumijeh." U sebi sam pomislio: "Nitko ne može shvatiti što će to biti, samo onaj tko to izrađuje može reći što će to biti i čemu će služiti."

Tako je i s našim životom. Samo onaj koji nas je stvorio može reći zašto nas je stvorio! To znači da odgovor na pitanje: "Zašto živim?" možemo dobiti samo kroz otkrivenje - Bog nam ga mora reći! Da već nisam marljivi proučavatelj Biblije, samo bi me to pitanje potaklo na čitanje. Nalazim nepodnošljivim ne znati zašto sam na ovom prokletom svijetu. - Čini li vam se ovaj izraz "prokleti svijet" malo pretjeranim? On se nalazi u Bibliji. Kad biste mogli provesti samo pola godine s pastorom iz velikog grada, znali biste što mislim tvrdeći da je svijet pod užasnim prokletstvom. Ja ne bih mogao izdržati živjeti u tom svijetu da ne dobih odgovor kroz Božje otkrivenje.

Bog nam u Bibliji odgovara na pitanje o smislu života. To je razlog zbog čega je Biblija tako nevjerojatno važna. Poznam ljude koji, praveći se važni, govore: "Mi ne čitamo Bibliju!" Na to im mogu odgovoriti jedino: "Tada vam sa svom sigurnošću mogu reći da još nikada niste ozbiljno razmišljali o pitanju 'Zašto živim?'" Ali, glupost je strašno raširena bolest. Da je popraćena bolovima, čitav bi svijet bio ispunjen bolnim jaucima. U jednoj ću vam rečenici sažeti ono što naučava Biblija: Bog nas je stvorio da budemo njegova djeca!

Kao što se otac voli vidjeti u svome sinu, tako je i Bog stvorio ljude da mu se "suobličuju". Bog želi da budemo njegova djeca, djeca koja razgovaraju s njim i s kojima on može razgovarati, djeca koja ga ljube i koju on ljubi.

Da li se ikada molite? Kako se osjeća otac s kojim sin godinama ne progovori ni riječ? A čovjek koji se ne moli, ne razgovara sa svojim nebeskim Ocem! Bog želi da budemo njegova ljubljena djeca koja razgovaraju s njim i ljube ga. To je svrha našeg postojanja! Ja sada ne govorim o crkvi, dogmi, religiji, ni bilo čemu drugome. Ja govorim o živome Bogu. Bog vas je stvorio da možete postati njegovo dijete! - Jeste li njegovo dijete?

Podimo korak dalje: mi trebamo biti djeca Božja, ali po naravi to nismo. Na samom početku Biblije piše da je Bog stvorio čovjeka "na svoju sliku" - po svom obličju. Dalje nastavlja Biblija s opisom velike katastrofe. Čovjek bi stvoren kao potpuno slobodno biće i kao takav pobuni se protiv Boga! Uze "zabranjeno voće", što je značilo: "Želim biti neovisan! Mogu živjeti i bez Boga!" - Razumijete li to? Adam nikada nije sumnjao u Božje postojanje. On se samo htio riješiti Boga: "Živjet ću onako kako ja hoću!"

Ovdje moram ispričati jednu priču. Nedavno me jedan čovjek, koga sretoh na ulici, zapita: "Pastore Busch, vi uvijek govorite o Bogu. No ja ga ne vidim. Recite mi kako mogu pronaći Boga?" Odgovorih mu: "Dobro me slušajte! Zamislite da postoji uređaj pomoću kojeg se može kretati kroz vrijeme, prevaljujući tisuće godina u prošlost ili budućnost. Uz pomoć

tog vremeplova mogu se vratiti na sam početak povijesti čovječanstva. Jedne večeri tako podoh na šetnju Edenskim vrtom. - Vjerojatno vam je poznata priča o čovjekovom padu? Tamo kraj jednog grma sretoh Adama - prvog čovjeka. 'Dobra večer, Adame!' pozdravih ga. 'Dobra večer, pastore Busch' odzdravi mi on. 'Čudiš se što me vidiš?' zapitah ga i objasnih mu na koji način stigoh u Eden. - 'Izgledaš mi zamišljen', reče Adam potom, 'što te muči?' - 'Znaš,' odgovorih mu, 'upravo razmišljam o pitanju koje mi postavi jedan čovjek: Kako mogu pronaći Boga?' Čuvši to, Adam se glasno nasmije i objasni mi: 'Uopće nije problem kako pronaći Boga! On je ovdje! Budite iskreni, pastore Busch, ono što sve vas uštvari zaokuplja je pitanje kako ga se riješiti. Problem je u tome što ga se je nemoguće riješiti!'"

Ima li Adam pravo? - Bog je ovdje! - Čovjek ga može pronaći! Ali čovjek ga ne želi! Kada se malo osvrnem na povijest ljudske misli, vidim što smo sve poduzimali u posljednje tri stotine godina da se oslobodimo Boga! - Ali nismo uspjeli. Dragi prijatelji, u načelu svi vi vjerujete da Bog postoji, ali mu ne pripadate! Činite ono što i većina ljudi - zamrzli ste to pitanje. Ne poriču mu postojanje, ali mu ni ne pripadaju. Nisu Božji neprijatelji, ali mu nisu ni prijatelji. I tako ostavlja čovjek nerješanim najveći problem svoga života.

Neki švicarski liječnik zapisa u svojoj knjizi, da čovjek koji ne rješava velika životna pitanja sam postaje duševna rana, trauma. I dalje nastavlja: "Mi, zapadnjaci, bolujemo zbog Boga. Ne poričemo ga, ali mu ni ne pripadamo. Da, ne želimo ga. Stoga smo i bolesni zbog Boga." - I ja dijelim njegovo mišljenje!

Posvuda čujem gdje ljudi govore: "Suvremeni čovjek se ne zanima za Boga!" Na to mogu jedino odgovoriti: "Onda se suvremenom čovjeku loše piše! Pa i ja sam suvremeni čovjek ali sam zainteresiran za Boga. I ne smatram se baš zastarjelim. Ali kad se čovjek današnjice ne zanima ozbiljno za svoje spasenje, tada je to zaista loše!"

Opet ću se poslužiti jednostavnom ilustracijom. Zamislite mladog kuharskog učenika. Jednog dana glavni kuhar izjavi:

"Njega kuhanje uopće ne zanima!" - "A što ga zanima?" upitah. "Pop-glazba i djevojke", odgovori njegov šef. - "Trebali bi se i vi spustiti na njegovu razinu", rekoh mu, "i odsad razgovarati s njim samo o pločama i djevojkama. - "Ne, nee!" nastavi šef, "ako mladića ne privlači kuhanje, tada je izabrao pogrešno zanimanje!"

Razumijete li što želim reći? Naš je poziv - biti djeca Božja. Kada se suvremeni čovjek ne bavi mišlju kako biti dijete Božje, tada je pogriješio u odabiru zanimanja. Pod takvim okolnostima beskorisno je s njime diskutirati o svim mogućim i nemogućim stvarima koje ga eventualno zanimaju. Ono što mu se mora reći je: "Tek kada postanete dijete živoga Boga, postat ćete pravim čovjekom!"

3. Božji odgovor na najvažnije pitanje

Ponavljam: mi po naravi nismo djeca Božja, ali smo zato na svijetu da to postanemo. Zbog toga nam se u životu mora nešto dogoditi. Svrha je ovog poglavlja, ne da bih vas malo zabavio, već da pomognem vama koji tražite smisao svoga života.

Dakle mi nismo djeca Božja, ne ljubimo Boga, kršimo njegove zapovijedi, baš nas briga za njega, ne molimo se - osim kada smo u nevolji, tek tada ga se sjetimo. Stoga je najvažnije pitanje našega života: "Kako postati dijete živoga Boga?" Sad bih vam najradije dao papir i olovku i rekao: "Napišite kako se, po vašem mišljenju, postaje dijete Božje?" Netko bi napisao: "Tako da budem dobar!" Drugi: "Da vjerujem u Boga!" Ali sve to nije dovoljno. Pitanje: "Kako da postanem dijete živoga Boga?" ostalo je bez odgovora.

Odgovor na to najvažnije pitanje mogu dobiti jedino kroz otkrivenje. To znači da mi sam Bog mora reći kako postati njegovo dijete. Ne postoji pastor koji bi mi to mogao reći. Biblija jedina daje sasvim jasan odgovor. On glasi: Samo kroz Isusa! Dragi prijatelji, kada dolazim k Isusu, tada moje srce brže zakuca, ubrza mi se puls, tada sam kod cilja svog života. - Da, ako želim postati dijete Božje, to mogu postati jedino kroz Isusa!

U Bibliji postoji jedan stih koji, kad se doslovno prevede s izvornog jezika, glasi otprilike ovako: "Isus je došao iz Božjeg svijeta u ovaj naš svijet." Danas često čujemo tvrdnje kako Biblija sadrži zastarjelo i prevladano shvaćanje stvarnosti: gore je Nebo a dolje zemlja. To je glupost. To nije ono što naučava Biblija. Ona ovako govori o Bogu: "Okružuješ me sa svih strana." To je nešto sasvim drugo. To znači da bi, makar se sakrijem i pod zemlju, Bog bio i ondje. Biblija naučava ono što mi danas nazivamo "višedimenzionalno shvaćanje svijeta". Mi živimo u trodimenzionalnom svijetu u kojemu postoje: dužina, visina i širina - ali osim tih postoji još dimenzija. I Bog upravo prebiva u jednoj drugoj dimenziji. On je vrlo blizu, nadohvat ruke. On hoda s vama! On vas je vidio na vašim bezbožnim putovima... Ali mi nikako ne možemo probiti "zid" koji nas odvaja od te Božje dimenzije. Samo Bog to može. On je to i učinio i došao k nama u osobi Isusa Krista!

Novi zavjet govori o Isusu: "K svojima dođe", - ta sav svijet njemu pripada! - "ali ga njegovi ne primiše." To je povijest evanđelja do današnjeg dana. Isus je došao, a čovjek mu je zalupio vrata. "K svojima dođe, ali ga njegovi ne primiše." Time je, ustvari, morao nastupiti kraj Božjem odnosu s ljudima. Ali, hvala Bogu, to nije kraj priče. Pismo dalje govori: "A svima koji ga primiše dade vlast da postanu djeca Božja." Primajući Isusa, čovjek postaje dijete Božje! - Jeste li već otvorili Isusu vrata svojega života? Jer samo "onima koji ga primiše dade vlast da postanu djeca Božja."

Bijah mladi časnik za vrijeme prve svjetske vojne i živjeh daleko od Boga, kad mi se dogodi da otkrih tu istinu i predah svoj život Isusu - primih ga. To iskustvo u potpunosti izmijeni moj daljnji život. Ali ni jednog trenutka ne požalih. Po Isusovoj volji morah proći kroz mnoge teškoće. Po njegovoj volji bijah i u zatvoru. Isto tako zbog njega bijah u mnogim opasnostima. Ali da imam još stotinu života, od onog bih se trenutka kad bih počeo razmišljati svojom glavom, prihvatio stiha: "A svima koji ga primiše dade vlast da postanu djeca Božja." Tek bi tada moj život imao smisla - tada kad bih bio dijete Božje!

Bez obzira što sam: pastor ili čistač ulica, direktor ili bravar, domaćica ili učiteljica - moj život dobija smisao tek onoga trenutka kada postanem dijete Božje. Morate, dakle, primiti Isusa! Tada ćete pronaći smisao života! Samo tada!

Vrlo je zanimljivo proučavati likove iz Novog zavjeta. Ondje je, naprimjer, zapis o jednoj ženi čiji život bijaše strašno grešan. Njezino je ime Marija Magdalena. Žalosno je što je jedina aluzija na njezin prijašnji život ta, da je "bila opsjednuta sedmoricom demona". (Osobno znam mnoge ljude koji su opsjednuti dvanaesticom demona!) Mora da njezin život bijaše užasan: robovala je nagonima. Jadna je žena, zacijelo, strašno patila provodeći takav besmisleni život.

Tada u njezin život uđe Isus, Spasitelj, Sin Božji - i istjera davla iz nje. - Samo on to može! - On to i učini! Od tog trenutka ta žena pripadne Isusu. Njen život više ne bijaše bez smisla.

Nedugo potom doživje da Isusa razapeše i on umre. Toga ju dana obuze silan strah: "Opet počinje stari, besmisleni život." U svitanje trećega dana po raspeću, klečala je u vrtu kraj Isusova groba i plakala. Došavši do groba, utvrdi da je prazan. Veliki kamen koji zatvaraše ulaz u grob bi odmaknut a Isusova tijela više ne bijaše. Zato je i plakala.

Mogu dobro razumijeti tu ženu. Da ja danas izgubim Isusa to bi me odvelo u ponor besmislenosti prijašnjeg života. Da, zaista je razumijem: "Nema mog Spasitelja. Moj je život opet postao besmislenim."

Tada, odjednom, iza sebe začu glas: "Marijo!" Okrenula se i ugledala njega - Isusa, Uskrslog! Kao da pred sobom gledam taj prizor: umjesto suza očaja, njezinim obrazima poteku suze radosti i sreće: "Rabbuni! Gospodine moj!" kliknu od radosti!

Primjer ove žene jasno mi pokazuje da nam ne treba neka velika filozofija za odgovor na pitanje o smislu života. I najneobrazovanijem je čovjeku jasno: "Moj je život besmislen! Zašto ja uopće živim?" Onog trenutka kada je Marija Magdalena primila Isusa, bilo je rješeno pitanje smisla njezinog života - postala je dijete živoga Boga i u njezin je život ušlo svjetlo.

Upravo vas, stoga, želim zamoliti: primite Isusa! On čeka na vas! Počnite razgovarati s njim. On vam je blizu. Bilo bi veličanstveno da po prvi put u svome životu zavapite: "Gospodine Isuse! Moj je život besmislen. Dođi k meni kao što si došao k Mariji Magdaleni!"

Kad primimo Isusa, u našem životu nastaje velika revolucija: on nam daje da imamo udio u njegovoj smrti, i na taj način umire naš stari čovjek. Tako se nanovo rađamo u potpuno novi život kao djeca živoga Boga. On tada daje svoga Duha koji mijenja naša stremljenja i način razmišljanja. Primite Isusa i sve ćete to spoznati kroz vlastito iskustvo! Još vam želim reći ovo: kad netko primi Isusa, on prima i novi način života. Biti dijete Božje ne znači samo promijeniti način razmišljanja, već i potpuno novi način življenja.

U prošlom stoljeću živio je u Westphaliji postolar imenom Rahlenbeck. Ljudi ga nazivaše: "Pijetistički pastor", jer je s velikom pobožnošću i ozbiljnošću slijedio Isusa. Bijaše vrlo duhovan i blagoslovljen čovjek. Jednog mu dana dođe u posjetu neki mladi pastor. Rahlenbeck mu reče: "Gospodine pastore, vaš studij teologije vam nije nikakva garancija da ste dijete Božje. Vi morate primiti Spasitelja!" Na to mu pastor odgovori: "Imam ja Spasitelja. Njegova slika visi na zidu u mojoj radnoj sobi." Stari Rahlenbeck mu odgovori: "Da, Spasitelj na zidu je tih i miran. Ali kad ga primite u svoje srce i život, bit će ondje mnogo buke!"

Od srca vam želim doživjeti tu prekrasnu buku: kad umire sve staro i kad čovjek, kao dijete Božje, može slaviti Oca koji je na nebesima, jer znade zašto je na svijetu; kad kao dijete Božje može častiti nebeskog Boga Oca svojim djelima, riječima i mislima.

Shvatite da ovo što vam govorim nije nekakva religiozna ludost ili osobna ideja jednog pastora, već da vaš život i vaša smrt ovise o tome - ne samo zemaljski život i fizička smrt nego vječni život i vječna smrt.

Gospodin Isus govori: "Evo, stojim na vratima i kucam. Ako tko čuje moj glas i otvori vrata, ući ću k njemu i večerati s njim,

i on sa mnom." To isto Gospodin Isus govori i nama: "Gle, stojim pred vratima tvogeg života. Otvori ih! Tvome ću životu dati smisao!"

Jednom mi dođe stari rudar i reče: "Moram govoriti s vama, gospodine pastore!" Imao je sedamdeset godina. Ispriča mi ovo: "Kad sam imao sedamnaest godina, prisustvovah jednoj evangelizaciji. Ondje osjetih kako Isus kuca na moja vrata. Ali tada rekoh u sebi: 'Ako ovo ozbiljno shvatim i prihvatim smijati će mi se svi prijatelji. Ne, ne mogu to učiniti.' I pobjegoh odande." Nastavi: "Sada je moj život protekao. Ostarih. Sada shvaćam da je moj život bio promašaj jer tom prilikom nisam otvorio vrata Isusu!"

Dragi prijatelji, mi imamo samo jedan jedini život. Pitanje "Zašto živim?" - od životne je važnosti. Bog je na to pitanje odgovorio savršeno jasno. Odgovor je u raspetom i uskrsnom Kristu.

I sada stoji Isus pred vašim vratima i kuca. Otvorite mu svoje srce. Nikada nećete požaliti!

Nemam vremena!

Kad pozovem ljude na svoja predavanja, često reaguju riječima: "Nemam vremena!"

Ovaj se događaj zbio u lječilištu gdje odsjed. Uvijek za objeda sjedih nasuprot nekom starijem čovjeku s kojim se dobro slagah. "To je čovjek koji zna uživati!" pomišljah ponekad, vidjevši ga s kakvim tekom jede obrok, ili kad ga promatrah kako se mirno izležava na suncu. No, silno se žalostih što se naši razgovori uvijek vrtješe samo oko površnih stvari. Čovjek bi se upitao: "Što ima lošega u tome?"

Stvar je u tome da sam uvjeren kako je Bog najveća stvarnost u životu. Onog trenutka kada shvatih kako je veliku stvar učinio Bog, on je u potpunosti izmijenio sav moj život - jer: "Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenog Sina da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni."

Zastrašujuće je tako promatrati nekoga kako iz dana u dan jednostavno zanemaruje Božje spasenje. To je očito bio slučaj s mojim susjedom. Pitam se kako će se on osjećati kada ga Bog pozove pred svoje lice?!

Jednog mu poslijepodneva poklonih knjižicu koju sam napisah. "Izvolite ovo pročitati! To su priče o doživljajima s Bogom. Pronaći ćete u njoj važne stvari za razmišljanje!" I što se dogodilo? Čovjek mi srdačno zahvali i reče: "Ovdje sam na oporavku... ali možda ću kod kuće pronaći malo vremena da pročitam vašu knjižicu!" Tada je odložio. Bijah tužan. Taj čovjek nikada neće imati toliko vremena kao ovdje u lječilištu. On, ustvari, nije želio odvojiti vrijeme za Boga. Opasno se je ovako odnositi s Bogom. Radi toga moramo nešto više reći o toj temi.

1. Čudnovato stanje

Zašto mi, zapravo, nikad nemamo vremena? Prije svega htio bih vam skrenuti pažnju na čudnu situaciju koju nikad nisam mogao shvatiti i koju ni jedan čovjek ne može objasniti.

Kad je prije sto godina trgovac iz Stuttgarta htio sklopiti posao u Essenu, pet mu je dana bilo potrebno putovati poštanskom kočijom do Essena, i narednih pet dana za povratak u Stuttgart. To bijaše deset dana vožnje. Pretpostavimo da je dva dana utrošio na sklapanje poslova. Tako je prošlo skoro pola mjeseca. Danas svaki poslovan čovjek za istu stvar samo nazove telefonom - i uštedi dvanaest dana. No, ipak, imam dojam da ni jedan od poslovnih ljudi koje poznajem nema uštedenih dvanaest dana. Upravo suprotno! Svi govore: "Nemam vremena!" Kako je to moguće?

Nekada, kad kao dijete odlazih u posjet djedu i baki u Švapske alpe, put od Elberfelda do Uracha bijaše prava pravcata avantura. Danas tamo saobraća *Trans-European Express* koji taj put prevali za samo pet sati. Sudeći po tome, vjerojatno danas ljudi imaju više slobodnog vremena!

Prije su ljudi radili šezdeset pa i više sati na tjedan. Danas se radi otprilike četrdeset sati tjedno... i nitko nema slobodnog vremena. Kako je to moguće?

Ili postavimo stvar ovako: danas se čini sve da bi nam život bio lakši. Moja je majka svaki dan pročitala četiri poglavlja iz Biblije i još je imala vremena moliti se za svoje drage. Tada još nisu postojali strojevi za pranje rublja i ostali električni kućanski aparati. Brinula se za osmero djece. Još se nisu nosile čarape od sintetike, već onakve kakve je trebalo krpati. I ona je, svejedno, svaki dan imala vremena za pročitati četiri poglavlja iz Biblije! Imate li vi za to vremena? Ne, vi nemate toliko vremena! Kako je to moguće?

Razumijete li to? Sve je učinjeno da bismo uštedjeli vrijeme, a ljudi nemaju vremena. Možete li to objasniti? Puno razmišljah o tome, no to je gotovo nemoguće shvatiti. Bit ću iskren: postoji samo jedno objašnjenje. Znam da to ljudi ne vole čuti, ali ne znam za drugo - a to je da u pozadini svega stoji netko tko nas podbada! Postoji jedan koji brine za to da ljudi nemaju vremena, netko tko poput cirkuskog krotitelja lavova neprekidno puca bičem i drži ljude zauzetima! To je upravo ono što tvrdi Biblija: taj netko postoji! Taj netko je - đavao!

Sada nam se nameće pitanje: A postoji li đavao? Na to vam mogu samo odgovoriti: da, on postoji! Da, postoji "Knez tame".

Nedavno mi jedan čovjek reče da je "raščistio s kršćanstvom". Na to mu odgovorih: "Učiniste veliku grešku! Đavao ima vlast nad vama. On će vas uništiti!" Nato se on nasmije i reče mi: "Đavao? Pa đavao ne postoji!"

U Bibliji je zapisan ovaj događaj: đavao odvede Isusa na vrlo visoko brdo s kojeg se pružao široki vidik. "Razmaknu zavjesu" i u duhu prikaže Isusu sva bogatstva i raskoš ovoga svijeta. Tada mu reče: "Sve ću ti ovo dati ako padneš ničice te mi se pokloniš, jer je meni predano i dajem to kome ja hoću." Ovo je jedno od onih mjesta u Bibliji koja me silno uzbuđuju, budući da se Gospodin Isus uopće nije suprotstavio ovim đavlovim riječima. Drugim riječima, priznao je da đavao, sotona, vlada svijetom.

Kažem vam: čovjek je slijep i glup ako ne shvaća da postoje sile tame! Kako ćete inače objasniti sve što se događa na ovom svijetu? Dopustite mi to ilustrirati s nekoliko primjera.

Prvenstveno mislim na ljude koji su žrtve poroka. Jedne noći k meni navrati ravnatelj nekog poduzeća. Bijaše supijan, ali još uvijek bistre glave. Stojeći pred vratima reče mi: "Pomozite mi. Ja sam sebi ne mogu. Moram piti! I moj otac bijaše pijanac. To naslijedih od njega. Moram piti!" Zamislite samo koliko ima ljudi koji vape u dubini srca: "Moram!" Pa tko onda ovdje zapovijeda? Zamislite se malo nad bijedom današnjeg svijeta i neće vam biti teško zaključiti da je Biblija u pravu kada kaže da postoje "sile tame".

Ili pomislite malo na seksualnu raspuštenost suvremenog čovjeka. Poznavah jednog gospodina koji je imao divnu obitelj i dražesnu ženu. Jednog se dana preda čarima neke svoje namještenice. Otidoš ga posjetiti i pritom mu rekoh: "Dragi čovječe, vi uništavate svoj život i život svoje obitelji. Postat ćete ruglo svojoj djeci!" I kao da još uvijek vidim kako taj ravnatelj, industrijalac, sjedi preda mnom i govori: "Gospodine pastore, ne mogu ostaviti tu djevojku, ne mogu!" Ne osjećate li u tome djelovanje sila tame?!

Poznati engleski pisac Sommerset Maugham napisao knjigu

koju naslovi: "O ljudskom robovanju" (*Of Human Bondage*). Knjiga govori o tome kako ljudi žele biti zarobljeni. Samo se sjetite, vi stariji, kako ste bili podložni Hitleru! "Vjerovah da su dva puta dva - dvadeset! Vjerovah u to jer tako reče Führer!" - Osjećate li sile tame na djelu? Osjećate li postojanje đavla?

Veliki njemački pisac Goethe napisao fantastičnu dramu "Faust". Pošto ste danas (većinom) svi obrazovani, pretpostavljam da poznajete to djelo. Jedan od glavnih likova drame je djevojka Gretchen. Ona je čista, nevina djevojka koju netko zavede. Njezin brat, u namjeri da osveti nju i njezinu čast, izgubi život u borbi s njezinim zavodnikom. Kasnije kad zavodnik dođe k njima, Gretchen daje majci popiti sredstvo za spavanje od kojeg ova umre. A kad rodi dijete, Gretchen ga ubija; isto kao što ljudi i danas ubijaju još nerođenu djecu. Kakvu užasnu krivnju svaljuju na sebe!

I na koncu, mlada je djevojka odgovorna za tri ubojstva - bratovljevo, majčino i djetetovo, te izgovara ove potresne riječi: "Što me na to prisili, o Bože! A bilo je tako dobro! Ah, bilo je tako lijepo!" Goethe ne bijaše glup. U "Faustu" je jasno prikazao da je đavao imao prste u igri tijekom cijele priče!

Kao pastor u velikom gradu neprestano se suočavam s takvim pričama. I zato, kad mi dođe netko i kaže: "Đavao ne postoji", ne mogu odoljeti, a da ga ne zapitam: "Iz kojeg ste vi seoca ustvari došli?" - iako dobro znam da je đavao i tamo aktivan.

Nažalost, prisiljen sam priznati đavolsku stvarnost i u životima pravih kršćana kada vidim koliko su slijepi kada trebaju prepoznati svoje vlastite pogreške. Takva je, naprimjer, bila jedna žena, egocentrična do srži. Svoju je snahu mučila, da je jadnica skoro poludjela. Ni najmanje nije bila svjesna zla koje čini. A bila je pobožna!

Vi, pobožni, molite Boga da vas oslobodi vlasti tame! Shvatite da čovjek nikako ne može objasniti svijet oko sebe ako ne razumije činjenicu da postoji đavao, da postoji sila tame, sila koja djeluje s jednim precizno određenim ciljem - da nas neprekidno drži zauzetima. Zato i nemamo vremena. Đavao

koristi svaku moguću situaciju kako bi nas spriječio pronaći slobodno vrijeme za razmišljanje; razmišljanje o tome kako postoji oslobođenje od robovanja šili tame!

A sada želim govoriti o tome oslobođenju.

2. Predivna stvarnost

Da, postoji način oslobođenja! Dragi moji prijatelji, kako sam radostan što imam ovako lijepu vijest! Na karnevalima u Njemačkoj sudjeluju komedijaši najčešće izvodeći gluposti. Često se pitah što oni misle o svojim šalama kada se navečer vrate u svoje sobe i skinu šminku sa sebe. Ako su iskreni sami sa sobom vjerojatno priznaju: "Novac zarađujem govoreći gluposti i prostote." Zbog toga se zacijelo osjećaju bijednima pred samim sobom. A kako sam ja sretan što mogu govoriti o toj predivnoj stvarnosti; o tome da postoji oslobođenje od vlasti tame!

Jednom prilikom apostol Pavao ovako opisa kršćanski stav: "Bog nas je izbavio od vlasti tame i prenio u kraljevstvo svoga ljubljenog Sina u kome imamo izbavljenje njegovom krvlju." Dakle, kršćanski stav ne znači: biti kršten, firman ili plaćati crkveni porez. Kršćanin je onaj čiji je život u potpunosti izmijenjen, netko tko je u potpunosti oslobođen vlasti tame i kome je dan novi život u kojem vlada novi gospodar!

Da bih to ilustrirao, moram vam ispričati priču koju čuh od svog prijatelja, misionara u Berlinu. On je pomagao čovjeku koji bijaše rob alkohola. Takve je "okove" vrlo teško slomiti. Jednog dana taj se čovjek ponovno strahovito opio. Porazbijao je sav namještaj po kući i istukao ženu. Čuvši to, misionar ga otide posjetiti. Bijaše pet sati popodne. Nađe ga kako sjedi u blagovaonici i pije kavu. Kraj njega je sjedio njegov sin, dijete od pet godina. Moj ga prijatelj ljubazno pozdravi i zapita: "Opet je sve pošlo nizbrdo?" Na to čovjek zaškripa zubima i skoči sa stolice. Bez riječi se uputi u drugu prostoriju i vrati s konopcem za rublje. Bez ijedne riječi počeo vezivati sina za stolicu. Misionar pomisli: "Što sad ovo znači? Zar je još pijan?" Čekao je da vidi što će čovjek učiniti. Ovaj priveza malenog i

zauzla uže. Tada povika na njega: "Ustani!" Dijete je počelo plakati i jaukati: "Ne mogu!" Tada se pijanac okrenu misionaru s bolnim izrazom na licu i reče mu: "Čuli ste: 'Ne mogu!' Tako je i sa mnom, ni ja ne mogu!" Kako je potresno to: "Ni ja ne mogu!"

Tog trenutka misionar posegnu rukom u džep i izvadi nožić. Ne mareći za štetu, prereza novi konopac za sušenje rublja i mirnim glasom naredi djetetu: "Ustani!" Dječak usta i misionar se okrenu pijancu: "Evo, pogledajte!" "Da," reče ovaj, "kad ste prerezali konopac!" Nato mu misionar odgovori: "Dobro me poslušajte, došao je jedan koji želi prerezati sve konopce koji nas vežu - Isus!"

Svijet je pun ljudi koji to mogu potvrditi, zajedno s piscem ove pjesme:

"Sputao me težak teret,
grijesi tište, krivnja, sram,
ali tad me Isus taknu
i sada posta drukčije sve.
On me taknu, da, on me taknu,
o, kako radujem se sad.
Nešto se desi i sad ja znam:
on me taknu i oslobodi me."

To je predivna stvarnost: postoji oslobođenje od vlasti tame!
Kao treće moram vam reći:

3. Bit stvari

Koja je bit teme o kojoj govorim? Oslobođenje koje dolazi kroz Isusa. Stoga vam sada želim govoriti o Isusu. A kada mogu govoriti o Isusu, tada govorim o najvažnijoj stvari mog života.

Sjećam se kako tijekom jednog svog boravka u New Yorku, bijah pozvan u crnački klub. Vjerojatno vam je poznato da tamo vlada rasna netrpeljivost. No, u predvorju tog kluba, na postolju stoji mramorni kip. Očigledno je da kip ne predstavlja crnca pa se čudih kako to da crnci ondje postaviše kip čovjeka koji nije njihove rase i boje kože. Upitah, stoga, jednog crnog

gospodina koji je prolazio onuda: "Prijatelju, tko je taj čovjek?" Nikada neću zaboraviti ono što je uslijedilo. Taj je čovjek stao uz kip i svečano mi objasnio: "To je Abraham Lincoln, moj osloboditelj!"

Tada se u duhu podsjetih kako se Abraham Lincoln, davno prije nego se rodio moj subesjednik, u strašnom ratu izborio za slobodu crnaca. Ovaj mladić nije prisustvovao tim događajima, ali to što sada slobodno živi, zahvaljuje tome što se Abraham Lincoln borio za njega. Ostavivši mladića uz kip, pođoh dalje. Dok se penjah stepenicama, osvrnuh se i vidjeh kako još uvijek stoji kraj kipa i mrmlja: "Abraham Lincoln, moj osloboditelj!"

Isto tako želim i ja stati pred križ Isusa Krista i reći: "Isus, moj osloboditelj!"

U Bibliji postoji stih koji govori o jednoj čudnovatoj stvari, a glasi: "Zakon Duha oslobodio nas je zakona grijeha i smrti." Ovdje na zemlji na djelu su prirodni zakoni. Ako podignem maramicu u zrak i ispustim je, ona će, po zakonu gravitacije, pasti zbog utjecaja sile teže. To je nešto što se ne da promijeniti. Ali ako ju prije toga uhvatim rukom, ona neće pasti na tle. To znači da se sila teža poništava ako se na nju djeluje silom koja je jača od nje. Svi smo mi po naravi pod vlašću zakona grijeha i smrti. Svi mi padamo, kotrljamo se u vječnu propast. Dobro to znamo. Sada sve zavisi o tome da se umiješa neka jača sila i zaustavi naše padanje. To je jedini način kako se možemo zaustaviti. Tu jaču silu dao nam je Bog u osobi Isusa Krista - za naše izbavljenje, za oslobođenje. Razumijete li to? Isus je oduzeo svu moć đavlu! I mi možemo odsada živjeti novim životom slobode, u sili Svetoga Duha kojeg nam Isus darova!

Jedna je stvar vrlo čudnovata: svijet se nikako ne može riješiti Isusa. Znaate li zašto? Netko reče da je Isus poput stranog tijela u ovome svijetu. I to je istina: on je strano tijelo - sa Neba!

Pa tko je taj Isus?

Prije svega moram naglasiti da je najvažnija stvar u životu upoznati Isusa. Nemojte, molim vas, informacije o Isusu tražiti u nekakvim časopisima. Ne dajte da vas zavedu ljudi koji uopće

ne poznaju Isusa. Samo nam Novi zavjet može dati pravu informaciju o tome tko je Isus. Luther, veliki reformator, ovako je na osnovu Biblije formulirao tko je Isus: "Istinski Bog, rođen od Oca u vječnosti, i istinski čovjek, rođen od djevice Marije." Bog i čovjek u isto vrijeme! U njemu se sastaju Nebo i zemlja!

Isus je "istinski čovjek"!

Plakao je na Lazarovom grobu. Mislim da se možda i smijao kad je rekao svojim učenicima: "Pogledajte ptice nebeske! Niti siju, niti žanju, niti sabiru u žitnice i vaš ih nebeski Otac hrani!" Da, kao da ga vidim kako se smješka, moj dragi Spasitelj: "Drski vrapčići! Baš ih briga za sve - a ipak su siti i debeli!" - O, kako je divan taj čovjek Isus!

Zapisano je da je nakon propovijedi nahranio pet tisuća ljudi. Pet tisuća muškaraca - bez žena i djece! Kad bismo mi otposlali žene s naših kršćanskih sastanaka, koliko bi nas ostalo? A koliko se ljudi skupilo slušati Isusa; pet tisuća muškaraca, bez žena i djece! On nije imao razglas. Kakav glas je morao imati Isus! Ah, on bijaše fantastičan čovjek!

Jedna od najimpresivnijih scena iz Novog zavjeta je ona kad Poncije Pilat, rimski upravitelj, predaje Isusa bičevanju. Na glavu mu staviše krunu ispletenu od trnja. Lice mu bijaše obliveno krvlju. Leđa mu bijahu sva izudarana. Lice popljuvano. Drugim riječima - ljudska ruševina! U takvom stanju Isus bijaše izveden pred okupljenu gomilu.

Prvo Pilat pogleda njega, pa onda narod. Pokaže na Isusa i reče potreseno: "Evo, čovjeka!" Luther je to preveo: "Pogledajte, kakav čovjek!" Doslovce to znači: "Pogledajte, to je čovjek!" Pilat tim riječima ustvari reče: "Vidjeh već mnogo dvonožaca, ali to mahom bijahu gladni vukovi, krvoločni tigrovi, lukave lisice, kočoperni pijetlovi, i... da, naravno, majmuni. Ali Isus, to je čovjek!" Pilatu je moglo i pobjeći: "Isus je čovjek kakvi bismo svi mi trebali biti!"

Nedavno mi netko reče: "Isus bijaše čovjek poput nas." Na to mu odvratih: "Isus bijaše čovjek, ali ne takav kakvi smo mi sad, već onakav kakvi bismo trebali biti!" Isus bijaše čovjek

kakvi mi trebamo biti, onakav kakvima nas je Bog zamislio. Kad vam netko kaže da Isus bijaše čovjek poput nas, vi ga tada zapitajte: "Jesi li ti poput Isusa?"

Isus je "istinski Bog, rođen od Oca u vječnosti!"

Satima bih vam mogao govoriti o tome. Ipak, htio bih vam opisati događaj kad je na Genezaretskom moru oluja zahvatila lađu u kojoj bijahu Isusovi učenici. Brodić u tren oka bijaše preplavljen vodom. Jedro im se slomilo. "Pravog mornara to ne može uplašiti!" tješili su se. A bilo je među njima i iskusnih mornara. Ali strah se, konačno, uvukao u njihova srca pa u panici zavikaše: "Gdje je Isus?" - "Eno ga, spava na krmi!" Potrčaše prema krmi, dok im je voda prštala pod nogama. Počeše ga tresti ne bi li ga probudili: "Gospodine, tonemo!"

Mogu zamisliti Isusa kako se penje na palubu. U samo srce oluje! Mi bismo uvijek htjeli da je Isus zaključan u našim pitomim crkvama. No, on ide u sam centar oluje! Zna li to? Izgledalo je da će ga oluja pomesti s palube, ali on samo ispruži ruku i gromkim, moćnim glasom, naredi uzburkanom moru: "Umiri se!" Istog se trenutka more smiri a oblaci se razidoše!

Kad taj događaj prepričavah svojoj dječici, zapita me jedan od njih: "I grmljavina je prestala?" "Da," potvrdih, "tada presta i grmljavina!" Zasjalo je sunce! Učenici padoše na koljena: "Kakav je ovo čovjek! Taj čovjek nije poput nas!" Ubrzo pronadoše pravi odgovor na to pitanje: Isus je Bog koji posta čovjekom!

U potpunosti to shvatiše tek nakon uskrsnuća, kada Isus izide živ iz groba. Dragi prijatelji, ne pričam vam nikakvu bajku. Ne bih se usudio ovo govoriti kad ne bih znao da je istina kako je uskrsli Isus živi Bog koji je došao k nama.

Ipak, vizija Isusa Krista koji visi razapet na križu je ono što me najviše dira. Na križu je on u potpunosti "Bog i čovjek". Želio bih vam ga oslikati pred očima, njega koji visi ondje s krunom na glavi, ali s krunom poruge. Snažne su ruke prikovane čavlima. Spustio je glavu i umro.

"O, čelo s kog je teko u mucu krvav znoj,
ja te se sada sjećam i teških rana broj!"

Sjetite se tog Isusa, ostanite stajati pred njim i pitajte se: "Zašto je on visio na križu?" Pitajte se tako dugo dok ne pronadete ovaj odgovor: "Na križu me oslobodio moći tame! Ondje me oslobodio vlasti đavla!"

Svojom žrtvom na križu Isus nas oslobodi vlasti tame. Poistovjećujući se kroz vjeru s razapetim Isusom, možete shvatiti i sa svom sigurnošću prihvatiti istinu da ste na tom križu bili oslobođeni vlasti tame i postali slobodno dijete Božje. Više ne postoji razlog zbog kojeg biste dopuštali đavlu da vas muči. Zbog Kristovog djela na križu možete biti potpuno sigurni u ovo: "Đavao je pobijeden! Isus je jači! Razapeti Isus me otkupio da bih postao slobodno dijete Božje!"

Zaboravite sve suvremene besmislene teorije! Pokušajte shvatiti pravu stvarnost! Mi možemo i trebamo postati slobodna djeca Božja! Bog je sam ispunio sve potrebne uvjete za to u Isusu koji bijaše razapet i uskrsnu - za nas!

Znam da, kad se počne pričati "o Bogu", čovjek može doživjeti velike neugodnosti. Zbog čega je to tako? Vidite, svi smo mi poput izgubljenog sina o kome piše u Bibliji. On napusti svoj dom i oca. Ali, dok je živio daleko od očinskog doma postao vrlo nesretan. Rado bi se vratio doma k svome ocu, ali se plašio. Zbog čega je bio uplašen? Zbog toga jer se mnogo toga nakupilo između njega i oca!

Tako je i s mnogim ljudima, boje se pristupiti Bogu, jer misle: "Tako se mnogo toga nakupilo između mene i Boga pa ne postoji više ništa zajedničkog između nas." I u tome su potpuno u pravu! Oni su, naravno, pod vlašću tame i ne mogu imati nikakvo zajedništvo s Bogom! Tek kada nas Isus spasi od vlasti tame i učini djecom Božjom, tek tada on uklanja ono što se ispriječilo između Boga i nas! A to je upravo ono što je učinio na križu. Zato tek kod njega možemo pronaći oprostjenje grijeha. Jasno, samo razapeti Spasitelj daje oprostjenje grijeha! To potvrdi i apostol Pavao rekavši: "Bog nas je izbavio od vlasti tame i prenio u kraljevstvo svog ljubljenog Sina." Po naravi smo mi svi pod vlašću đavla. Isus, Sin Božji, nas spasi pri čemu nam pokloni oprostjenje grijeha.

Dragi prijatelji, zato nam je Bog i dao ovo vrijeme kojim raspolažemo - da bismo prihvatili oslobođenje u Isusu!

4. O jednome koji također nije imao vremena

Htio bih vam ispričati priču o jednom čovjeku koji također nije imao vremena. O njemu piše u Novom zavjetu. Taj čovjek bijaše vrlo utjecajan, a u vrijeme na koje se odnosi naša priča, bijaše rimski upravitelj. Zvao se Feliks, a to je predivno ime. Ime Feliks znači "sretan". Njegovoj ženi bi ime Druzila. Pod njegovu vlast bijaše predan uznik, imenom Pavao.

Jednog dana, dok je Feliks imao nešto slobodnog vremena, reče svojoj ženi: "Ženo, hajde sa mnom da malo ispitamo tog Pavla!" I tako otidoše u sudnicu i uz veliku pompu zauzeše mjesta. S njihove lijeve i desne strane bijahu postrojeni legionari. Tada pred njih dovedu uznika. "Govori, Pavle, zbog čega si ovdje?" obrati se Feliks svome uzniku. Dobivši dozvolu govoriti Pavao odmah započe svoju moćnu obranu. O, kad bih ja mogao pričati kao on! - Kako je Pavao pričao, atmosfera u sudnici postajala sve ozbiljnijom. Odjednom se u prostoriji osjeti prisustvo živoga Boga!

Dok je Pavao govorio o pravednosti koja treba krasiti suca, Feliks shvati da Pavao to govori o njemu. U mislima se sjeti svih nepravednih presuda koje izreče zbog mita. Potom Pavao nastavi govoriti o čistoći na što se Druzila zapanji. "Čovječe, u kojem to vremenu živi ovaj?" pomisli ona. I kad Pavao produži rekavši: "Bog želi da budemo pravedni i vodimo moralno čist život!" - posta objema vruće.

Nastavivši sa svojom pričom, Pavao je govorio o Božjem sudu i o tome kako čovjek može izgubiti vječni život. Na to Feliks skoči riječima: "Samo trenutak, Pavle! Lijepo je to što si nam ispričao i sigurno je iznimno važno. Kad smognem zgodno vrijeme, opet ću te dozvati k sebi. Ali sada nemam vremena!" I naredi da ga odvedu. On više nikada nije imao vremena...

Bojim se da nam se, kada nemamo vremena dopustiti Bogu da nam govori o pravednosti, čistoći i o posljednjem Sudu,

dogada isto što i Feliksu! Tako nam je neugodno suočiti se sa stvarnošću Božjom, nije li istina? Što tada činimo? Potrčimo u kino pogledati nekakav film ili uključimo televizor. Drugim riječima, radije odaberemo nekakvu atmosferu koja nas ne uznemirava - i tako sve ostaje po starom!

Nije li grozno kad o nečijem životu moramo reći: "Sve ostaje po starom - i to uvijek!" Tada dolazi Sin Božji i kaže: "Pogledajte, ja činim sve novo! Ja opraštam vašu prošlost! Svojom vas smrću otkupljujem da biste mogli ući u kraljevstvo Božje! Dajem vam Svetoga Duha da postanete novi ljudi!" A mi na to kažemo: "Hvala, ne trebam!" - i sve ostane po starom!

Postoje "kršćani" za koje je kršćanstvo već dugo mrtvo, jer nisu imali vremena mijenjati se pa je u njih sve ostalo po starom. Dragi prijatelji, tako bih htio da s vama bude drukčije. Želim vam ono najbolje što postoji - da kod vas ne ostane po starom, već da sve postane novo kroz Isusa Krista.

5. O jednome koji ima vremena

Za kraj bih vam htio reći još nešto vrlo važno: tako dugo dok smo pod sotoninom vlašću, bit ćemo pritisnuti i nikada nećemo imati vremena. Ali ja znam jednoga koji ima vremena za vas, to je Isus, Spasitelj, Uskrsli! Možda se neke žene žale: "Moj muž nikad nema vremena za mene." Muškarci se tuže: "Moja žena nikad nema vremena za mene." Roditelji se žale: "Djeca uopće nemaju vremena za nas." Djeca se žale: "Roditelji nikad nemaju vremena za nas."

Čujte ovo: Isus ima vremena! Isus ima vremena za nas!

To je za me potpuno novo otkriće, nešto što shvatih tek nedavno. Prošlog sam tjedna imao neke teške probleme koje vam sad ne bih htio objašnjavati u detalje. Bijah tako potišten da mi žena reče: "Tako si nesnosan, ali te mogu razumijeti!" Na to pocrvenih i otrčah u šumu. Ondje u miru govorih sa svojim Spasiteljem: "Gospodine Isuse, moram ti ispričati sav taj jad..." Sve mu ispričah. I on uze vremena da bi me pomno saslušao što mu imam ispričati. Dva sata prodoše kao trenutak. Tada otvorih Novi zavjet i svaka riječ koju pročitah kao da mi je bila

osobni Božji odgovor! Kako sretan otidoh kući! Otkrih nešto potpuno novo - Isus ima vremena za mene!

U Novom zavjetu postoji jedna divna priča: Na ulici je sjedio slijepac i prosio. U ruci je imao drvenu posudu koju je pružao svaki put kad bi netko prošao pokraj njega. Tada bi povikao: "Udijelite milostinju!" Jednom je pokraj njega prolazila gomila ljudi. Slijepac pomisli: "Što je sada ovo? Prolazi li to neka procesija... ili vojska?" Konačno zapita jednog prolaznika: "Što se to događa?" Ovaj mu odgovori: "To Isus prolazi!" Odjedom sljepcu sinu. O Isusu je već čuo; o da, i vjerovao da je Isus Sin Božji. Počne vikati: "Isuse, Sine Božji, pomози mi, smiluj mi se!" Ljudi bijahu pomalo nervozni pa mu rekoše: "Ne deri se! Htjeli bismo čuti što Isus govori." Slijepi je ipak i dalje vikao: "Isuse, Sine Božji, smiluj mi se!"

I još je jačim glasom vikao, na što mu ljudi ljutito zaprijetiše: "Dobit ćeš batine ako ne umukneš!" Prijeteća masa je vrlo opasna stvar. Ali slijepac se nije dao zaustaviti: "Isuse, Sine Božji, smiluj mi se!"

Da ja bijah ondje i da je mene pitao, ja bih mu objasnio: "Gledaj, moraš to razumijeti. Isus je na svom putu na Golgotu. Ondje će umrijeti za sav svijet. Taj je svijet zbog svojih grijeha na putu u vječnu propast. Isus će riješiti taj problem svijeta tako da sav njegov grijeh preuzme na sebe. Na taj će nam način osigurati mir s Bogom. Potom će pobijediti smrt i uskrsnuti. Upravo se događaju važne stvari, ne možeš se još i ti sada gurati."

Ali slijepac je vikao iz svega glasa: "Isuse, Sine Božji, smiluj mi se!" I sada dolaze jedne od najljepših riječi Novoga zavjeta: "Isus se zaustavi..." Kako sam često bio kušan moliti: "Ah, Gospodine Isuse, žurim na tako važnu sjednicu, nemam se vremena sada zaustavljati zbog bilo koga!" Ali, Biblija govori: "Isus se zaustavi te reče: 'Zovnite ga!'" Isus koji je na putu rješavanja najozbiljnijeg problema svijeta, ima vremena za ovog slijepog prosjaka! Tako mnogo znači njemu jedan čovjek!

Toliko i vi vrijedite u Isusovim očima! Znete li još nekoga na cijelome svijetu kome toliko vrijedite? A vi još uvijek

nemate vremena za njega!? Mora da vas je davao zaista potpuno zaslijepio kad to ne uvidate!

Jednom čuh nevjerojatnu priču. Tonuo je brod a stjuard, trčeći hodnicima, vikaše: "Svi na palubu! Brod tone!" Naravno, otrča i do kuhinje. Ondje je kuhar mirne duše pekao piliće i reče mu: "Prvo moram izvršiti svoju dužnost!" - i nastavi peći piliće! - Tako i potonu s pilićima.

Na isti način reagiraju i ljudi današnjice: "Isus? To je zastarjelo! Na zanima me! Nemam vremena!" I tako, bez Isusa, tone svijet u pakao!

Mislim da najprije trebamo učiniti ono što je najvažnije. Ako nam Bog nudi spasenje tada je apsolutno najvažnija stvar to spasenje i primiti! Zašto ne bi sada kleknuli pred Isusom i ponovili mu riječi ove pjesme?

Ti trpje za me mnogo, na križu rasset živ,
ti krvlju grijeh moj plati, a ja sam bio kriv.
I sad se kajem gorko, kajem se dušom svom.
Smiluj se Kriste Spase, smiluj se grijehu mom!
Ne skreni oka svoga, ne odbij vapaj moj;
na pokajnika grešnog, ne izlij ukor svoj.
Sad oprost ištem Bože, u ovaj sveti čas.
Mir daruj srcu mome i duši mojoj spas.

Pažnja! Opasno po život!

Dok se vozih po autoputu, neprekidno mi je kroz misli prolazio naslov teme o kojoj vam namjeravam govoriti: "Pažnja! Opasno po život!"

Dobro znate da danas ljudi više ne umiru kao nekada - u krevetu, stari i siti života. Danas se umire u nesrećama ili od infarkta. Nekad su ljudi živjeli i po devedeset godina, potom bi legli i umrli. Danas više nije tako. Danas eksplodira zrakoplov nad oceanom i pogine osamdeset ljudi. Autobus se surva niz liticu - šezdeset mrtvih. U nekoj tvornici dođe do eksplozije - i opet mrtvi. Ljudi masovno ginu u rudnicima. Svakih nekoliko desetljeća nastane neka veća vojna. Za prve svjetske vojne poginulo je samo na njemačkoj strani dva milijuna ljudi, u narednoj vojni taj se broj popeo na pet milijuna žrtava. Istina je, živimo u neprestanoj životnoj opasnosti.

Kada malo treznije razmislim o tim stvarima, nameće mi se misao kako zaista nemamo mnogo šansi umrijeti u miru, u svojim krevetima. Zamislite što bi bilo da vam se večeras u deset sati dogodi neka nesreća. To bi se lako moglo dogoditi, nije li tako? Gdje biste tad bili u jedanaest sati? Jeste li već razmišljali o tome?

1. Ozbiljnost situacije

Moram vam ispričati jednu interesantnu priču, nešto što inače nisam osobno doživio već mi je ispričao moj djed. A on je znao fantastično pričati.

Jednom neki mladić dođe svom starom ujaku i reče mu: "Ujače, čestitaj mi! Danas sam položio maturu!" "Super," reče mu ujak, "evo ti dvadeset maraka pa kupi nešto lijepo za nagradu. No, reci mi, što planiraš dalje?" "Dalje?" zamisli se mladić, "mislim da ću se upisati na fakultet. Htio bih postati pravnik." "Lijepo," nastavi ujak, "a potom?" "Potom ću neko vrijeme biti pripravnik na prvostepenom sudu." "Dobro," reče

ujak, "a nakon toga?" "Nakon toga ću postati član pokrajinskog suda." "Fino, a što onda?" nastavi s pitanjima ujak. "No, ujače, onda ću potražiti ženu i zasnovati obitelj." "Lijepo," nastavi ujak, "a onda?" "Pa, nadam se da ću onda postati vrlo utjecajan sudac ili javni tužitelj." "Dobro," i dalje će ujak, "a onda?" "Onda ću, ujače," mladić je već polako postajao nervozan, "onda ću u mirovinu." "Dobro, a poslije toga?" neumoljivo će ujak. "No, onda ću dobivati dobru mirovinu pa ću sagraditi nekakvu kućicu i saditi jagode." "Lijepo, a što onda?" i opet će ujak. Mladić je već postajao pomalo ljutit: "Nakon toga ću valjda umrijeti." "A tako," rekao je ujak, "a onda?" Mladiću više nije bilo do smijeha. Obuze ga strah: "Tada ću umrijeti - i što bi onda moralo biti?" "I što će biti onda???" upita ujak. "Ujače," odgovori mladić, "o tome još nikad nisam razmišljao." "Što," reče ujak, "položio si maturu, a toliko si glup da ne vidiš dalje od vrha svog nosa? Ne bi li trebao čovjek kome je Bog dao razum misliti malo dalje od toga? - Što će se dogoditi nakon toga?" Tu mladić brzo odgovori: "Ujače, pa nitko ne zna što dolazi poslije smrti!" "To nije istina, dragi moj," reče ujak, "postoji netko tko savršeno točno zna što će se dogoditi s čovjekom nakon njegove smrti. To je Isus! On reče: 'Širok je put koji vodi u propast, uzak je put koji vodi u vječni život.' Nakon smrti dolazi Božji Sud. Čovjek može biti izgubljen ili spašen."

Moram vas upozoriti da nije dovoljno isplanirati svoj život samo do groba. Čovjek se mora pitati: A što dolazi potom?

Mladima s kojima radih, često objašnjavah: "Kad trebam odnijeti cipele na popravak, tada ne idem automehaničaru. Automehaničari su dobri dečki, ali se nimalo ne razumiju u cipele. Svoje cipele nosim na popravak postolaru! Ali, kad mi se pokvari auto tada, naravno, ne idem k postolaru već k automehaničaru. A kada želim kupiti kruh, ne idem u mesnicu, k mesaru. Mesari su isto dobri ljudi, ali se nimalo ne razumiju u pravljenje kruha. Kad želim kupiti kruh, tada idem pekaru. Kad mi pukne vodovodna cijev, potražim vodoinstalatera. To znači da uvijek potražim stručnjaka!"

Ali, kad mi želimo saznati što dolazi nakon smrti tada pitamo i Janka i Marka, ili se jednostavno oslonimo na svoje vlastito razmišljanje. Ne bismo li za odgovor na to važno pitanje (Što dolazi nakon smrti?) morali potražiti stručnjaka? Tko je stručnjak za tu temu? Postoji samo jedan stručnjak! To je Sin Božji koji je došao s drugog svijeta, koji je i sam bio u carstvu smrti. On je umro na križu i opet oživio. On dobro zna što dolazi nakon smrti! A on reče: "Ti možeš otići u pakao! Ali možeš doći i u Nebo!"

I kada bi me danas dvadeset i pet znanstvenika uvjeralo da je sa smrću svemu kraj, rekao bih im: "Svaka čast vašim silnim titulama, ali vi niste stručnjaci u toj domeni. Vi, naime, niste još nikad bili s one strane života. No, ja poznam jednoga koji bijaše ondje - Isusa; a ono što on govori potpuno se razlikuje od vašeg shvaćanja."

Ljudi danas žive s opasnim shvaćanjima. Ponašaju se kao da je smrt kraj svemu ili kao da će automatski ići u Nebo, jer su kršteni i pokopani uz nazočnost svećenika. No, uvjeravam vas da će pakao biti napučen ljudima koji su bili kršteni i pokopani od strane svećenika! Shvatite da se nalazite u vrlo ozbiljnoj životnoj opasnosti. Prije ili kasnije svi ćemo se morati pojaviti na Božjem sudu!

Moram vam otvoreno reći da je upravo moje razmišljanje o Božjem sudu uzrok tome što sam postao kršćaninom, i da kao takav stojim danas pred vama. Kao mladić nisam ni sanjao da ću jednoga dana stajati za propovjedaonicom i propovijedati. Bijah mladi časnik tijekom prve svjetske vojne. U mojoj smo pukovniji imali vrlo velike gubitke. Ja bijah poput ostalih časnika, ni bolji ni gori od njih. Ali da mi je tada netko rekao: "Ti ćeš jednom propovijedati u crkvi", puknuo bih od smijeha. U to vrijeme živjeh daleko od Boga. Otac me jednom upita: "Zar ti ne vjeruješ u Boga?" na što mu ja odgovorih: "Nisam toliko glup da bih tvrdio da Bog ne postoji. Potrebna je velika doza gluposti da bi netko bio ateist. Ali", rekoh, "dosad još nisam sreo Boga pa me on nimalo ne zanima."

Nedugo nakon tog razgovora s ocem dogodi se da sjedih sa svojim prijateljem, također mladim poručnikom, u nekakvu jarku kraj ceste, nedaleko Verduna. Bijaše to u vrijeme trajanja njemačke ofenzive u Francuskoj. Čekali smo naredenje za napad i pričali proste viceve (oni koji su bili u vojni znaju dobro o čemu govorim). Tada ispričah jedan zaista prosti vic i na moje čuđenje, prijatelj se ne nasmija. "Kutscheru," (tako se zvao) "zašto se ne smiješ?" upitah ga. U tom se trenutku sruši na stranu - bijaše mrtav! Malena krhotina od granate pogodi ga točno u srce.

Stajah tamo pokraj prijateljeva mrtvog tijela ne shvaćajući još što se dogodilo. Šaleći se, rekoh: "Dragi moj, kako si neuljudan, otišao si, a da ti nisam stigao do kraja ispričati vic!" Istog me trenutka obuze misao: "Gdje je sada on?" I kao da se ponovo vidim kako stojim u tom jarku, kad me ispunilo zasljepljujuće svjetlo, poput bljeska eksplozije atomske bombe: "On sada stoji pred svetim Bogom!" Tada me obuze sljedeća misao: "Da sam sjedio na njegovom mjestu, tada bi šrapnel pogodio mene i ja bih sada stajao pred svetim Bogom!"

Ne pred nekakvim "gosponom bogom", već pred Bogom koji je otkrio svoju volju čovjeku i dao mu svoje zapovijedi, zapovijedi koje ja sve prekrših, kao što ih i svi vi prekršiste! Postoje ljudi čiji grijesi vrište do neba, a koji ipak kažu: "Ja činim dobro i ne bojim se Boga." Nemojte sami sebi tako lagati! Ja sam u tom trenutku znao: "Prekršio sam sve Božje zapovijedi! Da me sada pogodi metak, u istom bih trenutku stao pred Boga!" I još nešto mi bijaše savršeno jasno: "Tada bih zacijelo otišao u pakao!"

Dolazak vojnika s konjima prekinu tijekom mojih misli. "Naprijed!" čula se zapovijed, i ja uzjahah. Ondje u jarku ostao je ležati moj mrtvi prijatelj. Po prvi put, nakon mnogo godina, sklopih ruke na molitvu i izrekoh ove riječi: "Dragi Bože, nedaj mi poginuti tako dugo dok ne budem siguran da neću ići u pakao!"

Kasnije otidoh k vojnom svećeniku i upitah ga: "Gospodine, što trebam učiniti da ne odem u pakao?" On mi odgovori:

"Gospodine poručniče, prvo moramo pobijediti, pobijediti, pobijediti!" - "Vi ni sami to ne znate!" - odvratih mu.

Nije li potresno što tisuće mladih ljudi odlazi u smrt a da zaista nema nikoga tko bi im rekao kako se spasiti? - I to u jednom "kršćanskom" narodu!

I ja bih vjerojatno postao očajan da mi jednog dana nije došao u ruke Novi zavjet. Još se uvijek sjećam mjesta gdje ga dobih - pokraj francuske seljačke kuće u pozadini fronte, u kojoj se našoh toga dana. "Novi zavjet," pomislih, "u njemu sigurno piše što učiniti da se ne izgubi vječni život!" Počeh čitati nasumce, malo ovdje, malo ondje, jer baš ne poznavah tu knjigu. Oči mi se zaustaviše na jednoj rečenici: "Isus Krist je došao na svijet da spasi grešnike." To me pogodi poput munje. "Grešnike" - to bijah ja i nitko mi to nije trebao reći.

Hoćete li konačno i vi priznati pred Bogom i ljudima: "Ja sam grešnik!" Prestanite sa svojim lažnim samoopravdavanjem! - Ja u tome trenutku nisam trebao nikakvog svećenika. Bijaše mi savršeno jasno da sam grešnik. I moja najveća želja bi da budem spašen! Ne bijah baš na čistu što to, ustvari, znači. Razumijeh jedino da "biti spašen" znači izići iz stanja u kojem bijah i pronaći mir s Bogom. "Isus Krist je došao na svijet da spasi grešnike", kaže Sveto pismo. Ako Isus to može učiniti, tada ga svakako moram pronaći!

To moje traženje potraje još nekoliko tjedana. Tražih nekoga tko bi mi mogao pokazati Isusa, ali nisam našao nikoga. Tada učinih nešto što bih svima vama želio preporučiti da učinite. Jednom dok opet napredovasmo prema francuskim položajima, zatvorih se u neku seljačku kuću blizu koje zastasmo. Kuća bijaše skoro uništena i napuštena, ali je još jedna soba u njoj ostala netaknuta. U bravi se nalazio ključ. Uđoh, zaključah se, padoh na koljena i rekoh: "Gospodine Isuse! U Bibliji piše da si došao od Boga da bi 'spasio grešnike'. Ja sam grešnik. Ne mogu ti obećati ništa u svezi s budućnošću jer imam jako loš karakter. Ali ne bih htio biti bačen u pakao ako me ustrijele. I zato te molim, Gospodine Isuse, obuzmi me cijeloga. Učini sa mnom što želiš!"

Nije bilo nikakvog treska i ništa se posebno nije dogodilo, ali kad izidoh iz kuće znao sam da sam pronašao Gospodina, Gospodina kojemu otada pripadam.

I odonda, iz dana u dan, a tada sam imao osamnaest godina, sve više i više shvaćam u kakvoj užasnoj opasnosti žive ljudi. Čovjek živi bez oprostjenja grijeha! - Što je s vašim grijesima, jesu li vam oprostjeni? Kako ćete proći na Božjem sudu?!

Čovjek živi bez da se pomirio s Bogom. Čovjek živi neobraćeno! Ljudi su kršćanski obojeni, naizgled jesu kršćani, a u svojoj nutrini nose bijedno, jadno, nemirno i neobraćeno srce!

Dobro čujte ovo: Bog ne želi da itko od nas ode u pakao! Ne, on to ne želi! "Bog želi da se svi ljudi spase i dođu do spoznanja istine." Zato je i poslao svoga Sina. Ali, dragi prijatelji, tada i mi trebamo doći k Isusu. Tada mu moramo i pripasti. Ovo, kako se "kršćanski" svijet odnosi prema Bogu i spasenju po Isusu, ne može izići na dobro. Od toga me obuzima jeza. Razumijete li to? Nalazimo se u velikoj životnoj opasnosti jer nezaustavljivo idemo u susret Božjem sudu!

U mojoj omladinskoj grupi bijaše jedan dragi mladić. Neko je vrijeme dolazio redovno na naša proučavanja Biblije. Bijaše to u doba Hitlerova Trećeg Reicha. Jednog se dana morao uključiti u nacističku školu i tada presta dolaziti na naša proučavanja. Više ga ne vidah. Ipak, jednog se dana skoro sudarismo. "Dobar dan, Günther!" pozdravih ga. "Heil Hitler", uzvрати mi on. "Kako si, Günther," nastavih ja, "već te tako dugo ne vidjeh na našim sastancima!" Ispravi se i objasni mi: "Moja deviza glasi: 'Činim pravo i ne bojim se Boga!' Ako u mom životu postoji nešto što nije u redu, tada ću za to odgovarati pred Bogom. Ali meni nije potreban nikakav žrtveni jarac, Isus, da bi umro za mene!"

U duhu vidim milijune muškaraca i žena koji misle poput njega: "Činim pravo i zato sam pravedan; za svoj život i postupke mogu odgovarati pred Bogom!"

Dragi prijatelji, ja se ne želim pozivati na svoju pravednost pred Bogom jer znam da se upravo pri pozivanju na svoju

pravednost nalazim u najvećoj životnoj opasnosti. Sa svom sigurnošću možete računati na to da ćemo svi doći na Božji sud! Zato vas i želim upozoriti da pažljivo promislite kako živite i kakvi ćete doći na Sud Božji!

Umjetnik Ernst Barlach je tijekom svoje karijere izradio prekrasne kipove. Osim toga napisao je jedan kazališni komad koji naziva: "Plavi Boll". Glavni lik, Plavi Boll, je zemljoposjednik uvijek pomalo plav u licu. Jednom se dobro naruča i napiše u doba najveće popodnevnne vrućine dođe na glavni gradski trg. Zaustavi se pred crkvom na čijim su vratima bila izrezbarena četiri kerubina kako pušu u trube. Kada ih ugleda, pričinio se Bollu da su kerubini živi i da trubljenjem najavljuju: "Sada dolazi čovječanstvo na Sud Božji!" Barlach doslovce zapisa ove riječi: "Izidite iz grobova vi mrtvaci! Bez izgovaranja! Izidite!" Tada Plavi Boll počeo shvaćati: "Bogu ne mogu umaći. Jednom ću morati stati pred njega u svoj svojoj bijedi!"

Duboko u sebi svi mi znamo da sa svom svojom samopravednošću nećemo daleko stići. Sud Božji zahvatit će cijeli svijet! Tada će sva naša pravednost biti poput voska u talioničkoj peći!

Dobro mi je poznato kako danas ljudi nerado slušaju ovu poruku. Kad im govorim: "Ako se ne obratite Isusu, ići ćete u pakao!" tada mi se smiju i odgovaraju: "Pakao? Kakvo je to srednjovjekovno shvaćanje? Pakao ne postoji!" Kad to čujem, uvijek se sjetim jedne priče koju vam neizostavno moram ispričati.

Bijaše to za vrijeme druge svjetske vojne. Htjedoh poći u jednu posjetu. Kada već bijah na putu, počeo zračni napad. Potrčah u prvo sklonište i pričekah prestanak uzbune. Izišavši iz skloništa, nastavih put i dođoh u dio grada kamo naumih poći. Tu nijedna kuća nije bila porušena! No kad uđoh u četvrt, utvrdih da je dvadesetak kuća u potpunosti napušteno. Pomislih: "Mora da sanjam! Sve su kuće čitave, a ljudi kao da su u zemlju propali!" Hodajući tako, sretoh čovjeka iz civilne zaštite i upitah ga: "Zašto su svi ljudi otišli?" Ništa mi ne odgovori nego me uze za ruku, povede u jednu od zgrada i dovede do prozora. Tada shvatih što je na stvari: sve su kuće poredane kružno oko

jedne livade, a na toj livadi ležala je ogromna zrakoplovna bomba, velika kao kotao parne lokomotive. "Neeksplozirana bomba?" upitah. "Ne," odgovori čovjek, "nije to neeksplozirana bomba! To je bomba s vremenskim upaljačem!" To bijahu vrlo rafinirane bombe. One nisu eksplodirale prilikom pada, već nekih pet ili dvadeset sati kasnije. Obično bi te bombe eksplodirale nakon što ljudi napuste skloništa. "Zbog toga su se svi sklonili!" nastavi čovjek. "Čujete li kako otkucava?" Nevjerojatno, zaista se moglo čuti otkucavanje vremenskog upaljača. Bomba je mogla eksplodirati svakog trena. "Dodite," pozva me, "ovdje nije sigurno!" Vratismo se dio puta i pronadosmo nekakav zaklon u slučaju da bomba eksplodira. U tom trenutku ugledah smiješan prizor: jato vrabaca doletje i spusti se na travu blizu bombe. Jedan se spusti upravo pokraj upaljača. Poviknuh: "Bježite vrapci, opasno je!" Izgledalo mi je kao da vrapci odvratije: "Ha, ha! Mi smo napredni. Tko još danas vjeruje u bombe! Nema tu nikakve opasnosti!"

Isto tako reagiraju ljudi današnjice! Bog je već dovoljno ozbiljno govorio našem narodu kroz svoju riječ, Bibliju, i kroz nevolje koje je dopustio da ga snađu. I Sin Božji je došao, postradao na križu i uskrsnuo od mrtvih. Stoga bi svatko trebao shvatiti da postoji Bog koji je stvaran i svet! I kad nakon svega toga dode netko i kaže: "Vi ste u opasnosti! Morate tražiti spasenje za svoje duše!" tada se ljudi smiju i govore: "Ha, ha! Tko još vjeruje u takvo što!"

I Biblija može ponekad biti ironična. Sav je ateizam, dakle, poricanje Božjeg postojanja, spomenut samo jedanput i jednom jedinom rečenicom: "Bezumnik reče u srcu: 'Nema Boga'." Tako govori Biblija o ateizmu. Nadam se da vi ne pristajete uz takav smiješan svjetonazor kao što je ateizam.

2. Izbavljenje

Bog je već jednom udario ovaj svijet teškom kaznom. Tada bi spašen samo jedan čovjek sa svojom obitelji. Ime tom čovjeku bijaše Noa. Njega Bog uputi da sagradi korablju, veliku lađu, kako bi izbjegao uništenje. Da li vam je poznata priča o

potopu? Ako vam nije poznata tada vas može biti stid - nemojte nikome reći da to ne znate! Uoči samog dolaska suda Božjeg, potopa, naloži Bog Noi: "Uđi ti i sva tvoja obitelj u korablju!" Potom Noa uđe i Bog za njim zatvori vrata.

Svijet je na sigurnom putu da se susretne s pravednim Božjim sudom. Srećom, postoji barka, korablja, s kojom to možemo izbjeći: to je milost koja nam je ponuđena u Isusu Kristu. On iz Božjeg svijeta dođe u ovaj naš bijedni svijet i umrje za nas na križu!

Ako je Bog dozvolio da njegov Sin umre tako okrutnom smrću, onda je i spasenje, ostvareno po toj smrti, zasigurno dovoljno i za spasenje najvećeg grešnika. Isus usta od mrtvih i poziva nas k sebi kroz Svetoga Duha. Isus je barka spasenja!

Isto kao što je nekad Bog rekao Noi: "Uđi u korablju ti i sva tvoja obitelj!" tako sada, kroz ove moje riječi, potiče i vas: "Uđi u milost Isusa Krista! Zakorači u milost Božju! Prekini sa svime što te zadržava! Reci Spasitelju: 'Dolazim pred tebe kao veliki grešnik.' Sve svoje grijehе ostavi pod njegovim križem! Vjeruj da je njegova krv bila prolivena za tebe! Reci mu: 'Gospodine, ja ti predajem sav svoj život.'" Tako se ulazi u korablju.

"Pažnja! Opasno po život!"

Koliko li samo ljudi ide na Sud Božji, a da su potpuno neobraćeni i nazaštićeni! A ipak je Božja milost ovdje, na raspolaganju svakome tko ju želi primiti vjerom. A vjerovati znači: iskoračiti iz područja Božjeg gnjeva i zakoračiti u područje milosti Isusa Krista. Taj korak nije dječja igra. Taj korak znači izbjavljenje iz životne opasnosti!

Poznati misijski inspektor Albert Hoffman, misionar na Novoj Gvineji, ispriča mi jedan događaj koji nikada nisam zaboravio. Ja mu rekoх: "Brate Hoffman, u svom kršćanskom životu podnosim tešku borbu. Nije lako, pa ni jednom pastoru, pripadati Isusu u ovakvom svijetu koji služi đavlu."

"Rado bih ti nešto ispričao", počeo on. "Na Novoj Gvineji imasmo običaj Papuance koji htjedoše postati kršćanima poučavati vjeri. To im je pomagalo da ispravno upoznaju Isusa

Krista. Onda bi jedne nedjelje pokrstili one koji to zatražiše. Za tu je zgodu uvijek bilo priređeno veliko slavlje na koje bi došli i mnogi pogani. No ono najzanimljivije se uvijek događalo večer prije krštenja. Te bi večeri, naime, bila zapaljena velika vatra. Kandidati za krštenje bi pristupili vatri noseći u rukama stvari koje do tada koriste u štovanju poganskih božanstava: predmete za čaranje, kipiće poganskih božanstava i amajlije. Pristupali bi vatri i bacali u razbuktali plamen sve te znakove svoga prijašnjeg života.

"Jednom tako promatrah neku mladu ženu koja je također prišla vatri s punom rukom kipića i amajlija. Ali u trenutku kad je sve to htjela pobacati u vatru, zasta zagledavši se u plamen. Sigurno pomisli: 'S time su živjeli moji preci. S tim je stvarima povezan sav moj prošli život. Ne, ne mogu se odvojiti od toga!' Okrenu se i pođe natrag. Ali mora da joj je u tom trenu nadošla druga misao: 'Ali tada ne mogu pripasti Isusu!' Stoga se ponovo vrati, zakoračivši tri koraka prema vatri. Ali izgleda da se ponovno nije mogla odvojiti od svojih stvari, jer se opet vratila. Tada joj pridoh", nastavi pričati misijski inspektor Hoffman, "i rekoh joj: 'Vidim da ti ovo teško pada. Razmisli još jednom o tim stvarima. Možeš se ponovo prijaviti kad bude sljedeće krštenje.' Žena je razmišljala samo trenutak, okrenula se i brzim koracima uputila prema vatri, bacila stvari u plamen i bez svijesti se srušila na tlo."

Neću nikad zaboraviti što mi je misionar Hoffman rekao na kraju: "Vjerujem da samo onaj tko je doživio stvarno obraćenje, može razumijeti uzbuđenje te žene."

Dragi prijatelji, potrebno je napraviti samo korak kako bi se ušlo u barku! Izidite iz životne opasnosti i predajte se u ruke Isusu. No znajte da taj korak nije dječja igra. Taj korak znači prekid sa svekolikim prošlim životom. Jeftinije ne možete proći: "Životu je cijena previsoka".

Jesam li bio dovoljno jasan?

Uvijek me ražalosti kad vidim koliko je ljudi, usprkos svim upozorenjima, na putu u vječnu propast! Bog to ne želi! Bog želi da budete spašeni! Stoga je i poslao svoga Sina. Njegov je

Sin platio za sve vaše grijehе. Ono što sada trebate je: prepoznati svoju krivicu i vjerom prihvatiti da je Isus platio umjesto vas!

Kada jednom, u doba Hitlerovog Trećeg Reicha, ponovo bijah pozvan u Gestapo, morah pričekati u jednoj prostoriji u kojoj stajaše police za dokumente. Na tim je policama bilo brdo uvezanih dokumenata. Iz svakog je sveska virio papirić na kojem je pisalo nečije ime, naprimjer: "Meier, Karl", ili, "Schulze, Friedrich". Kako mi se činilo da beskonačno dugo čekam među tim policama, zahvalih se Bogu što ne moram provoditi svoj život među svim tim dokumentima. I kako mi je bilo dosadno, počeh čitati imena na dokumentima: "Meier, Karl", "Schulze, Friedrich"... odjednom pročitah: "Busch, Wilhelm"! Pa to je bio neki spis o meni! Odjednom mi police prestaše biti dosadne - ondje bijaše moj dosje! Gorjeh od znatiželje što piše u njemu; obuze me strašna želja vidjeti što su frajeri napisali o meni. No nisam se usudio poduzeti taj rizik i zaviriti u spis. Sjedih i dalje na svome mjestu, tresući se na pomisao: "Tu je moj dosje!"

Vidite, tako mi bijaše i u svezi s križem Isusa Krista. Postojala su razdoblja u mom životu tijekom kojih mi ne bijaše dosadnije stvari od kršćanstva. Više od vjere, bijaše mi interesantnije viriti u punu kriglu piva, sve do trenutka kad uvidjeh što, zapravo, znači križ Isusa Krista. - "Pa tu se radi o mom dosjeu! To ima veze s mojom krivnjom i mojim spasenjem!" Otada mi je Isusov križ nešto najinteresantnije što postoji.

O, uprite svoj pogled na čovjeka s trnovom krunom! On je veliki izbavitelj! Tamo na križu ostvareno je vaše i moje oslobođenje od grijeha! Ono pripada i vama i ako to još ne znate.

3. Iz smrti u život

"Pažnja! Opasno po život!" - riječi su koje bih vam htio prikazati s jednog drugog stanovišta. Kad mi mislima prolaze riječi: "Pažnja!" - "Opasno po život!" - "Stani!" - "Čovječe, obrati se!" - "Potraži svog Spasitelja!" tada pomislim: "U životnoj opasnosti može biti samo netko tko je živ!" Kad se autobus

surva u provaliju i poginu svi putnici, tada oni više nisu u životnoj opasnosti. Razumijete li što vam želim reći?

Ono što bih vam htio reći je da se vi nalazite u opasnosti da nikada ne pronađete život. U opasnosti da mrtvi proživite ovaj život i, konačno, kao mrtvi budete odbačeni! Jesam li se dovoljno jasno izrazio? Opasnost koju zamjećujem u vašim životima je ta da ste jednostavno propustili primiti život. Biblija kaže: "Tko ima Sina, ima život; tko nema Sina Božjega, nema života!"

Nedavno sretoh jednu gospođicu, učiteljicu stranih jezika, iz Berlina. "Oprostite mi, gospođice," rekoh joj, "jedan pastor može sebi dopustiti ponekad biti malo nepristojan. Hoćete li mi, molim vas, reći koliko vam je godina?" Mlade se gospođice uglavnom ne pita za godine, ali starom se pastoru ne zamjera ako uzme toliku slobodu. Bez oklijevanja mi odgovori: "Osam godina!" "Samo trenutak!" rekoh iznenađeno. "Osam godina? Vi poučavate tri strana jezika a imate samo osam godina?" Nato se nasmija i objasni mi: "Prije osam godina pronađoh Isusa. Tek tada počeh živjeti. Prije toga bijah mrtva." Bio sam zadivljen: "To je prekrasno rečeno!" Tada mi navede ovaj biblijski stih: "Tko ima Sina Božjega, ima život. Tko nema Sina Božjega, nema života." Nastavi pričati: "Vidite, prije dok nisam imala Spasitelja, nisam imala ni pravi život. Tada živjeh samo zato da bi zarađivala novac i zabavljala se, ali to nije bio život!"

Nije li to odvažno priznanje? Onaj tko slobodnom odlukom svoje volje ne prihvati Isusa, taj ustvari ni ne posjeduje život. Da, bez Isusa nemamo pojma što je život! Samo onaj tko ima Sina Božjega ima i život!

Prije mnogo godina dođe mi u posjetu jedan mladić. "Što želiš?" upitah ga. "Ne znam ni sam", bijaše njegov odgovor. "Znam samo jedno: život koji vodim nije život!" Iznenađen tim riječima, upitah ga: "Zašto? Imaš dobar posao kao strojobravar i zarađuješ mnogo novaca!" "To nije život!" nastavi on. "To uopće nije život! Ponedjeljkom sam bravar, utorkom bravar, srijedom bravar, četvrtkom bravar, petkom bravar; u subotu nogomet, u nedjelju djevojke i kino; ponedjeljkom sam ponovo

bravar, utorkom bravar, srijedom bravar, četvrtkom bravar, petkom bravar, subotom nogomet, nedjeljom djevojke i kino... to zaista nije život!" "Dečko," rekoh mu, "imaš pravo. Velika je stvar kad shvaćaš da to nije život! Reći ću ti što je život. U mojem je životu nastala strahovita promjena. To bijaše kad me pronašao Isus koji umrje i uskrsnu za mene. On posta moj Spasitelj koji me pomiri s Bogom. Kad to shvatih, dadoh mu svoje srce. Otada imam život!" - I taj mladić tada pronađe život.

Nedavno ga ponovo sretoh u Freiburgu. "No," upitah ga, "kako je? Da li sada imaš život?" Odgovori mi radosna lica: "Da, ovo je zaista život!" Danas je on vrlo radostan čovjek, vodi jednu omladinsku biblijsku grupu i dovodi druge ljude k Isusu. U Isusu je pronašao život.

Razumijete li to? Tako dugo dok dopuštate da vam izmiče život koji je u Kristu, u strahovitoj ste životnoj opasnosti! To se događa onda kada ste čuli nešto o kršćanstvu, ali još niste pronašli Spasitelja!

Imam prijatelja trgovca. Nedavno taj moj prijatelj bi pozvan na kućnu zabavu kod jednog tvorničara. Taj tvorničar ima lijepu vilu koja je sagrađena usred predivnog parka. Na zabavi se okupilo stotinjak gostiju. Usred vreve nađe se moj prijatelj s domaćinom i u razgovoru mu reče: "Čovječe, kako ste sretni! Živite kao kakav kralj! Imate prekrasan posjed! Veliku tvornicu! Lijepu ženu! Divnu djecu!" Na to mu čovjek odgovori: "Da, imate pravo, dobro mi ide." No, odjednom s gotovo smrtnom ozbiljnošću doda: "Ali me nemojte pitati kako je ovdje, unutra", i pokaza pritom na svoje srce.

Kad prolazim ulicama, često razmišljam: "Kada bi ljudi bili iskreni sami sa sobom, svi bi stali i počeli vikati: 'Ne pitajte me kako stoje stvari u mom srcu!'" - U njihovim srcima nema mira. Njihove ih misli optužuju i uznemiruju. Srce im je ispunjeno krivnjom.

Postoji samo jedna osoba koja nas može izliječiti a to je Bog. On vidi svu našu bijedu! Sami po sebi ne možemo doći k Bogu, ali je on u svojoj velikoj ljubavi došao k nama u osobi Isusa Krista. To je ta divljenja vrijedna poruka koju vam želim

predati: "Bog je tako ljubio svijet..." Ja ga ne bih mogao ljubiti; ja bih pretukao željeznim šinama, taj svijet pun prljavštine, zla i gluposti. Ipak ga je Bog i takvoga uzljubio! Pri toj činjenici zastaje svaki razum. "Bog je tako ljubio ovaj svijet, da je dao svog jedinog Sina, Isusa, da svatko tko prihvati tu ljubav ne bude izgubljen, već da ima život."

Recite mi što je još Bog trebao učiniti za vas, osim što je dopustio da njegov Sin umre, kako bi vi na osnovu njegove smrti imali život!?

Htio bih vam ispričati još jednu priču: Jednom, nakon propovijedi, velikom engleskom propovjedniku Charlesu Haddonu Spurgeonu, pride neki mladić i reče mu: "Gospodine propovjedniče, vi ste u pravu, i ja moram pronaći tog čovjeka s Golgote i postati dijete Božje. Jednoga ću se dana i ja obratiti." "Jednoga dana?" upita Spurgeon. "No da, kasnije." "Kasnije? Zašto ne danas?" Pomalo postidjen, mladić mu objasni: "Ja bih zaista htio biti spašen i stoga ću se jednom obratiti Isusu, ali bih prije htio još malo uživati život." Na te se riječi Spurgeon nasmija i reče: "Mladiću, niste baš previše ambiciozni. Ja se ne bih baš zadovoljio time da *malo* uživam život. Ja ne želim samo *malo* od života. Ja želim *život*. U mojoj Bibliji piše (nato mu pokaza to mjesto): 'Ja sam došao da... imaju život i da ga imaju u izobilju.'"

Kad dođem do konca jedne ovakve propovijedi uvijek me muči neugodan osjećaj jer mislim: "Možda nisi ljudima dobro objasnio!" Dozvolite mi, stoga, da još jedanput ukratko ponovim: Bog je dozvolio da Isus umre na križu za nas, izgubljene i proklete grešnike, da bismo mi, danas i ovdje, mogli imati život. I kad se sutra probudim, mogu pjevati od radosti što postah dijete Božje, jer u njemu imam život! Jeste li čuli? Isus je došao da bismo već ovdje na zemlji mogli imati život, a u vječnosti bili sačuvani od Božjeg suda, i imali vječni život.

S tom spoznajom možemo radosni hoditi svojom životnom stazom.

Dopustite mi upotrijebiti još jednu malu ilustraciju. Bijaše to jedne prosinačke večeri. Padala je susnježica i puhao vjetar.

Bijaše hladno. Ulicom prolaziše dva muškarca. Jedan od njih nije imao kaput, samo je kragnu sakoa podigao da ga štiti od vjetra. Izgledalo je da mu je svejedno što je sav mokar. Bijaše mu svejedno kamo ide, jer nema doma! Tako većina ljudi luta svijetom. Oni nemaju nikakav cilj pred sobom. Što je s vama? Kamo vi idete? Bezbožni njemački filozof Nietzsche napisao u jednoj svojoj priči: "...jadan onaj koji nema doma!" Imate li vi vječni dom?

Tada naiđe i onaj drugi čovjek. Prolazio je kroz isto to nevrijeme, isto blato, istu kišu, isti snijeg. Ali on je pjevušio neku pjesmu i hodao sigurnim, čvrstim korakom. Zašto? Nedaleko odatle naziralo se svjetlo njegovog doma! Ondje je njegova kuća! U njoj je toplo! Njemu nevrijeme nije previše smetalo. Tako kroz svijet prolaze ljudi koji pripadaju Isusu i u njemu imaju život - sada i u vječnosti.

Sjetite se kako Bog reče Noi: "Uđi u korablju!" I ja vas molim: pronađite neko tiho mjesto! Isus će sigurno biti ondje! Možete razgovarati s njim! Recite mu što vam leži na srcu!

Jednom me netko zapita: "Može li se s vama razgovarati o vjeri?" "Zašto?" upitah, "Ljudi ne trebaju razgovarati sa mnom, već direktno s Isusom!"

Učinite i vi tako!

Što učiniti?

Svakodnevno dobijam hrpu pisama sa svakojakim pitanjima. U jednom pismu koje nedavno primih, postavljeno mi je sljedeće pitanje: "Da li je to što naučavate vaše vlastito mišljenje ili učenje vaše crkve?" Na to mogu jedino odgovoriti: "Ono što ja naučavam je učenje Biblije!" Potaknut tim pitanjem razmišljah dalje: "Ako budete slušali mišljenje pastora Buscha, tada ćete se ubrzo razočarati. Od toga nećete imati preveliku korist. Vi morate slušati glas Isusa Krista! Isus je "dobri pastir" i vi morate slušati glas tog "dobrog pastira"! Sve u svemu ja vam u svojoj slabosti jedino mogu pomoći da čujete Isusov glas, glas "dobroga pastira" naše duše.

I sada kad počinjem govoriti o temi: "Što učiniti?", posebno je važno dopustiti da vam govori sam Isus, vi trebate čuti njegov, a ne moj glas.

1. Prekinite sa svojom otrcanom nevjerom!

Kako dugo godina bijah pastor u velikom gradu, naslušah se svakojakih prigovora protiv biblijske poruke. Takvi su prigovori već toliko otrcani da bih vas prije svega htio zamoliti, za vaše dobro, prekinite s vašom otrcanom nevjerom!

Tijekom druge svjetske vojne, uz svoju uobičajenu službu omladinskog pastora, neko vrijeme radih kao dušobrižnik u jednoj velikoj bolnici. Jednog dana zastah pred vratima neke privatne bolesničke sobe s namjerom da pokucam i udem, kad dugim hodnikom dotrča mlada medicinska sestra i uzbuđeno mi reče: "Gospodine pastore, molim vas da ne ulazite u tu sobu!" "Zašto ne?" upitah je. "Zato što je gospodin koji tu leži izričito zabranio da ga posjećuje bilo kakav pastor! On posebno ne želi da ga vi posjetite! Izbacit će vas van!" Pritom mi pokaza natpis na vratima na kojem pročitah ime jednog poznatog poslovnog čovjeka, ime koje poznavah iz njegove reklame. "Sestro," rekoh joj, "moji su živci poput čelične sajle!" i

pokucah. "Naprijed!" začu se snažan muški glas. Udoh u sobu. U krevetu ležaše stariji gospodin sjede kose. "Dobar dan!" pozdravih ga. "Ja sam pastor Busch!" "O," reče bolesnik, "o vama sam već puno čuo. Udite, možete me nakratko posjetiti!" "To je lijepo od vas!" rekoh s radošću, na što on brzo doda: "Ali vas molim da me ostavite na miru s vašim kršćanstvom!" "Onda nemam sreće," dodah s osmjehom, "upravo sam o tome htio govoriti s vama!" "Isključeno!" uzbuđeno počeo mahati rukom kao da me tjera iz sobe. "Ne dolazi u obzir! S time sam odavno prekinuo! Znaite, dok bijah dijete roditelji me prisiljavaše naizust učiti psalme. Kad ih nisam znao, dobio bih batine. Kao odrastao prihvatih svjetonazor u kojem glavnu ulogu imaju Darwin, Häckel i Nietzsche!"

Na te riječi pocrvenih u licu! Nažalost, ja se vrlo lako uzbuđim. "Čujte me stari gospodine!" rekoh mu. "Da mi jedan šesnaestogodišnjak veli kako je prihvatio Nietzschea za svog duhovnog vođu, nasmijao bih se i pomislio: 'No da, to je prolazno. Shvatit ćeš ti već da više ni suvremeni filozofi ne vjeruju u svoje negdašnje proroke.' Ali kad mi jedan stari čovjek kao što ste vi, koji je već na rubu vječnosti, kaže nešto takvoga, tada je to užasno! Vi ste smrtno bolesni! Zar biste se htjeli pojaviti pred Bogom s takvim besmislicama? Ta, molim vas!"

IZNENAĐENO je gledao u mene. Očito nije navikao da mu se obraćaju takvim tonom. Tada mi nadode misao: "Stani! U bolnici ne smiješ ovako eksplodirati. Tu se moraš blago ponašati." Odjednom se strašno sažalih nad tim jadnim čovjekom. Umirih se u sebi i objasnih mu da, usprkos njegovu prvotnu odbijanju, Isus želi biti i njegov "dobri pastir". Duboko uzdahnu: "Da, to bi bilo lijepo! Ali što učiniti s ovim mojim svjetonazorom? Trebam li potpuno odbaciti sve u što vjerovah cijelog svog života?" "Naravno!" rekoh mu radosna srca. "Dragi gospodine! Odbacite sve što vam neće trebati u vječnosti! Odbacite sve, i to rađe danas nego sutra! S vašim otrcanim vjеровanjima nije moguće ispravno živjeti, a ni blaženo umrijeti. I kad to učinite, bacite se u raširene ruke Sina Božjega

koji je umro za vas i koji vas je otkupio. Taj će Spasitelj biti i vaš Spasitelj!"

Nato ude sestra. Začudi se vidjevši nas kako povjerljivo razgovaramo. Mahnu mi rukom kao znak da je prošlo vrijeme za posjetu. Čvrsto stisnuh starčevu ruku i napustih sobu. Nikada ne saznah da li je prihvatio moj savjet - te je noći umro!

Strašno me potresa saznanje o tome kako obrazovani ljudi prolaze kroz život vođeni idejama Darwina, Häckela i Nietzschea, čija ih otrcana nevjera dovodi u opasnost da izgube vječni život. Zato vas prije svega želim zamoliti: odbacite sve otrcane osnove na kojima zasnivate svoju nevjeru! Riješite se toga! Vaša otrcana nevjera ne vrijedi ni *novčića*! U Bibliji piše: "Jedan je Bog, jedan je posrednik između Boga i ljudi - čovjek, Krist Isus."

Jednom sjedih sučelice nekom čovjeku koji bijaše širok kao trokrilni ormar. U sebi ga nazivah "Prugasti" jer je uvijek na sebi imao prugasti pulover. Žena mu je poginula u bombardiranju. Dva su mu sina također poginula u ratu. Jadan čovjek! Toga mu dana dodoh u posjetu. Nisam još ni uspio sjesti, kad započe: "Gospodine pastore, samo mi nemojte govoriti ništa o kršćanstvu! Kroz toliko toga već prodoh da više ne mogu vjerovati. Previše toga preživjeh. Možete mi pričati što hoćete, ja više ne vjerujem!" Na to se nasmijah i rekoh: "Mogu to i misliti! No, recite mi, gospodine 'Prugasti'," ustvari se on zvao drugačije, "vozite li se vi ikada vlakom?" "Da!" odgovori on. "Pretpostavljam onda", nastavih, "da svaki put, prije no što uđete u vlak, odete do lokomotive i zahtjevate od vlakovođe da vam pokaže svoju vozačku dozvolu?" "Ne! Ne!" bijaše njegov odgovor. "Željeznici se može vjerovati da zapošljava vlakovođe koji..." "Što?" prekinuh ga. "I vi ulazite u vlak bez da ste se uvjerali da onaj frajer u lokomotivi zna voziti?! Vi povjeravate svoj život tim dečkima bez ikakve garancije?! Gospodine 'Prugasti', povjeriti svoj život nekome ja nazivam vjerom! Od sada nemojte više nikada reći: 'Ja uopće ne vjerujem!' radije recite: 'Ja uopće ne vjerujem - osim željeznici!' "Da..." "Gospodine 'Prugasti', odlazite li vi u ljekarnu?" nastavih s

pitanjima. "Da," reče, "često imam glavobolju. U ljekarni nabavljam prašak protiv glavobolje." "No, gospodine 'Prugasti'," nastavih, "onda vam je vjerojatno poznato kako su ljekarnici ponekad zabunom dali bolesnicima otrov umjesto lijeka. Vi vjerojatno odnesete prašak protiv glavobolje na ispitivanje prije nego što ga upotrijebite?" "Ne, gospodine pastore," bijaše njegov odgovor, "jedan izučeni ljekarnik dobro poznaje svoj posao. On se neće prevariti!" "Što?" začudih se opet. "Vi popijete prašak a da ga prethodno niste dali ispitati? Vi samo tako povjeravate svoj život ljekarniku? Vi s povjerenjem popijete njegov lijek? To ja nazivam vjerom! Dragi gospodine 'Prugasti', nemojte više nikada reći: 'Ja uopće ne vjerujem!', radije recite: 'Ja uopće ne vjerujem - osim željeznici i ljekarniku!'"

I tako mu nastavljah redati primjer za primjerom. Na koncu ga uvjerih. Tako imah priliku posvjedočiti mu: "Vidite, jednog je dana u moj život došao netko poslan od Boga, netko tko je uskrsnuo od mrtvih. Na svojim rukama nosi on ožiljke od čavala koji mi pokazuju da me ljubio do smrti. Nitko na cijelom svijetu nije za me učinio tako mnogo kao Isus! Nitko nije toliko dostojan povjerenja kao što je to Isus! Vjerujete li da je Isus ikada slagao?" "Ne!" odgovori on. "Vidite, ja ne bih prihvatio svjedočanstvo ni od kojeg čovjeka, osim od Isusa! Kad spoznah tu činjenicu, rekoh: 'Odsada ću svoj život povjeriti Isusu!'" - "Zar je to tako jednostavno?" upita me. "Da, to je tako jednostavno, gospodine 'Prugasti'. Vrlo jednostavno! Vi vjerujete u sve i svašta, vjerujete svakome, osim onome kome se stvarno može vjerovati. Njemu ne želite vjerovati! Odbacite otrcane osnove svoje nevjere i predajte svoj život Gospodinu Isusu!"

Jednom prilikom na skupu na kojemu bijaše nekoliko stotina mladih ljudi, rekoh: "Dat ću milijun maraka nagrade onome tko mi pronađe nekoga tko je požalio što primi Isusa u svoj život!" Ja nemam tih milijun maraka, ali sa svom sigurnošću mogu reći da na svijetu ne postoji netko takav. No, upoznah dosta ljudi koji su požalili što to nisu učinili!

Stoga se što prije riješite svoje otrcane nevjere! Vjerujte onome koji je učinio sve za vas! To je osobna stvar između njega i vas. Pronađite neko mirno, skrovito mjesto i zazovite ga: "Gospodine Isuse, od danas želim pripadati tebi!"

2. Riješite se svoje nevjerojatne samopravednosti

U Bibliji stoji ovako: "Sigurna je riječ i zaslužuje punu vjeru: Krist Isus dođe na svijet da spasi grešnike." Mnogi se ljudi, kad čuju ovaj stih, smjesta osjete pogođenima pa kažu: "Ali ja nisam grešnik! Nisam počinio nikakav zločin!" Takvima želim reći: To ste slagali! To ćete jednog dana morati ponoviti pred licem Božjim. Hoćete li i njemu reći: "Ja nisam grešnik! Nisam prekršio ni jednu tvoju zapovijed!" - Hoćete li moći to reći?

Čujte me vi koji ste ispunjeni ovakvom nevjerojatnom samopravednošću koju ste sami izgradili i živite kao da je s vama sve u redu! To nipošto nije u redu, to ne vrijedi ništa!

Prije mnogo godina razgovarao sam s jednim dvadesetogodišnjim mladićem, i taj razgovor nikada ne zaboravih. Kad smo se nakon dužeg vremena ponovo sreli, ja mu rekoh: "Dragi moj Heinz, više te ne vidam na našim omladinskim sastancima i biblijskim proučavanjima!" Na to mi on odgovori: "Pa znate, gospodine pastore, ja sam u međuvremenu malo promislio o svemu. Vi neprestano govorite o Isusu koji je umro za grešnike. Ali ja ne trebam žrtveno janje koje bi platilo za moje grijehe. Ako sam učinio nešto krivo, i ako postoji Bog, tada ću ja zbog tog svog djela znati stati pred njega! Smiješno mi je da bih ondje trebao nekakvog Spasitelja koji je umro za mene!"

Ja mu odvratih: "Dobro, dragi prijatelju! Ti ćeš se pred svetim Bogom pozvati na pravo. To možeš učiniti, bez daljnijega! Možeš odbaciti Isusa i reći: 'Pozivam se na Božje pravo!' Ali, dragi moj, nek ti bude jasno jedno: u Francuskoj se sudi prema francuskom pravu, u Engleskoj prema engleskom pravu, a pred Bogom prema Božjem pravu! Dragi moj, nadam se da nisi prekršio ni jednu jedinu Božju zapovijed, inače ćeš biti izglavljen! Dovidjenja!"

"Samo trenutak," reče, "pa nije valjda Bog tako sitničav!"

"Nego što?" odvratih ja. "Kako ti zamišljaš Boga?! Zamisli da sam dobro i ispravno proživio pedeset godina i tada tri minute krao. To se sazna i ja sam predan na sud. Stojim pred sucem i objašnjavam mu: 'Gospodine suče, ne budite tako sitničavi! Što znači što sam tri minute krao u odnosu na pedeset ispravno proživljenih godina! Tko bi mogao biti tako sitničav da me sad kazni zbog toga, gospodine suče!' Možeš li to sebi predstaviti? "Na to bi mi sudac odgovorio: 'Samo trenutak! Ja nisam ni spomenuo vaših pedeset ispravno proživljenih godina, već one tri minute u kojima ste krali! Zakon vas osuđuje zbog te tri minute!' I kad tako postupa jedan zemaljski sudac, koliko li će onda strože postupiti Bog?"

Mislite li da vi niste optuženi pred Bogom? Mislite da vi ne trebate oprostjenje grijeha? Mislite da vi niste grešnik? Ah, odbacite svoju nevjerojatnu samopravednost i potražite Gospodina koji je umro za vaše grijeha i umjesto vas platio za njih na križu. Primite ga u svoj život, ispovijedite mu svoje grijeha i recite: "Gospodine, predajem ti sebe i svu svoju nepravednost! Želim primiti tvoju milost! Operi me svojom krvlju!"

3. Poduzmite odlučan korak!

Najbolje će biti da vam opet ispričam jedan događaj kako bi vam bilo jasno što time mislim.

To se dogodilo negdje na samom početku nacističkog režima. Tada upoznah jednog visokog nacističkog službenika. Takve su mladi ljudi nazivali 'lametašima' jer im uniforme bijahu okićene uskim metalnim trakicama, imitacijom srebra i zlata, pa izgledaše poput pauna. Uđoh u njegov ured tresući se od straha jer sam dobro znao da nacistički režim nimalo ne voli pastore. Začudo, taj me čovjek ne izbaci van, već me prijateljski sasluša što mu htjedoh reći. Kad završismo, rekoh mu: "Čujte, rijetko mi se događa da me netko od vaših kolega primi ovako prijateljski. Zato bih vam se htio posebno zahvaliti! Pošto ste bili tako ljubazni sa mnom, htio bih vam darovati nešto veliko. Htio bih vam reći moju poruku: '...Bog je tako ljubio svijet te

je dao svog jedinorođenog Sina da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni."

Na trenutak me pogleda i reče mi: "Ne trebate mi ništa dalje govoriti. Moji su roditelji pobožni i vjerni ljudi. Vaša mi je poruka poznata još od djetinjstva. Ali..." Uzeo je jedan veliki, neispisani komad papira i položio ga na stol, uzeo olovku u ruku i povukao njome crtu od vrha do dna papira: "Vidite, gospodine pastore, ja znam sve o tome, i znam da bih, ako hoću biti spašen, trebao samo preći granicu, granicu poput ove crte koju vam ovdje nacrtah; trebao bih učiniti samo jedan korak preko crte koja me razdvaja od Boga. Ja sam vrlo blizu," pritom stavi prst blizu crte, "vrlo blizu granice. Ali ono što mi preostaje je - učiniti odlučujući korak!" I tada, malo postidjen, reče: "Ali mi to moj društveni položaj ne dozvoljava!"

Otidoh od njega s tugom u srcu. Prošlo je već mnogo vremena otkako je umro. Njegov ga društveni položaj neće spasiti u vječnosti! Ali on je ipak shvaćao: "Ako želim ući u kraljevstvo Božje, tada samo trebam učiniti jedan korak preko granice."

Imate li vi hrabrosti poduzeti taj korak? O, to se zaista isplati! Isus vas čeka raširenih ruku! Poduzmite taj odlučujući korak preko granice koja vas odvaja od Boga - u Isusove raširene ruke!

4. Prekinite s poznatim grijesima

Poznam jednog čovjeka koji ima ljubavnicu. Jednom kad smo se sreli, rekoh mu: "Vi živite u grijehu! Vaša je žena zbog toga nesretna! Zbog toga ćete završiti u paklu!" Na to mi on odgovori: "To što velite je glupost! Dozvolite, objasnit ću vam kako stvari stoje. Moja me žena ne razumije..." I tada mi ispriča cijelu priču, no vidjeh da pritom dobro zna jednu stvar: "To što činim je grijeh!"

Često čujemo kako ljudi koji su u svadi, govore: "On (ona) je započeo svadu. Postoje samo svade koje je započeo onaj drugi. Nitko nije prvi započeo sa svadom, nije li istina? Uvijek oni drugi započinju.

Htio bih vam nešto reći: "U Božjim je očima svađa ozbiljna poput umorstva! Zašto ne prekinete sa svadom?" Pitate: "Pa što mi je činiti?" Reći ću vam: "Prekinite činiti jasno prepoznatljiv grijeh!"

Da se samo na trenutak zaustavite, načinite jednu kratku pauzu u svom životu i zapitate se: "Što ne valja u mom životu? S čime to ja, ustvari, moram prekinuti?" Budite bez brige to ćete znati savršeno jasno! Mislite li da će vam Isus dati svoju milost ako i dalje nastavite svjesno griješiti? U Bibliji Bog poručuje: "Obratite (pokajte) se!" Izgubljeni je sin ostavio svoj stari život za sobom.

Možete doći k Isusu onakvi kakvi jeste: opterećeni i nevjerni. Ali tada morate prekinuti sa stvarima koje vas vuku u vječnu propast, a za koje dobro znate da su grijesi!

U mnogim pismima koje svakodnevno dobijam, ljudi mi uvijek i ponovo pišu: "To što vi govorite je preteško! To i to nije grijeh!" Tada počnu nabrajati stvari koje ja nikada nisam rekao. Pri tome otkrivam kako se naše savjesti bune protiv toga da Gospodin Isus vlada našim životima. Znajte dobro da ne možete zadobiti živu vjeru i biti u njoj ako nemate hrabrosti u potpunosti predati svoj život Isusu, tako da to bude potpuni prekid s onim djelima s kojima i morate prekinuti. Prestanite činiti ono što jasno prepoznajete kao grijeh!

5. Govorite s Bogom

Znate li moliti? Vjerojatno znate sročiti nekoliko rečenica, ali znate li moliti? Znate, neki ljudi imaju takvu predstavu o tome što znači moliti da bi mi se od toga podigla kosa na glavi (...kad bih je još imao).

Nedavno posjetih jednu obitelj. Domaćica mi ponosno reče: "I mi smo dobri kršćani. Klarice, dodi malo ovamo!" pozva svoju četverogodišnju kćerkicu. "Ti se znaš lijepo moliti, moli se malo da te pastor čuje!" Djevojčica poče molitvu na što ju ja brzo prekinuh: "Stani dijete! Gospodo, za ime svega, nemojte to više činiti!" To nije molitva! Moliti znači razgovarati sa živim Bogom koji je, kad mu se molimo, uz nas u Isusu Kristu.

Molitva je kad mu izlijemo svoje srce. Jeste li se ikad molili na taj način?

Čovjek imenom Robinson, engleski biskup, napisao jednu groznu knjigu koju naziva: "Bog je drugačiji". U njoj on, između ostalog, piše da suvremeni čovjek uglavnom više ne zna moliti. U tome se u potpunosti slažem s njim. Ali to ne znači da nešto nije u redu s molitvom, već sa suvremenim čovjekom! Ne nalazite li i vi da je tako? Ono s čime se ne slažem je biskupova teorija da bi cijelo kršćanstvo trebalo potpuno preurediti jer suvremeni čovjek više ne zna moliti. Na to bih dodao: "Bolje bi bilo da se suvremeni čovjek nauči moliti!"

Pokušajte jednom riskirati pa se pomolite! Jednostavno recite: "Gospodine, daj mi da te pronađem!" Ili: "Gospodine, spasi i mene!" Ili: "Gospodine, pomози mi pronaći pravu vjeru!" Ili: "Gospodine, oprostí moje grijehе!" Samo već jednom počnite! Molitva u početku neće baš zvučati veličanstveno, kao ona u svećenika koji mole čitajući iz molitvenika. Uopće nije potrebno veličanstveno moliti ako smo tek počeli pravilno razgovarati sa živim Bogom. Samo vi započnite, već ćete se, kad dođe vrijeme, naučiti moliti!

Znate, vjera je živi odnos između moga Gospodina i mene. Ako je to tako, tada taj odnos neće biti lišen razgovora. Ja razgovaram s njime - i on razgovara sa mnom!

I time dođoh do sljedeće važne stvari:

6. Čitajte Bibliju!

Na koji način Bog razgovara s ljudima? On govori kroz Bibliju! Stoga morate neizostavno početi čitati Bibliju! Možda ćete reći: "Bibliju danas više nitko ne čita!" - na što vam moram priznati da ste, nažalost, u pravu.

Kad dođem nekome u kuću, često mi kažu: "Da, gospodine pastore, mi imamo jednu staru Bibliju iz 1722. godine koja je pripadala još našoj prabaki!" I tada skinu s police taj ogromni muzejski primjerak koji sasvim sigurno nitko ne čita! S dužnim poštovanjem prema staroj Bibliji, ja im ipak kažem: Kupite si mali Novi zavjet. Danas već postoje takvi koji su manji od moje

šake. Neka su izdanja vrlo atraktivna. Kupite neko suvremeno izdanje da biste ga mogli razumjeti!

Potom odredite vrijeme u koje ćete ga svaki dan moći čitati. Čitajući jednostavno slušajte. Kroz te će riječi Isus govoriti s vama! Zacijelo ćete kroz čitanje naići na mjesta koja nećete razumijeti; nemojte se mučiti s takvim mjestima, već mirno nastavite s čitanjem. Ovako ja to uvijek objasnim mojim mladim slušateljima: "Nekoć mi je pričao jedan farmer iz Brazila kako je došao do zemlje koju obrađuje. Naselivši se, otkri da je jedan dio zemljišta obrastao prašumom. Posjekao je drveće, uklonio stijene i iskopao panjeve. Jednog dana, kad je teren već bio potpuno očišćen, upreže dva vola u plug i pokuša orati. Kad izora tri brazde, plug zape za sakrivenu stijenu. Što sad učiniti? Otići u kuću po dinamit i raznijeti stijenu zajedno s plugom i volovima? Ne! Povukavši plug malo unatrag, zaobiđe stijenu i nastavi orati. Kad završi s oranjem i pogleda njivu ona nije izgledala baš najurednije. Ali on svejedno posija sjeme i obra urod. Slijedeće je godine bilo malo lakše orati nego prethodne. Tada je ponovo iskopao i uklonio nešto stijena i kamenja i bilo je već mnogo bolje. Kod trećeg je oranja išlo još lakše.

Tako i vi morate čitati Bibliju. No najvažnije je da ju počnete čitati! I kad nešto ne razumijete, ostavite to za kasnije. Samo nastavite s čitanjem!

Na samom početku Novog zavjeta, nakon podužeg spiska imena Isusovih predaka, naići ćete na stih koji kaže za Isusa: "... jer će on izbaviti svoj narod od grijeha njegovih." Reći ćete: "Pa to razumijem! To se odnosi i na mene!" - Dopustite Bogu da vam govori na taj način dok čitate Bibliju. Svaki dan odvojite vrijeme za Božju riječ. Čineći to, molite se ovako: "Gospodine! Prosvijetli me! Daj da i ja razumijem tvoje poruke! Prosvijetli moje srce, moj um i moju dušu!"

I još nešto: nemojte dopustiti da vam netko ocrnjuje Bibliju! Biblija je veličanstvena knjiga. Ne postoji knjiga koja je aktualna i uzbudljiva poput nje!

Jednom sam prilikom, kao mladi vojnik u prvoj svjetskoj

vojni, poslan u izvidanje s grupom vojnika. Bilo je to nedaleko od Verduna. Kad smo došli na promatrački položaj, nastala suton i noć se ubrzano približavala. Sjedismo tako u polumraku, na rubu nekakve jaruge i odjednom, kroz prazninu među drvećem, ugledasmo kako uskim šumskim putem nedaleko od nas "klopara" neprijateljeva pokretna poljska kuhinja. Nismo uopće ni pomišljali da bi tim putem moglo proći nekakvo vozilo. Ta nam poljska kuhinja, koja nije mogla pričekati potpuni mrak, otkri vrlo važnu stvar: tu je neprijateljeva linija opskrbljivanja! Ako poljska kuhinja može proći kroz taj uski prolaz među drvećem, onda tuda može prolaziti i opskrba za pješništvo, tada je lako moguće tuda proći i kolonama bojovnika koji donose streljivo u neprijateljski logor! To je bila važna neprijateljeva strateška linija!

I što smo onda učinili? Mislite li da smo poštedjeli taj šumski put? Upravo suprotno: cijelu smo noć granatama zasipali upravo taj uski prostor!

Biblija je, također, linija opskrbe, put za prolazak pošiljki "hrane i streljiva" koje Bog šalje kršćanima. A sotona je dovoljno mudar da tu liniju učini objektom svojih napada. Stoga je Biblija izložena neprekidnim napadima. Mladi čovjek, koji se baš ne može podičiti inteligencijom, kaže: "Bah! Glupa knjiga!" Najpametniji se profesori trude dokazati kako je Biblija samo jedna od knjiga koju su napisali ljudi. U jednoj su namjeri svi oni jedinstveni: izložiti Bibliju snažnoj paljbi!

Ali ako želite postati dijete Božje i biti spašeni, tada se ne trebate žalostiti zbog toga. Ne dopustite da vam netko obezvrijedi Bibliju! Biblija potvrđuje da su je napisali ljudi, ali oni koji su bili ispunjeni i prosvijetljeni Svetim Duhom. Kod čitanja Biblije ubrzo ćete otkriti da je u njoj jedan drugi duh - Božji Duh.

Jednom prilikom mi se netko potuži: "Meni Božja riječ izgleda tako mrtva. Htio bih biti spašen, ali mi njegova riječ baš ništa ne govori." Na to mu odgovorih: "Molite Boga da vam da Svetoga Duha! Molite svaki dan, pa ako treba i četvrt godine: 'Gospodine, daruj mi Svetoga Duha da bih mogao razumjeti

tvoju riječ i da bih mogao imati živu vjeru!" Vjerujte mi da će Bog sasvim sigurno odgovoriti na vašu molitvu!"

I na koncu bih vam htio reći još jednu stvar:

7. Slušajte propovijedanje Božje riječi!

Potražite sredinu u kojoj ćete moći slušati jasnu Božju riječ. Danas, nažalost, postoje mjesta gdje se propovijeda "razvodnjena" Božja riječ. Tamo ja ne bih odlazio gubiti vrijeme. Ne zanima me "limunada" već "vino radosti" evanđelja Isusa Krista! Neće vam trebati puno vremena za prepoznati propovijeda li se negdje čisto evanđelje, radosna vijest, ili nešto sasvim drugo. Srećom posvuda postoje pastori, propovjednici i vjernici koji dobro poznaju evanđelje i znaju ga protumačiti. Pronađite takve ljude i slušajte Božju riječ! Družite se s takvima koji je od srca žele slušati.

Nedavno mi jedan čovjek reče: "Znate, ja sam osobenjak, ne volim se baš družiti s drugima!" Nisam mu mogao drukčije pomoći pa mu rekoh: "Vi nikada nećete zadobiti živu vjeru ako se ne počnete družiti s drugim kršćanima i ako ne odlazite onamo gdje se propovijeda Božja riječ!"

Za kraj bih vam htio ispričati još jednu priču o starijoj ženi koju upoznah. Jednom mi neki mladić reče: "Ne zanimaju me priče o staricama!" Mladi ljudi baš ne vole slušati priče o starijima. No, ta je starija gospođa odigrala veliku ulogu u mom životu. Upoznah čak trojicu inženjera koji su uz njenu pomoć stekli vjeru u Isusa Krista. Zaključih da kroz tu ženu djeluje velika sila Božja, pa sam ju, stoga, pošao posjetiti. Bijaše udovica, a njezin je muž za života bio rudar. Radovala se kad dođoh i tom mi prilikom ispriča kako je postala vjernica.

Ranije je živjela u jednom zaselku koji je danas već spojen s Essenom. Ime je zaselku bilo Stoppenberg. Jednog dana pročitao u novinama da će u Crkvi apostola Pavla biti posvećena dva nova pastora. Reče svojim prijateljicama: "Takvo što je uvijek bilo veliki događaj u Essenu. Pođite sa mnom u crkvu!" Krenuše za Essen prečacima kroz polja. Put do Crkve apostola Pavla bijaše vrlo dug. Kad stigoše, crkva već bijaše dupkom

puna pa morahu stajati iza svih posjetitelja. Jedan od pastora kojeg tada posvetiše, Julius Dammann, ostvari kasnije velik utjecaj u gradu.

Ovako mi to ispriča ta gospođa: "Julius Dammann se tada prvi puta popeo za propovjedaonicu. Svoju propovijed započe riječima iz Ivanova evanđelja: 'Bog je tako ljubio svijet da je dao svoga jedinorođenog Sina da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni.' Tada se nagnu naprijed i reče: 'Od stotinu tisuća riječi iz Biblije, nijedne se ne bojim kao riječi izgubljen Čovjek može biti zauvijek izgubljen, a to je kada Bog okrene svoje lice od njega. I to je pakao!' Stajah ondje u toj ogromnoj crkvenoj zgradi, tada još bijah djevojčica, i od cijele njegove propovijedi čuh samo to. I kao da odjednom bljesnu munja, zazvučaše u meni riječi: 'I ja sam izgubljena! Ja nemam Božji mir! Moji grijesi nisu oprošteni! Ja nisam Božje dijete! Izgubljena sam!' Kući sam otišla kao u nekom snu. Nakon tri dana otac me upita: 'Nisi li možda bolesna?'"

Pokušala je roditeljima objasniti što joj se dogodilo. Oni su na to rekli: "Ti si luda! Oboljela si na živce!" Nikome nije mogla objasniti svoj smrtni strah sažet u riječima: "Ja sam izgubljena!"

"Četiri sam tjedna", objašnjavala je stara gospođa, "tumarala po kući, nesposobna za bilo kakav posao. Tada pročitah u novinama: 'Pastor Dammann ponovo propovijeda.' Pročitavši to, opet krenuh na onaj naporni put od Stoppenberga do Essena. Cijelim putem se molih ponavljajući u sebi stih jedne pjesme."

U takvu je stanju došla do Pavlove crkve gdje je Dammann već propovijedao. I opet sve bi ispunjeno ljudima. Nije našla mjesto za sjesti pa je ponovo morala stajati iza sviju, na samom kraju dvorane. Još se jednom pomoli u sebi istim onim riječima koje je ponavljala na putu do crkve. Otvori pjesmaricu i potraži pjesmu označenu na ploči. Na svoje veliko iznenađenje, utvrdi da je to ista ona pjesma čije je riječi upotrijebila kao svoju molitvu. Pomisli: "Zasigurno će se nešto dogoditi kad svi zapjevaju ovu pjesmu!"

Pastor Dammann stade za propovjedaonicu i pročit

Isusove riječi iz Ivanovog evanđelja: "Ja sam vrata. Tko uđe kroza me, spasit će se. Amen."

"To mi bijaše tek drugi put kako bijah u toj crkvi i opet ne čuh ništa drugo osim te rečenice. U trenutku mi sve posta jasno: Uskrsli Isus je vrata u život! Proдох kroz ta vrata. Ne čuh više ništa od propovijedi, ali mi to bi sasvim dovoljno. Uđoh u život!"

Imam običaj često ispričati tu priču ljudima koje srećem, a koji mi kažu: "Ah, ja ne odlazim u crkvu! Ne mogu podnijeti onaj zrak. Radije odem u šumu gdje pjevaju ptice, a vjetar šušta u krošnjama drveća..." Tada im kažem: "Žena o kojoj vam pričah ne bi nikada stekla živu vjeru da nije otišla tamo gdje se propovijeda Božja riječ!"

Postoji još mnogo odgovora na pitanje: "Što učiniti?" Mislim da vam rekoh najvažije, ali osjećam kako je neizmjereno važno da vam na koncu ukratko ponovim ono najvažnije.

Nije, zapravo, odlučujuće ono što mi učinimo, iako je i to vrlo važno. Odlučujuće je ono što je Bog učinio za nas - u Isusu Kristu! To je ta radosna vijest koju vam trebam navijestiti: "Isus je učinio sve - za svakoga!" On je došao k nama, on je umro za nas, on je uskrsnuo za nas, on nas zastupa u kraljevstvu Božjem, on je dobri pastir koji sve čini za svoje stado. Psalmist započinje dvadeset treći psalam riječima: "Gospodin je pastir moj, ni u čemu ja ne oskudijevam..." I tada nastavlja nabrajati kako taj dobri pastir bezgranično mnogo čini za njega.

Od svega srca želim da i vi možete reći s njime: "Gospodin je moj pastir!"

Zašto to Bog dopušta?

Na svijetu se događaju grozne stvari!

Jednom u Essenu prelazih preko ulice, čini mi se da je to bilo 1937. godine, kad mi u susret dođe šesnaestogodišnji dječak kojeg poznavah s naših omladinskih sastanaka. Izgledao je sav rastrojen, pa ga upitah: "Što ti se dogodilo?" Odgovori mi: "Nasilu su me odveli u bolnicu i sterilizirali, jer mi je majka Židovka. Kad se vratih kući, mojih roditelja više nije bilo."

Nikad ih više nije vidio. Otac mu bi uhićen, a majka odvedena u koncentracioni logor Auschwitz! Dečka spasih tako što mu organizirah bijeg u Nizozemsku odakle je prebjegao u Ameriku. Nikada neću moći zaboraviti sliku tog nesretnog dječaka i njegove riječi: "Mene su odveli u bolnicu i sterilizirali, jer mi je majka Židovka. Kad se vratih kući, mojih roditelja više nije bilo!"

Nebrojeno puta vidah slične stvari! Zbog takvih događaja rađaju se u ljudskim mislima pitanja: "Pa gdje je onda Bog, zar ne vidi to? Zašto šuti na sve to? Zašto Bog dopušta zlo?"

U Kölnu neki ludak uleti u jednu osnovnu školu i bacačem plamena pobi dvanaestero male djece! I opet se pred nas postavlja pitanje: "Gdje je bio Bog? Zašto je on to dopustio?"

Sjećam se jedne mlade žene koja bolovale od raka. Polagano umiraše izložena groznim mukama. Za sobom je ostavila ožalošćenu dječicu. Onaj tko je proživio nešto takvoga, zacijelo se pita gdje je bio Bog, zašto je on to dopustio.

Postoji mnogo ljudi koji bi nam mnogi ispričati slične priče i na koncu, s pravom, postaviti to isto pitanje.

Naš omiljeni njemački pisac Friedrich Schiller napisao pjesmu koju nazva: "Pjesma radosti". U njoj je i ovaj stih: "Braćo, nad zvjezdanim šatorom sigurno stanuje ljubljani Otac!" Nasuprot tome čovjek današnjice sklon je reći: "Braćo, nad zvjezdanim šatorom ne stanuje nikakav ljubljani Otac!"

Kad netko počne tako razmišljati, kad se najednom u njemu

začinju pitanja kao: "Gdje je Bog? Zašto on to dopušta? Zašto šuti na sve takve grozne stvari?" vjerojatno će doći do točke kada će se u njegovu umu pojaviti opasne sumnje da možda Bog ni ne postoji?! Možda ne postoji ni nebo?! Možda je ateizam ipak u pravu?!"

Dragi prijatelji, onaj u čijem umu nastanu takve misli, trebao bi se uplašiti. Bilo bi užasno kada bi bila istina da Bog ne postoji. Tada bi mi, ljudi, bili poput životinja - sami i napušteni. Tada bi bili poput izgubljene djece koja više ne mogu pronaći put kući. - Da ne postoji Bog?! To bi bilo grozno! Kad mi netko kaže: "Ja sam ateist!" ja mu odgovorim: "Nemate pojma što ste time izrekli! - Da ne postoji ništa iznad nas?! Da smo napušteni?! Da smo sami jedan s drugim?!" Ne postoji ništa gore za ljude no što je čovjek, nije li tako? Stari Rimljani imale izreku: "Homo homini lupus." To znači: "Čovjek je čovjeku vuk" - užasno!

Ne mogu vam reći kako mi često kao pastoru postavljaju pitanja: "Kako je to Bog mogao dopustiti? Zašto Bog šuti na sve to?" Budući da me to prečesto pitaju, htio bih ovom prilikom na to odgovoriti.

Ali prije svega, znajte da ja nisam Božji ministar unutarnjih poslova. On mi nije povjerio svoje planove ili mi ih izdiktirao u stenogram. Razumijete li to? Osim toga pomalo je glupo postavljati takva pitanja - kao da bismo mi mogli razumijeti Boga. Jednog dekana ili vrhovnog crkvenog poglavara bih još mogao razumijeti, ali Boga teško da mogu pravilno razumjeti. Bog je rekao na jednom mjestu u Bibliji: "Moje misli nisu vaše misli, i moji puti nisu vaši puti." To dovoljno jasno govori, nije li tako?

Ali u Bibliji naidoh na još neke spoznaje, pa bih vam, stoga, htio odgovoriti, koliko je to u mojoj moći, na pitanje: "Zašto to Bog dopušta?"

1. Krivo postavljeno pitanje

Ono što bih htio naglasiti u svezi s pitanjem: "Zašto to Bog dopušta?" ili "Zašto Bog šuti?" je da je to pitanje krivo pos-

tavljeno. Ono je, naime, postavljeno na ovaj način: U sudnici na sudačkoj stolici sjede gospoda Schulze ili pastor Busch. Na mjestu optuženika sjedi Bog. Tada mu kažemo: "Optuženi Bože, kako možeš dopustiti da se sve to događa? Zašto šutiš kad se događa zlo?" Da vam iskreno kažem: takav Bog koji bi nas ostavio sjediti na sudačkoj stolici, a da on sjedi na mjestu za optužene - takav Bog ne postoji!

Sjećam se jednog događaja koji mi se dogodio dok još bijah mladi pastor. Imao sam dvadeset sedam godina kad dođoh u Essen. Bijaše to u doba kada izbi veliki rudarski štrajk koji uznemiri duhove. Jednom prilikom prolazih preko trga nasred kojeg je, na sanduku (od sapuna), stajao neki čovjek i oštro govorio okupljenim ljudima. Govorio je o gladnoj djeci, niskim nadnicama i nezaposlenosti. Odjednom me ugleda, prepozna i doviknu mi: "Ha, evo jednog popa! - Dodi malo ovamo!"

Tako "ljubazan" poziv nisam mogao odbiti. Odazvavši se, podoh prema njemu. Ljudi se pomakli ustranu da me propuste do govornika. Oko mene je moglo biti stotinjak rudara. Nije mi baš bilo ugodno pri duši, jer me na fakultetu nisu pripremili za takve situacije.

"Čuj me, pope!" započe čovjek, "Ako postoji Bog, u što ja nisam siguran, ali možda nekakav postoji, tada ću, kad umrem, stati pred njega i reći mu:" - i tada je zaurlao - "'Zašto si dopuštao da ljudi umiru na bojištima? Zašto si dopuštao da djeca gladuju dok su drugi bacali jelo i živjeli u izobilju? Zašto si dopuštao da ljudi umiru od raka? Zašto? Zašto?' I tada ću mu reći: 'Bože, gubi se! Nestani!'"

Čovjek je ogorčeno urlao. Tada i ja počeh vikati: "Tako je! Dolje s takvim bogom! Dolje s takvim bogom!"

On odjednom potpuno ušuti. Sav u čudu, zapita me: "Samo trenutak! Pa vi ste pastor? Ne možete vi vikati: 'Dolje s takvim bogom!'" Na to mu ljutito odgovorih: "Slušaj! Bog pred kojega bi ti mogao doći na ovakav način, bog na kojeg se možeš ovako derati i koji bi ti dopustio da ga staviš pred sud kao optuženika, a ti da stojiš ispred njega kao sudac, takav bog postoji jedino u tvojoj mašti. O takvom bogu i ja mogu zajedno s tobom reći:

'Dolje s takvim bogom!' Dolje s takvim budalastim bogom kojeg možemo optuživati, odbacivati ili prihvaćati - kako nam se već sviđi! Takav bog ne postoji! Ali reći ću ti jednu stvar: postoji stvarni Bog koji je drugačiji od onoga kako ga ti zamišljaš, to je Bog pred kojim ćeš ti stajati kao osuđenik, pred kojim nećeš moći ni usta otvoriti. Postoji samo Bog koji će tebe pitati: 'Zašto me nisi proslavljao? Zašto me nisi prizivao? Zašto si živio nečistim životom? Zašto si lagao? Zašto si mrzio? Zašto si se svadao? Zašto si...?' To će te on pitati. Tada će ti riječ zastati u grlu! Nećeš moći dati ni jedan odgovor! Ne postoji Bog kojemu bi mi mogli reći: 'Gubi se!' Ali postoji živi Bog koji je stvaran i svet, i koji bi nama jednom mogao reći: 'Nestani, gubi se!'"

I vama bih htio reći istu stvar. Danas, kad čujete ljude koji predbacuju Bogu: "Kako Bog to može dopustiti? Zašto Bog šuti?" recite im: "Takav budalasti bog koji bi nam dopustio da ga optužujemo i predbacujemo mu, može biti samo plod naše mašte! Postoji samo jedan, sveti i pravedni Bog koji optužuje nas: vas i mene!" Jeste li dosad poštovali sve Božje zapovijedi, ne prekršivši ni jednu? Dobro promislite! Bog se nije nimalo šalio predajući ljudima svoje zapovijedi. Dakle, mi smo ti koji su optuženi - ne Bog!

2. Božja šutnja je njegova osuda

"Zašto Bog šuti?" nije pitanje bez smisla. Bog zaista često šuti. Božja je šutnja za nas najstrašnija osuda!

Uvjeren sam u postojanje pakla. No pakao sigurno nije onakav kakvim ga se prikazuje na nabožnim slikama - mjesto na kojem davao peče grešnike na ražnju i slične glupe izmišljotine. Umjesto toga vjerujem da će pakao nastati onda kada Bog više neće govoriti ljudima. Ondje ga možete zazivati i moliti mu se, ondje možete vrištati, ali vam on više neće odgovarati!

Ruski pisac Dostojevski jednom prilikom reče: "Pakao je mjesto gdje Bog više ne svraća pogled." Mjesto gdje smo vječno ostavljeni sa svojom krivnjom; mjesto gdje smo zaista

napušteni od Boga. - Da, Božja šutnja je njegova osuda. Na taj način, kad Bog šuti, pakao počinje već ovdje na zemlji.

Da bih to ilustrirao, prepričat ću vam jednu priču iz Biblije:

Na mjestu gdje danas leži Mrtvo more nekad su postojala dva grada: Sodoma i Gomora. Za ono doba ta su dva grada bila na zavidno visokom stupnju razvoja. Moglo bi se reći da su oba grada bili pravi kulturni centri. Ljudi koji su u njima živjeli nisu poricali Božje postojanje. Vjerojatno je ondje postojalo i nekoliko svećenika.

Iako vjerovali su u Boga, ne shvaćali su ga ozbiljno. Možda ga se sjetiše tek prilikom vjenčanja ili pokopa, dok bi ostale dane zaboravljali da uopće postoji. Pogazili su sve njegove zapovijedi.

U Sodomi je živio pošten čovjek koji se zvao Lot. On je štovao Boga i upozoravao svoje sugrađane: "Ne možete se tako nemarno odnositi prema Bogu! Nemojte misliti da možete grijehiti ako vas on odmah ne kažnjava! Što čovjek sije, ono će i požnjati!" "Ah, nemoj se šaliti!" odgovarali mu ljudi. "Nisi ti propovjednik! Prestani govoriti takvu glupost: 'Što čovjek sije, to će i požnjati!'"

I jednog dana, u samu zoru, odvevši prije toga Lota iz Sodome, Bog zapljušti s neba ognjem i sumporom na Sodomu i Gomoru. Mi koji preživjesmo saveznička bombardiranja u drugoj svjetskoj vojni, dobro znamo kako to izgleda. Ali Bog to može učiniti i bez zrakoplova. Mogu zamisliti kako su ljudi skakali iz kreveta i vikali: "U podrum!" Otrčali su u podrum gdje je začas postalo neizdržljivo vruće. Više se nije moglo izdržati pa su vikali: "Moramo van!" Tada istrčaše van, a vani je na sve strane padao oganj i sumpor. Jadni ljudi, van nisu mogli a u podrumima ih je gušio vreli zrak.

Tako to opisuje Biblija. Ja pokušah zamisliti još neke situacije (to ne piše u Bibliji) koje su se mogle dogoditi u podrumima u kojima su se, natjerani nesrećom, sakupili različiti ljudi. Bijaše tu svakovakih osoba: mlada žena iz visokog društva koja ostavi dragog Boga zbog nekog muškarca, jedan stariji gospodin koji je po okusu mogao prepoznati svaku vrstu

vina. Ni on nije imao ništa protiv dragog Boga, ali mu je bilo svejedno što Bog želi od njega. U podrumu su se našli jedan kraj drugoga: ljubazni ljudi, lojalni i pošteni građani, vjerni platiše poreza... Svaki od njih bijaše jedan mali svijet za sebe - isto kao što su ljudi i danas.

U podrumu je postajalo neizdržljivo vruće. Htjeli su van, ali nisu mogli, posvuda je plamtjelo kao u paklu. Tada ih poče prožimati jeza. Odjednom debeli gospodin reče: "Ljudi, Lot bijaše u pravu: Bog zaista postoji!" Žena iz visokog društva doda: "Sada nam samo jedno može pomoći: moramo se moliti! Tko zna moliti?" Prvi put u svom životu podigoše ruke na molitvu (u antičko su doba ljudi molili s podignutim rukama). Začuše se riječi: "Gospodine, smiluj se! Mi smo sagriješili! Prezirali smo te! Čuj sad našu molitvu! Znamo da si Bog koji ljubi, znamo da si milostiv! Zato te molimo: Gospodine, smiluj nam se!"

Ali glasa niotkud! Čulo se samo praskanje i pucketanje vatre. Ruke se spustiše. Šake se skupiše u grču: "Bože, zašto šutiš!?" ...Odgovora niotkud! I dalje se čulo samo divljanje vatrene stihije. Sada su mogli moliti ili psovati, bilo je svejedno - Bog više nije odgovarao!

Postoji granica do koje svaki čovjek, grad ili narod može doći. To je granica ravnodušnosti prema živome Bogu. Kada se ona prijede, Bog više ne odgovara. Upravo je ta Božja šutnja bila najjezivija kazna za Sodomu i Gomoru. Bog im nije više imao što reći!

I kada danas vidim svoj narod kako se ravnodušno odnosi prema Božjim istinama, Božjim zapovijedima i njegovu Sinu, sav se naježim. Možda ćete baš vi doživjeti da ćete moliti ili psovati, a Bog vam više neće imati što reći.

U Bibliji su zapisane i ove Božje riječi: "Zvao sam vas, ali se ne odazvaste". Čovječe, zašto šutiš kad te Bog zove!

Božja šutnja je njegova najstrašnija kazna!

3. Kada smo predaleko, ne možemo čuti

Kad imamo osjećaj da nas Bog ne čuje, tada može biti da smo mi predaleko od njega!

Nedavno mi dođe jedan mladić i reče: "Pastore Busch, vi mi idete na živce! Neprekidno govorite o Bogu. Slučajno se sret-nemo na ulici i već počinjete pričati o Bogu. Ja Boga ne mogu ni čuti ni vidjeti. Pa gdje to on govori? Ja ništa ne čujem!" Ja mu odgovorih: "Mladiću, znaš li ti priču o izgubljenom sinu?" "Pa, otprilike", objasni mi. "To "otprilike" nije ništa. Sada ću ti ja ispričati.

"Bogati zemljoposjednik imao dva sina. Jedan od njih bijaše pomalo, kako se ono kaže, gotovan. Njemu bi "pretijesno" i dosadno kod kuće. Jednog dana reče on ocu: 'Stari, daj mi moj dio nasljedstva, isplati me, jer želim poći u svijet!' Otac mu dade što je od njega tražio i on se uputi u bijeli svijet. Nakon nekog vremena otac sazna da njegov sin potroši sve 'svoje imanje provodeći život razvratno'. I sami znate da je u velikim gradovima začuđujuće lako potrošiti sav svoj novac. Tada neizostavno naiđu glad i nezaposlenost.

Bez novaca se mladić nađe u beznadežnom položaju te konačno završi među svinjama - kao njihov čuvar. U Izraelu svinje smatraše nečistima. Za jednog je Izraelca biti čuvarem svinja značilo nešto najsramnije što bi mu se moglo dogoditi. Kako glad bijaše sve žešća, mladić bijaše radostan što mogaše ukrasti mahune koje su davali svinjama i napuniti njima svoj želudac. Ondje više ne mogaše čuti očev glas. Bijaše predaleko. Izgubljeni sin je mogao reći: 'Ne čujem očev glas!' - Naravno da ga nije čuo!

Dopustite mi ovdje umetnuti nešto što ne piše u Bibliji da bih vam lakše objasnio svoj stav. - Ondje sjedi taj bjegunac kraj svojih svinja i ljuti se na svog oca. Optužuje ga riječima: 'Kako samo može dopustiti da mi je tako loše!' - To može biti i slika današnjeg svijeta. Ljudi su napustili Boga te je na njih navalila bijeda i nevolja, pa sada viču: "Kako Bog to može dozvoliti? Zašto šuti na sve to?"

No, Isus je drugačije ispričao priču o izgubljenom sinu. U jednom trenutku svoga života on dođe k sebi i reče: 'Koliko najamnika u mog oca obiluje kruhom, a ja ovdje umirem od gladi! Ustat ću, poći ću ocu svome pa mu reći: Oče, sagriješih Bogu i tebi...' Diže se i krenu svome ocu!

'Dok još bijaše daleko, opazi ga otac i sažali mu se, te poleti, pade mu oko vrata i izljubi ga. A sin mu reče: Oče, sagriješih Bogu i tebi...' Otac ga je grlio i naredio slugama: 'Brzo, donesite haljinu, onu najbolju, i obucite ga! Stavite mu na ruku prsten a na noge sandale!' - Sada je dobro čuo očev glas.

'To što ti ne možeš čuti Božji glas znači da si predaleko od njega! Moraš se obratiti, i to vrlo dobro znaš!'" rekoh tom mladom čovjeku.

Ljudi mogu otići vrlo daleko od Boga - sve do svinja, slikovito rečeno. To sam jako dobro znao u doba mog bezbožnog života, kad bijah poručnik u vrijeme prve svjetske vojne. Mišljah: "Moram se već jednom obratiti!" Još nisam sreo čovjeka koji u osnovi nije znao tu činjenicu: "Moram se obratiti!"

Jedna vrlo samopravedna žena mi reče: "Sa mnom je sve u redu!" Ali kad duže razgovarah s njom, prizna: "Da, konačno se moram obratiti! Previše se grijeha nakupilo u mom životu. Zapravo, moje srce je potpuno okamenjeno!"

Svatko od nas zna tu činjenicu: "Moram se obratiti!" Ako osjećate da se morate obratiti, zašto onda to ne učinite? Obratite se! Tek ćete tada čuti Očev glas!

4. Moramo poslušati posljednju Božju riječ

Ako sam pomalo dosadan, onda sam sam tome kriv, a ne evanđelje. Propovjednici mogu evanđelje vrlo lako učiniti dosadnim. Ali onda čitajte Bibliju bez propovjednika. Evanđelje je tako zanimljivo da ćete, čitajući ga, ostati bez daha - vjerujte mi!

Ono što vam sada želim reći je najvažnije: kad imate osjećaj da Bog šuti, tada morate u potpunosti poslušati njegovu

posljednju riječ! Sada ću vam navesti jedan stih iz Biblije koji se nalazi u poslanici Hebrejima: "Bog koji je nekoć u mnogo navrata i na mnogo načina govorio ocima preko proroka (naprimjer, kroz Mojsija i Jeremiju), na kraju, to jest u ovo vrijeme, govorio nam je po Sinu..." Zna li tko je taj "Sin"? To je Sin Božji - Isus Krist!

Isus! Srce mi jače zakuca kad mogu govoriti o Isusu. Isus je, kao što Bog tvrdi za njega, Riječ Božja koja je postala čovjekom: "I Riječ tijelom postala i nastanila se među nama".

Kad mi izgovorimo riječ, ona je izišla iz naših ustiju kao dah. Bog je jednu Riječ pretvorio u tijelo - u Isusa. Isus je posljednja Božja riječ!

Da li vam je poznat izraz "moja zadnja riječ"? Pretpostavimo da želim prodati kravu. Ne bojte se, ne prodajem nikakvu kravu. Samo pretpostavimo. Koliko vrijedi jedna krava? Ja ne znam. Recimo da vrijedi tisuću maraka. Vi mi kažete: "Ne dam više od tri stotine!" "Ali takva krava vrijedi tisuću i dvjesto maraka!" objašnjavam vam ja. Tada vi nudite četiri stotine. Ja nastavljam: "Tisuću i sto!" I tako se pogađamo sve dok ja ne kažem: "Dobro, osamsto maraka! To je moja zadnja riječ!" I pošto ja nisam šeprtlja, ostat ćemo na toj cijeni i više je nećemo mijenjati.

Isus je posljednja Božja riječ! Ako njega ne prihvatite, tada vam Bog više nema što reći. Razumijete li to? I kad se ljudi žale: "Bog ne govori! Zašto Bog šuti?", ja im odgovaram: "Bog vam više nema što reći, ako ne želite prihvatiti njegovu posljednju Riječ!" I vi morate primiti Isusa! Vi možete primiti Isusa! Drugačije ne ide!

Često puta sretnem ljude koji mi kažu: "Ja vjerujem u dragog Boga. Ali zašto trebam Isusa?" Čujte Bibliju, ona kaže da je Isus utjelovljena Riječ Božja - njegova posljednja Riječ upućena nama!

Još ću vam pokušati objasniti što to znači. Pritom ću morati malo govoriti o Isusu, a ništa mi nije draže od toga!

Dok je Isus poučavao, oko njega se okupila gomila ljudi. Odjednom se ljudi uznemiriše. Počeše vikati i sklanjati se. Isus

prekinu sa svojim govorom i upita: "Što se to događa?" Dogodilo se nešto užasno: među ljude je došao gubavac.

Znate li što je to gubavac? To je čovjek koji se živ raspada. To je užasno. Gnoj mu nagriza uši, nos i usnice. To izgleda tako strašno da onaj tko to vidi može pasti u nesvijest. Zato su gubavci morali živjeti u divljini, daleko od svakog ljudskog naselja. Nipošto nisu smjeli dolaziti među ljude. A tu je jedan gubavac došao u gomilu ljudi okupljenu oko Isusa!

On je čuo o Isusu i među tu gomilu ga dovede velika čežnja: "Želim vidjeti Spasitelja!" Ljudi mu se uklanjaše s puta i vikaše: "Bježi! Gubi se!" Pograbiše kamenje da bi ga zaplašili, ali se on nije dao otjerati. Mogu zamisliti kako je kroz gomilu ljudi bio načinjen prolaz jer svi uzmicaše ustranu. Tako je čovjek prolazio kao nekom praznom uličicom, sve dok nije stao pred Isusa. Ne, ne, nije stao pred Isusa, bacio se u prašinu pred njim i sa suzama u očima ispričao Spasitelju sav svoj jad: "Moj je život pokvaren i onečišćen! Isuse, ako hoćeš, možeš me očistiti. Pomozi mi!"

Jeste li znali da se uništeni čovjek i Spasitelj kad-tad moraju sresti! To se neizostavno mora dogoditi: Trebamo doći pred Isusa sa svojim jadom! Kako bih htio da odbacite malo svoju "religiju" i donesete svoj jad pred Isusa.

I tako taj jadni gubavac pade pred Isusa s riječima: "Ako hoćeš možeš me očistiti!" Tada se dogodi nešto prekrasno. Isus se povuče jedan korak pred tom ljudskom ruševinom i reče: "Hoću! Ustani! Očisti se!" Ali ne, on to nije učinio. Isus pođe jedan korak prema gubavcu i položi svoje ruke na njegovu raspadajuću kožu! Ljudi sa zgražanjem povikaše: "Gubavca se ne smije doticati!" Biblija ovako izvješćuje: "Isus pruži ruku i dotače ga se..." Nikakva prljavština nije Isusu odvratna! Nema jada koji bi bio prevelik za njega! Na gubavca položi svoje ruke! Da sam umjetnik, naslikao bih Isusove ruke na izobličenom, raspadajućem gubavčevu licu. Takav je Isus, najčudesniji čovjek svih vremena! I ako ste vi osoba za koju nitko ne mari, koju nitko ne treba, tada zamolite Isusa da stavi svoje ruke na vas. On će vam reći: "Ja sam te kupio, ti si moj!" Ako ste

nagriženi gubom grijeha i ako je vaš život pun nečistoće, Isus će staviti svoje ruke na vas i reći vam: "Očisti se!"

U Isusu nam je darovana svekolika ljubav Božja koja može otkloniti sav naš jad, grijeh, prljavštine i bolesti! Isus je utjelovljena Riječ Božja! A ljudi govore: "Zašto Bog šuti?" - Nije li nam Bog progovorio dovoljno jasno i dovoljno ljubazno?

Taj isti Isus, nedugo nakon događaja s gubavcem, bijaše položen na križ. Željeznim mu klinovima probiše ruke i noge, i prikovaše ga. Tada podigoše križ. Oko križa se sakupila razjarena gomila. Rimski vojnici grubo odbijaše ljude od Raspetog. Dodite sa mnom, probijmo se kroz tu gomilu da i mi stanemo pod križ! Pogledajte njega, razapetog Krista. - "O, glavo okrunjena, kojoj se rugo' svijet. O, glavo puna rana, a na njoj trnov splet. O, čelo, s kog je teko u mucu krvav znoj, ja te se sada sjećam i teških rana broj." - Pogledajte ga! Pitajte ga: "Zbog čega tu visiš?" On vam odgovara: "Ja ovdje visim jer si ti sagriješio. Ili ćeš ti platiti za svoje grijeh u paklu ili ću ja ovdje platiti za tebe. Jedan od nas mora platiti! Ja ću to učiniti za tebe. Ti samo vjeruj u mene!"

Dragi prijatelji, kad sam kao mladić prihvatio da je Isus Janje Božje koje oduzima grijeh svijeta - i moje - on je zaista izbrisao sve moje grijeh, pomirio me s Bogom, platio moj dug i kupio me da pripadnem Bogu. Tada donijeh svoje srce pod križ Isusa Krista - ta kome bih drugom mogao predati svoj život?

Sretna sigurnost, Isus je moj!

Njemu sam dao sav život svoj.

Baštinik Spasa, sretan sam ja,
rođen od Duha i krvlju spran.

Tada položiše Isusa u grob uklesan u stijeni i na ulaz navališe tešku kamenu ploču. Pred ulazom stražarili rimski vojnici. Trećeg dana od pokopa, u rano jutro prije sunčeva izlaska, najednom posta svjetlo kao da je u blizini eksplodirala atomska bomba; takvo svjetlo da stražari, koji nisu bili neki histerični slabići, popadaše u nesvijest. Posljednje što vidješe bijaše slika veličanstvenog Isusovog izlaska iz groba!

Ovo što vam pričam nije nekakva bajka. Govorim vam ovo jer znam da je Isus uskrsnuo od mrtvih. Taj Isus, koji je umro za vas, živi i danas! Ne postoji ljudsko biće za koje Isus nije umro. Isus živi! I on vas zove - kao posljednja Riječ Božja! Najvažnije pitanje vašeg života je: hoćete li ga primiti u svoj život?

"Zašto Bog šuti?" Dragi prijatelju, Bog ne šuti. On govori. Njegova se Riječ zove: "Isus!" To ime znači - ljubav, milost i milosrde!

Za svog života proživjeh grozne trenutke u nacističkim zatvorima i za vrijeme bombardiranja. Sjećam se jednog od najužasnijih trenutaka. Krik mi zasta u grlu kad jednom, za vrijeme savezničkih bombardiranja, bijah doveden na neko dvorište. Preda mnom se pružio grozan prizor. Poredano po zemlji ležalo je nekih osamdesetak mrtvih tijela, koje otkopaše iz bombom uništenog skloništa. Već prije vidjeh užasne slike na bojištima u prvoj svjetskoj vojni, ali je ova bila najužasnija. Ovdje nisu ležali mrtvi vojnici. Ovdje su ležala tijela staraca, žena i - djece. Dječice čijih sam se mršavih tijela nagledao tijekom te duge vojne.

Djeca! Kakve su ona imala veze s ovom besmislenom vojnom!? I dok stajah tamo među svim tim leševima mojim se srcem razlegao krik: "O, Bože, gdje si? Zašto šutiš na sve ovo?" U tom se trenutku u mome duhu pojave riječi iz Biblije: "Bog je tako ljubio svijet da je dao svog jedinorođenog Sina..." Mora da mi je sam Bog objavio te riječi u trenucima mog dubokog očajja. Odjednom pred sobom, u mislima, ugledah golgotski križ na kojem je Bog ostavio svog Sina - da iskrvari za nas!

Uopće ne razumijem Boga. Ne razumijem zašto je Bog toliko toga dopustio. Ali srećom postoji jedan njegov znak, jedan spomenik, svjetionik njegove ljubavi. To je križ Isusa Krista. Ako Bog "nije poštedio vlastitog Sina, već ga predao za sve nas, kako nam neće dati sve ostalo s njime?" Tako je rekao apostol Pavao. I to je istina. Kad pod Kristovim križem pronađem mir s Bogom, tada mi sve postaje jasno i nemam više nikakvih pitanja.

Dok moja djeca bijahu mala, nisu prihvaćala sve što ja činih, ali se pouzdavaše u mene: "Tata će to dobro napraviti!" Kad pronadem mir Božji pod križem Isusa Krista, tada se i ja mogu pouzdati u nebeskog Oca. Sve što on čini je ispravno. - I tada više nemam nikakvih pitanja.

Najvažnije je, stoga, prihvatiti, primiti tu posljednju Božju Riječ - Isusa Krista!

5. Božja šutnja može donijeti radost

Moguće je satima diskutirati o tome zašto Bog dopušta ovo ili ono. No, to pitanje postaje zaista aktualno tek kad se radi o nečemu osobnom. Nije li tako?

Nedavno mi jedna mlada djevojka, rastrojena izgleda, reče ovo: "Dalje više ne mogu živjeti!" Ne znam u kojem ste vi stanju, ali vam želim reći nešto u svezi s vašim životnim problemima. Nećete postići apsolutno ništa pitajući se neprestano: "Zašto? Zašto? Zašto?" Radije se pitajte: "Zbog čega? U koju svrhu?" Da vam to razjasnim, ispričat ću vam opet jednu priču.

Kad prije nekoliko desetljeća još služih kao pastor u jednom rudarskom okrugu, dogodi se nešto strašno. Jednog dana čuh za nesreću koja je zadesila nekog rudara. Njemu je, naime, pala stijena na leđa i slomila mu kičmu. Zbog toga mu bijaše oduzet donji dio tijela. Nije postojala nikakva nada u ozdravljenje ili bar poboljšanje. Užasno!

Otišao sam ga obići, ali vam mogu reći da to bijaše najstrašnija posjeta u koju sam ikad išao. Kod unesrećenog se okupili njegovi prijatelji. Na stolu su stajale boce rakije. On je sjedio u pokretnim kolicima. Kad uдох, povika jakim glasom: "Ti, crna ptico, ostani vani! Gdje je bio tvoj Bog kad mi je pala stijena na leđa. Zašto je Bog tada šutio?" Tada poče psovati. Bijaše kao u paklu. Ne rekoh ni riječ, već se mirno pokupih odande.

Imao sam nekoliko prijatelja među rudarima i njima sam slijedećeg dana, kad imasmo biblijsko proučavanje za muškarce, ispričao taj mučni doživljaj. Tjedan dana kasnije opet imasmo takav sastanak. Baš kad htjedoh započeti sas-

tanak, na vratima se pojavi čovjek u invalidskim kolicima. Moji prijatelji, rudari, pozvali ga na sastanak i on se odazvao. Ne znam jesu li što pričali s njim, ali mislim da nisu. Tako je on te večeri sjedio preda mnom i slušao propovijed.

Taj sam sastanak započeo riječima: "Bog je tako ljubio svijet da je dao svog jedinorođenog Sina..." Govorio sam o Isusu, posljednjoj Riječi Božjoj koju moramo čuti i potom slijediti: "...da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje, već da ima život vječni." Taj je čovjek čuo te riječi! Prvi puta u životu čuo je o Isusu! Odjednom ugleda svijetlo. Spoznao je.

I neću duljiti. Nakon tri mjeseca i on postaje dijete Gospodina Isusa. Ne mogu vam reći kako se sve izmijenilo u njegovom životu. U njegovu stanu zavlada red i čistoća. Ondje gdje su nekad odzvanjale psovke, čule su se pjesme o Isusu. Stari ga prijatelji napustili, ali je stekao nove. Nestale su i boce rakije - na stolu je sad ležala Biblija. Žena i djeca su bili kao preporođeni.

Posljednji put ga posjetih nedugo prije smrti. Ta mi posjeta osta u neizbrisivu sjećanju. On je imao lijepo ime, zvao se Amsel. Neće se ljutiti što ga ovdje spominjem po imenu - on je sada u vječnosti. "Amsel," upitah ga, "kako si?" "Ah," reče, "otkada moj život pripada Isusu, otkad imam oprostjenje grijeha i Božje sam dijete, otada je u mojoj kući," zastao je za trenutak i nastavio, "otada mi je svaki dan kao Badnjak."

Lijepo je to rekao za jednog rudara, zar ne? I tada reče nešto tako divno da to nisam nikad zaboravio. Rekao je: "Busch! Ja ću uskoro umrijeti, osjećam to." - Jedan drugom govorismo "ti", jer u međuvremenu postasmo dobri prijatelji. "Tada ću proći kroz vrata i stati pred Boga", nastavi. "Potpuno mi je jasno da smrt nije kraj svemu. I kad ću tada, u vječnosti, stajati pred Božjim prijestoljem, past ću ničice pred njim i zahvaliti mu - što mi je slomio kičmu."

"Amsel!" zapanjeno ga prekinuh. "Što to govoriš!?" "Dobro znam što govorim", nastavi on. "Vidiš, da mi se to nije dogodilo, da me Bog jednostavno pustio i dalje živjeti onakvim bezbožnim životom, tada bih, zacijelo, svoj životni put završio

u paklu, u vječnom prokletstvu. Bog je u svojoj spasonosnoj ljubavi dopustio da mi se slomi kičma, kako bih mogao pronaći njegova Sina, Isusa Krista. Kroz Isusa sam postao radosno dijete Božje. Zato mu i želim zahvaliti za moju nesreću!" I tada izreče jednu rečenicu koja mi se neizbrisivo usjekla u pamćenje: "Bolje mi je uzetu pripadati Isusu i biti dijete Božje, nego s dvije zdrave noge biti bačen u pakao!"

Nikad neću zaboraviti kako je to rekao: "Bolje mi je uzetu pripadati Isusu i biti dijete Božje, nego s dvije zdrave noge biti bačen u pakao!" "Dragi moj Amsel," rekoh mu, "vidiš li kakve ti je strašne probleme Bog poslao. U početku si se pravdao: 'Gdje je bio Bog? Zašto Bog šuti?' a sada si shvatio zašto je Bog dopustio to što ti se dogodilo. On te htio dovesti do Isusa, kako bi te onda Isus mogao dovesti k njemu!"

Vidite? Ne trebamo pitati - zašto, već - zbog čega, u koju svrhu. Htio bih vam reći još samo ovo: osobno vjerujem kako sve teškoće u našem životu postoje samo zato da bi nas Bog mogao privući k sebi po svome Sinu Isusu!

Naše pravo na ljubav

Ovoj sam temi inače dao naslov: "Može li ljubav biti grijeh?" Radi se, naime, o pitanju spolnosti, odnosu među spolovima, čime smo svi jako zaokupirani. O toj temi se može mnogo govoriti. Pa počnimo.

1. Nesaglediva opasnost

Ono što je nevjerojatno za naše doba jest činjenica da ljudi nikada u povijesti naše civilizacije nisu toliko patili od osamljenosti. A opet, ljudi još nikada nisu bili toliko povezani kao danas. Premalo je reći samo "povezani", bolje bi bilo reći "stisnuti kao sardine". Uza sve to, čovjek je osamljeniji no ikad.

Jedan mi šesnaestogodišnjak reče: "Nemam nikoga na svijetu!" "Ne pričaj gluposti", rekoh mu, "pa imaš valjda oca!" "Ah, stari!" odgovori mi. "On dolazi kući u pet sati, malo progunda, pojede nešto i opet ode." "A što je s mamom?" "Ah, ona ima posla preko glave. Nema ona vremena za mene!" "A što je s tvojim kolegama u školi?" "Nisu to nikakvi kolege! Nemam nikoga na svijetu kome bih se mogao povjeriti."

Eto, to mi reče jedan šesnaestogodišnjak! Ali usamljenost te vrste ne postoji samo među djecom. Udate žene često žive užasno osamljene uza svoje muževe. I obratno, žena često nema pojma čime se njezin muž bavi. I to se onda zove brak! Tako postajemo sve osamljeniji i osamljeniji!

I kad suvremeni "filozofi" govore o ljudskoj osamljenosti, tada ljudi načule uši. Čovjek vapi za rješenjem problema osamljenosti. Ali tu postoji jedan problem, to traženje izlaska iz osamljenosti najčešće je povezano sa najsnažnijom silom koja postoji u našim životima - sa spolnim nagonom. Tada nastaje veliki problem. - Petnaestogodišnjak traži djevojku koja će ga izbaviti od osamljenosti. - Ozbiljan, oženjen čovjek koji je strašno osamljen kraj svoje žene, počne održavati vezu sa svojom tajnicom jer će ga ona možda izbaviti od osamljenos-

ti. - Mladi student, jedan od jedanaest ili dvadeset tisuća studenata nekog sveučilišta, a ipak strahovito osamljen, počinje se družiti sa studenticom koja je, također, jako osamljena.

Težnja za bijegom od osamljenosti, u svim ovim slučajevima povezana je s najmoćnijim nagonom u životu - seksualnim nagonom. Zbog toga je svijet današnjice opčinjen seksom.

Ta činjenica, da čovjek traži izbjavljenje iz osamljenosti u seksu, uzrokom je bogaćenja filmskih producenata i pisaca. Danas je nemoguće snimiti film bez ijedne scene u krevetu! Teško da postoji suvremeni roman bez bar jednog preljuba!

Jedna mi mlada djevojka reče: "Gospodine pastore, mi danas imamo potpuno drugačije shvaćanje nego što su ga imali naši djedovi. Mi imamo novi moral, novu etiku!" Na te bih joj riječi tad skinuo šešir, da sam ga imao na glavi. "Svaka čast!" rekoh. Ali kad je netko tako dugo pastor u velegradu, kao što je to slučaj sa mnom, tada više ne može vjerovati njezinim riječima. Iz iskustva znam da su te riječi samo lijepa vanjština. Unutar te vanjštine krije se nesaglediva opasnost. Mladići i djevojke koji žive u mutnim odnosima, u duši su nedorasla djeca. Bračni drugovi koji prikrivaju svoje preljube ili se rastaju, također. - To je ogromna opasnost! A ta je opasnost svima nama dobro poznata. Ja, naime, ne govorim o "drugim" ljudima, ja govorim o nama.

Prije više godina govorih na tu temu u jednom gradiću u pokrajini Lipperland. To predavanje bijaše isključivo za mlade ljude. Ušavši u dvoranu, pomislih: "To je pravi pakao!" Momci, djevojke, duhanski dim! Nekoliko momaka izvuče boce s rakijom. Neke djevojke sjediše dečkima u krilu. "I ja tu trebam govoriti! O Bože, Bože!" mišljah u sebi. I tada počeh ovom rečenicom: "U seksu postoji ogromna opasnost!" U tom trenutku kao da netko upali svjetlo u mračnoj sobi. Još mi je u sjećanju slika mladića koji gurnu djevojku iz krila. Izgleda, moje ga riječi zainteresiraše. Nasta grobna tišina. Tada pomislih: "U prvom je trenutku sve izgledalo poput nekog slavlja, ali sada osjetiše: na području seksualnosti vrebava nesaglediva opasnost!"

2. U čemu je opasnost?

Opasnost se nalazi u činjenici da mi više ne znamo što je, ustvari, dobro, a što loše. Mnogi govore da mi danas imamo nova shvaćanja u pogledu seksualnosti. Ali sve ostaje po starom: grijeh nije mit, grijeh je stvarnost! Svaki put kada sagriješim, poveća mi se teret na savjesti. To nije utvara, to je stvarnost! Opasnost se sastoji u tome što se više ne zna što je dobro, a što loše.

Dopustite da vam postavim jedno izazovno pitanje: Da li je spolni odnos prije braka nešto dobro ili nešto loše? Da li je preljub u narušenom braku potreba - ili nešto loše? Da li je lezbijstvo (spolni odnos između dviju žena), grijeh ili nije? Da li je homoseksualnost (spolni odnos između dva muškarca), nešto loše ili nije? Da li je razvod braka nešto dobro ili loše? Što je, ustvari, zlo, a što dobro? Eto, u tome se sastoji opasnost!

Tisuće romana nas želi uvjeriti kako seks nema ništa s poimanjem dobra i zla. Nije li to istina? Loše je biti nedruželjubiv, ali područje seksualnosti nema nikakve veze s poimanjem dobra i zla. Uzmite, naprimjer, suvremene filmove: poljubac u gro planu... spušta se zastor i kroza nj se naziru sjene muškarca i žene u spolnom odnosu. Takva je scena samo dio filma. Nitko se zapravo ne pita da li je to dobro ili zlo. Da li je to u redu?

Što je zlo, a što dobro? Vrlo se dobro sjećam kako sam, još kao mladić, spoznao istinu. Istom me tada počelo mučiti pitanje, što je dozvoljeno, a što nije? Da bi mogli odgovoriti na to pitanje moramo postaviti jedno drugo: "Tko, zapravo, zna što je dobro, a što zlo? Tko nam to može reći?"

Jednog dana k meni dođe mladi par. Ona bijaše jako našminkana, a on mi izgledaše kao vrlo labilna osoba, prsti mu bijahu požutjeli od cigareta. Rekoh im: "Na deset kilometara se vidi što se s vama događa!" "Nema tu ništa lošeg, gospodine pastore! Baš ništa lošeg!" objasni mi malena. "Čekaj malo," rekoh, "tko može reći da li je to u redu ili nije?" Zaista, tko ima pravo reći što je dobro, a što zlo? - Crkva? - Ne! Ja joj se ne bih

nikada pokoravao. Kao mladić nikada nisam priznavao autoritet pastora, a sada sam i sam jedan od njih. Tko nam može reći što je dobro, a što zlo? Moja teta Amalija? Ili moja vlastita savjest? "Ja slijedim unutarjni glas!" vele neki. Hm! Hm! Tu se nalazite na skliskom terenu. Stvarno, tko nam može reći što je dobro, a što je zlo?

Sada smo došli do vrlo važne točke. Ako postoji živi Bog koji je gospodar ovoga svijeta, tada je on taj koji će nam reći što je dobro, a što je zlo! Ako ne postoji nikakav Bog, tada slobodno činite što vam je volja! Ako je tako, onda ne vidim razlog ni da bi se zbog tete Amalije morali ponašati drugačije. Na toj je točki svaki čovjek suočen s pitanjem: "Postoji li Bog ili ne postoji?"

Znam ljude koji žive u svakovrsnoj moralnoj prljavštini, ali kažu: "Ja vjerujem u Gospoda Boga!" - Glupost! Ako postoji Bog, onda je njegova volja ono što vrijedi na polju seksualnosti. Stoga se morate odlučiti. Možete izbaciti Boga iz svog života, ali ćete zbog toga i vi umrijeti! Ne možemo planirati život tako da do četrdeset pete godine živimo bez Boga, a onda, kad ostarimo, odjednom odlučimo biti pobožni. To ne ide! "Tražite Boga dok se još može naći!" govori Biblija. Ona ne kaže: "Tražite kad se vama sviđi." Još jednom ponavljam: ako Boga nema, tada možete živjeti kako želite. Ali ako postoji Bog, tada će on reći što je dobro, a što zlo. To je logično, nije li?

A ja vam kažem: Bog postoji! Bog živi! I ako me pitate kako to mogu tvrditi s tolikom sigurnošću, moj je odgovor: "Jer se objavio u Isusu Kristu!" Dobro upamtite ovo: otkad je Isus došao, svaka je ravnodušnost prema Bogu, i poricanje njegova postojanja - neznanje ili neprijateljstvo prema njemu! - Bog postoji! - I budući da Bog postoji, on je taj koji će nam reći što je dobro, a što zlo! Možete ga odbaciti i reći mu: "Mi imamo drugačije poimanje morala!" Ako to učinite, ja vam garantiram da ćete jednog dana stati pred Boga i dati mu račun za svoj život!

Ustvari, ogromno je olakšanje kada netko shvati da je Bog jedini koji može reći što je dobro, a što zlo. U svojoj riječi -

Bibliji, to nam je dovoljno jasno rekao. Jednom me neki čovjek zapanjeno upitao: "Zar zaista postoji takvo što u Bibliji?" Ja mu odgovorih: "Da, i takve stvari pišu u Bibliji! U njoj je Bog savršeno jasno izrazio svoje poimanje dobra i zla na području seksualnosti!"

Da li sam do sada bio dovoljno jasan? Vrlo je važno postaviti pitanje: "Što, ustvari, Bog govori o tom području?" U nastavku ću vam pokušati prikazati srž biblijskog učenja u svezi s tom temom.

3. Što kaže Bog

a) Bog dopušta seks

Pjesnik Tucholsky napisao je pjesmu u kojoj kaže otprilike ovako: "Od pojasa prema gore sam kršćanin - a od pojasa prema dolje sam poganin." Kakva je to glupost! Biblija kaže: "...stvori Bog čovjeka - muško i žensko stvori ih." Bog nas je stvorio s našom seksualnošću! Zato i govorim tako otvoreno o tome. To nije nikakva tabu tema. Bog me je stvorio kao muškarca - i vas, muškarce, koji ovo čitate. Budimo stoga muškarci, a ne neke šepRTLje! Bog je stvorio i vas, žene. Samo, budite i vi prave žene! Očajni pokušaji nekih žena da budu poput muškaraca, ili obratno, su bolesni i neprirodni pokušaji. Razumijete? Budite prave žene! Budite pravi muškarci! "...stvori Bog ljude - muško i žensko stvori ih" - a ne nekakav treći spol. Bog nema ništa protiv naše seksualnosti i mi nemamo prava to izvrtati. To mora svakome biti jasno. Još je u doba stvaranja Bog odlučio neka to bude tako.

Ali mi smo pala stvorenja. Svijet više nije onakav kakav je bio kada ga je Bog stvorio. Zato je Bog odlučio zaštititi to tako važno i osjetljivo područje našeg života, našu seksualnost.

b) Bog štiti seksualnost putem braka

Brak je Božji način zaštite naše seksualnosti! Brak nije samo običan društveni sporazum, već je to Božja uredba.

Jedan američki psihijatar, inače nekršćanin, napisao je obimnu knjigu o toj temi i iznosi: "Nikad na tu temu nije

napisano nešto što bi se moglo usporediti s onime što piše u Bibliji: "...Stvori Bog čovjeka - muško i žensko stvori ih." I dalje nastavlja: "Ja nisam kršćanin, ali kao psihijatar tvrdim da je brak upravo ono što čovjek treba." Dobro ste razumjeli: istinski brak - ne sedmi, osmi, deveti ili deseti "brak", kao što to običavaju holywoodske filmske zvijezde! Uzeti te "brakove" za primjer je, također, jedna od ludosti našeg vremena. Takvo što može odvesti čovjeka samo u duboko razočaranje. Bog je osnovao instituciju braka, ali takav brak koji se temelji na ljubavi i vjernosti.

Htio bih vam reći još nešto u svezi s bračnom zajednicom. Drage žene, da bi bile dobre žene nije dovoljno samo dobro kuhati svojim muževima i prišivati im gumbе. A i vi, muškarci, znajte da se vaš brak ne sastoji samo od toga da ženi date svoju plaću, a dalje vas više ništa ne zanima. Brak mora biti izbavljenje od osamljenosti! Vi, oženjeni, kakav je vaš brak? Možda bi trebali međusobno malo porazgovarati i zapitati jedno drugo: "Kuda smo mi to zašli? Naš bi brak trebao biti izbavljenje od osamljenosti!" "Nije dobro", reče Bog u početku, "da čovjek bude sam; napraviti ću mu pomoćnicu." Razumijete li sada da je brak izbavljenje od osamljenosti!?

Ispričati ću vam jednu priču koja mnogo toga govori: Dok bijah dijete, mojoj sestri i meni roditelji dopustiše poći s njima na jedno vjenčanje k rodbini u Stuttgart. Tada prvi put prisustvovah vjenčanju i sve mi bijaše jako zanimljivo. Kočijom se odvezosmo u crkvu i onda se vratismo u hotel na svadbeni objed. Na posljednjoj stranici jelovnika koji staviše pred nas, pisalo je: "Ledena bomba". Sestra i ja sjedismo za stolom i nestrpljivo čekasmo taj sladoled.

Ali sladoleda ne bijaše beskrajno dugo jer je jedan "striček" držao poduži govor. Taj nam govor bijaše užasno dosadan. Nakon njega govorio je još jedan "striček" i njegov govor osta mi duboko urezan u sjećanje. Htio se malo našaliti pa reče: "Dragi gosti! Kažu kako na nebu postoje dvije stolice koje su pripravljene za muža i ženu koji ni sekundu nisu požalili što su ušli u brak." Nastavi pričati: "Ali te su stolice i dan danas

prazne!" U tom trenutku bijaše prekinut. Moj se otac podiže i preko cijelog stola poviče majci koja je sjedila na suprotnoj strani prostorije: "Mama, te stolice čekaju na nas!"

Bijah dijete i ne razumijeh dublji smisao tih riječi, ali mojim srcem prostruja ugodna toplina što mogu pripadati tom domu. Da li je i vaš brak takav? Upravo takvim ga Bog zamisli!

Na mojem vjenčanju jedan moj stariji prijatelj održa lijep govor za stolom. Govorio je o stihu iz Knjige postanka u kojem Bog kaže: "Nije dobro da čovjek bude sam: načinit ću mu pomoćnicu kao što je on." On reče: "Ne *gospodaricu*, koja će vladati *nad* njime. Ne robinju koja će puzati *pod* njegovim nogama. Ne nekakav *predmet* koji će on moći odbaciti. Bog je čovjeku stvorio *pomoćnicu* kao što je i on sam."

Duboko bijah dirnut kad moj otac, na srebrnom piru, pogleda svoju ženu i reče joj: "U tih dvadeset pet godina postajala si mi svakodnevno sve dražom!" Tada pomislih na sve one brakove u kojima su supružnici dvadeset pet godina gledali kako se hlade odnosi među njima. Užasno! Postoje mnogi supružnici koji trebaju jedan drugome reći: "Čuj, moramo pokušati još jedanput od samog početka!" To je moguće! Zaista je moguće!

Još je jedna stvar koju vam želim reći. Mnogo je mladih ljudi koji kažu: "Još uvijek se ne mislim oženiti." Što vi mislite o tome? Možemo li činiti što želimo? Takvima bih htio nešto reći:

c) *Bog želi čistu omladinu*

Znam da danas ovakve riječi mnogima izgledaju smiješne, ali zar ste mislili da se Bog ravna po modi? To nije nešto što sam ja izmislio, već tako tvrdi Božja riječ.

Htio bih to potkrijepiti nekim primjerima. U Bibliji je zapisana priča o mladom čovjeku koji se zvao Izak. Jednog dana njegov otac posla slugu u daleku zemlju da pronade ženu za Izaka. Mladić je svaku večer izlazio u polje na molitvu jer vjerovalaše kako je Bog taj koji će mu pronaći ženu. Iako nije poznavao ženu koju će mu Bog odabrati, on joj svejedno bijaše vjeran.

I vi mladići, koji još ni ne pomišljate na ženidbu, trebate biti uvjereni da će vam Bog u pravo vrijeme pronaći pravu djevojku. Toj djevojci trebate već sada biti vjerni! Ili obratno: vi, djevojke, budite vjerne iako još nemate pojma koga će vam Bog dati za muža! Tako to uči Biblija. Bog želi čistu omladinu!

Jednom mi je neki liječnik, psihijatar, objašnjavao: "Uvjeren sam da djevojka u osnovi može samo jedanput istinski ljubiti. Samo je jedanput njezino srce istinski predano voljenom muškarcu. Nakon što je djevojka imala, naprimjer, sedam ljubavnika, tada je ona 'zagađena' za brak. Udala se za sedmog, a neprekidno razmišlja o prvom kojeg je voljela." Na to mu rekoh: "Vrlo zanimljivo! Vi, psihijatri, ste došli do istog zaključka koji se nalazi u Božjoj riječi."

Moram vam reći sasvim otvoreno: spolni odnosi prije braka, lezbijstvo, homoseksualnost, preljub i razvod braka - sve su to grijesi! Grijesi zbog kojih ćete morati odgovarati pred licem Božjim!

Sada bih se mogao zaustaviti na ovome što sam dosad rekao, ali dobro znam kako je i meni u mladosti bio dragocjen svaki dobronamjerni savjet, svaka pomoć pri upoznavanju volje Božje i onoga što mi on želi reći. Bilo bi, stoga, okrutno od mene stati i ne kazati još nešto što je vrlo važno.

4. Kako izbjeći opasnost?

U Bibliji postoji jedna predivna, potresna priča: Isus, Sin živoga Boga, po običaju bijaše okružen mnoštvom ljudi. Odjednom se sa strane začu strahovita vika. Ljudi se razmakli i napravili prolaz. Gomila, svećenici i svjetina, gurali su k Isusu zgodnu mladu ženu. Nije mi ju teško zamisliti onako raščupanu, polugolu. Dovukli su je pred Isusa i rekli: "Gospodine Isuse! Ovu smo ženu zatekli s nekim nepoznatim čovjekom u samom činu preljuba. Božja zapovijed kaže neka se preljubnici kamenuju. Ti si, Isuse, uvijek tako milosrdan, ali se sigurno nećeš usprotiviti Božjoj volji. Želimo da upravo ti osудиš ovu ženu na kamenovanje!" Isus pogleda mladu ženu i odgovori: "Da, Bog to shvaća vrlo, vrlo ozbiljno; prema Božjem

Zakonu ona je zaslužila smrt." Licima ljudi prođe val zadovoljstva. Neki pograbiše kamenje (preljubnike se u Izraelu kažnjavalo kamenovanjem). No, Isus nastavi govoriti: "Samo malo! Neka prvi baci kamen onaj od vas tko je potpuno bez grijeha - u mislima, riječima i djelima!"

Tada se Isus sagnu i poče nešto pisati po pijesku. Baš me zanima što je pisao, ali nam to nije ostalo zapisano u Bibliji. Nakon nekog vremena uspravi se i, gle, svi se razišli. Samo je još žena stajala pred njim. U Bibliji piše da su počeli odlaziti jedan po jedan, počevši od najstarijih.

Sada pitam sve vas: Da li biste vi prvi bacili kamen na ženu kad bi bili potpuno bez grijeha, bilo u mislima, riječima ili djelima? Biste li prvi mogli baciti kamen? - Zar nitko od vas?! Tada smo svi mi samo gomila grešnika. Da, to je upravo ono što jesmo - grešnici.

Vidite, ti su ljudi napravili veliku grešku. Svi su se razišli jer ih je savjest osuđivala. Morali su napraviti upravo suprotno. Trebali su reći: "Gospodine Isuse! Naše je mjesto kraj ove žene. Ti je nisi osudio, pomози i nama!"

Ja ne znam nikog drugog osim Isusa tko bi nam mogao pomoći izbjeći opasnost na području seksualnosti. I kada to kažem, kažem kao netko tko je i sam doživio da mu je Isus pomogao. Kad ja govorim o Isusu, ne govorim o neakvim teorijama. On je postao Život moga života, i ostao to sve do ovog trenutka. I svaki je pastor, također, čovjek. Treba Spasitelja kao i svako drugo ljudsko biće. Ja sam osobno doživio kakav je Isus Spasitelj, i to na dva načina:

a) Isus oprašta grijehе

Ne postoji pastor, svećenik, pa ni anđeo koji bi mogao oprostiti vaše grijehе. Prva nečista misao i svaki vaš pad su nepopravljivi grijesi. Sa svojim grijesima idete u vječnost, na Sud Božji; dakako, ako prije toga ne pronađete Isusa i priznate mu svoje grijehе, koje će vam on tada oprostiti. Isus je jedini koji nam može oprostiti grijehе.

Stanite u duhu pred Isusov križ i recite: "Isuse, donosim ti grijehе moje mladosti. Ispovjedam ti i sve svoje promašene

ljubavne veze. Ne želim ništa skrivati pred tobom." I tada dignite pogled na Raspetoga i recite mu: "Isuse, vjerujem da je tvoja skupocjena krv prolivena i za moje grijehе. Vjerujem da si ti umro za mene. Oprosti sve moje grijehе, očisti mi srce i nastani se u njemu." - Biblija kaže: "Krv Isusa Krista, Sina Božjega, čisti nas od svakoga grijehа."

Imah sedamnaest godina kad me pozvaše u vojsku. Nije teško pretpostaviti što mi se tada dogodilo. Život u takvoj sredini onečistio je moju mladu dušu. Odjednom se probudih onečišćen i upitah se: "Tko će me osloboditi mog grešnog života?" Tada shvatih: "Isus je taj koji će izbrisati moju prošlost. Isus je taj koji će oprostiti moje grijehе!" Tada mu se obratih i više ne mogu živjeti bez njega.

Na jednom velikom skupu u Düsseldorfu govorih o tome kako Isus, kad nam daje oprostenje od grijehа, briše i našu grešnu prošlost. Kad je skup završio, a ljudi napuštajući dvoranu nagrnuli na izlazna vrata, ugledah jednog visokog, naočitog čovjeka kako se kroz gomilu ljudi probija prema meni. Začas stajao preda mnom sav zadihan i upita me: "Da li je istina ono što ste rekli, naime, da postoji oprostenje grijehа?" "Da," odgovorih mu, "hvala Bogu da postoji. Zbog toga i živim!" Na to on nastavi: "Ja sam psihijatar. Vidite, k meni dolaze mnogi ljudi s duševnim bolestima. Svi oni imaju komplekse, ali ne znaju od čega boluju. Većinom su to stari grijesi kojih se više ne mogu, ili ne žele, sjetiti. Mnogo vremena moram potrošiti s njima ne bih li im nekako u svijest izvukao te stare doživljaje koji su pohranjeni duboko u njihovoj podsvijesti. Ali to je sve što je u mojoj moći. Ja mogu čovjeka dovesti samo do toga da na svjetlo dana iznese stare grijehе: laž, svade, nemoralnost. Ali često razočaran razmišljah: 'Kad bih nekako mogao izbaciti tu krivnju iz čovjeka!' I zato vas pitam gospodine Busch, postoji li zaista netko tko može izbrisati grijehе? Da li je to zaista istina?" Još mu jedanput radosno potvrdih: "Hvala Bogu, postoji!" Iznova shvatih kako je značajna i nevjerojatna poruka Novog zavjeta: Isus oprašta grijehе!

b) Isus-nas oslobada svih spona

Jednom prilikom rekoh nekoj mladoj, zgodnoj tajnici: "Gospodice, vi ste na putu za pakao! Odnos koji imate sa svojim šefom je grozna stvar! Nemojte činiti nesretnim tog čovjeka i njegovu obitelj!" Odgovori mi s bolnim izrazom lica: "Ne mogu to prekinuti! Volim ga!" "Da," nastavih, "ali čovjek ima ženu i djecu! Vi ste zaista okrutni!" Ona opet ponovi: "Ne mogu prekinuti s njim!" Kroz te riječi osjetih kako je silno muči ta veza, ali ona nema snage za prekid. Bijah radostan što sam joj mogao reći: "Vidite, okove grijeha je teško raskinuti i mi nemamo snage za to, ali u Bibliji piše: 'Ako vas Sin Božji oslobodi, zaista ćete biti slobodni.' Zazovite Isusa! On može raskinuti takve veze!"

Jako rado pjevam ovu pjesmu: "Dolazi Isus, sad pucaju veze, on užad smrti raskida na dvoje!" To doživjeh tijekom svoje službe. Nebrojeno puta vidjeh kako se raskida "užad smrti"! "On, Sin Božji, on oslobada, u čast on pretvara sramotu i grijeh; dolazi Isus, sad pucaju veze! "

Da bi se oslobodili ropstva seksualnom nagonu i mogli izbjeći patnju koja je time uzrokovana, svi mi, i stari i mladi, trebamo Spasitelja. To da Isus poklanja prekrasno i stvarno oslobođenje, možete i sami iskusiti! Vi trebate Spasitelja, inače vas očekuje bijedan život!

5. Svijet je gladan "agape" ljubavi

Moram još nešto dodati ovoj temi. Postoje mnoge stare djevojke koje kažu: "Već mi je četrdeset godina, a još me nitko nije oženio. Što sa mnom?"

Ja sam uvjereni pacifist, a to postah kad vidjeh nevolju ovakvih djevojaka. U drugoj svjetskoj vojni poginulo je pet milijuna mladića. To znači da je pet milijuna djevojaka bilo lišeno svoje najveće sreće u životu: usrećiti nekog muškarca. To znači da je pet milijuna djevojaka u našem narodu bilo osuđeno da idu same svojom životnom stazom. Trebam li naći neki jači razlog protiv vojne? Da li vam je jasno u kakvoj se mučnoj situaciji našlo tih pet milijuna njemačkih djevojaka?

Muškarci koje su one htjele usrećiti, ostali su ležati na bojištima.

Takvim djevojkama želim poručiti: "Drage djevojke, nemojte sada krasti ono čega ste lišene, i tako činiti grijeh! Nemojte razarati tuđe brakove! To je ogromna opasnost i iskušenje za naš narod." "Da, što je onda nama činiti?" pitate me. Moj je odgovor: "Ako vas je zapala takva sudbina, tada se pomirite s njom. Ne morate nužno biti nesretne ako niste udate!"

Biblija govori o jednoj neudatoj ženi koja se zvala Tabita. Živjela je u gradu Jopi, današnjoj Jaffi. Kad umrje, pozvaše apostola Petra koji se slučajno zadesi u tome gradu. Kako Petar uđe u sobu gdje je ležalo njeno mrtvo tijelo, silno se začudi. Penjući se u sobu, mišljaše: "Vjerojatno ću pronaći tu staru djevojku samu na smrtnoj postelji!" Ali soba je bila puna ljudi. Ondje bijaše jedna udovica koja reče: "Tabita mi saši ovu haljinu!" Prisutni slijepac dodade: "Bio sam tako osamljen. Tabita mi je dolazila u posjetu svake nedjelje od tri do četiri sata, i provela taj sat u razgovoru sa mnom. To su bili najsvjetliji trenuci u mom životu!" Ondje su sjedila i mala djeca, onakvi kojima se još cijedi iz nosa, i hvalili je: "Mi smo siročad. Nitko se nije brinuo za nas. Tada je došla Tabita i preuzela brigu nad nama!" Odjednom Petru sinu: "Tabita je imala bogatiji život nego bilo koja udana žena koja je s vremenom, uz svog dosadnog muža, postala puna gorčine!"

U njemačkom jeziku postoji samo jedna riječ za ljubav. U grčkom postoje tri, a Novi zavjēt je napisan na grčkom jeziku. Ljubav o kojoj govorismo u ovom poglavlju na grčkom se naziva "eros". Od nje dolazi naša riječ "erotika". Postoji još jedna riječ za ljubav, a to je "agape". To je ljubav Božja, ljubav koju mogu predavati drugima.

Mladim djevojkama bih htio poručiti neka prihvate svoju situaciju i ispune svoje živote "agape" ljubavlju! Svijet je željan upravo te vrste ljubavi.

Trebam li još jednom ponoviti? Bog bez sumnje zna što je dobro a što zlo! Bog od mladih ljudi zahtijeva moralnu čistoću

i vjernost u braku. I ako iz bilo kojeg razloga ne možemo zasnovati bračnu zajednicu, tada trebamo prihvatiti situaciju u kojoj se nalazimo.

6. Ljubav na koju nemamo nikakvo pravo

Na koncu bih htio još jedanput govoriti o Isusu. Naslov koji odabrah za ovu temu bijaše: "Naše pravo na ljubav!" Moram vam još reći kako postoji jedna ljubav na koju mi nemamo nikakvo pravo, ljubav koju možemo primiti isključivo kao dar. To je ljubav Isusa Krista. Mi smo grešnici i trebamo Spasitelja.

Ispričat ću vam jedno osobno svjedočanstvo. Bijah u nacističkom zatvoru zbog svoje vjere. Posjeti me zatvorski svećenik i reče mi: "Ovaj put imate vrlo malo izgleda za izići odavde." Potom otide. Ponovo ostah sam u toj tjesnoj uznici. Visoko na zidu bijaše uski otvor kroz koji je prodiralo malo svjetla. Bilo je hladno i smrzavah se. Ah, cjelokupna atmosfera bijaše užasno hladna. Uhvati me i nostalgija za ženom, djecom, mojim uredom, mladim ljudima s kojima radih; upravo u to doba bijah omladinski vođa.

Sjedih tako bez nade da ću ikada biti oslobođen. Kad se spustila noć, obuze me krajnji očaj. Ne znam da li ste ikada u nekoj životnoj situaciji doživjeli pravo očajanje. U tom trenutku u moju uznicu uđe Gospodin Isus! On je živ! On može prolaziti kroz zaključana vrata. On to i učini, došao je i prikazao mi svoju smrt na križu gdje umrje za mene - grešnika. Čuo sam njegove riječi u uhu: "Ja sam dobri pastir. Dobri pastir daje svoj život za ovce." U tom trenutku iz Isusovih ruku poteče mojim tijelom takva struja božanske ljubavi, da to jedva podnijeh. Jedva mi srce izdrža.

Shvatih da je to ljubav koju mi nismo zaslužili, ljubav na koju nemamo nikakvo pravo, ljubav koju nam samo Bog može dati na dar.

Bog i vama nudi tu ljubav! Zašto dopuštate da vas mimoilazi rijeka Božje ljubavi? On je želi uliti u vaše srce!

Može li čovjek govoriti s Bogom?

U Njemačkoj se prepričava ova anegdota: U jedno je švapsko selo došla akrobatska grupa. Glavna točka njihova programa bijaše hodanje po konopu. Na trgu razapeše konop za predstavu koja se trebala održati te večeri. Kraj konopa prolazila žena s djetetom. Dijete ju upita: "Mama, mogu li ljudi hodati po tom konopu?" "Mogu, ako znaju!" odgovori majka. "Ali ja ne mogu!"

I to je prva stvar koju vam želim naglasiti u svezi s ovom temom:

1. Može onaj tko zna - kako!

Da, može se ako se zna - kako! Ali mnogi od nas moramo priznati, zajedno s djetetovom majkom: "Ali ja ne znam!" Naravno da čovjek može razgovarati s Bogom! Možete razgovarati sa svojim susjedom, kako onda ne bi mogli sa živim Bogom? On je tu! Ali, znate li vi razgovarati s Bogom?

Kao dijete naučih ovu pjesmicu: "U nebu, daleko, gdje anđeli lete, ondje dragi je Bog..." Pritom mišljah: "Onda nema smisla moliti mu se, jer ne mogu vikati tako glasno da bi me on mogao čuti tamo daleko na nebu." A i Rusi su došli do pametnog zaključka kad izjaviše: "Lansirali smo rakete u svemir. Da postoji Bog, dosad bi ga već morali sresti."

Mnogim ljudima to nije jasno pa pitaju: "Da, zaista, gdje je Bog? Daleko na nebu? Tamo gore? Na kojoj visini? Na sto kilometara? Tisuću kilometara?"

Htio bih vam ovo razjasniti: u Bibliji ne postoji izraz "daleko u nebu", već Biblija naučava nešto sasvim drugo. Biblija govori o živome Bogu: "...on nije daleko ni od jednoga od nas." Na drugom mjestu govori: "S leđa i s lica ti me obuhvaćaš, na mene si ruku svoju stavio." To možemo razumjeti tek kada shvatimo da naša osjetila mogu pojmiti samo trodimenzionalni svijet. Ali ovo oko nas nije sve što postoji. Bog je u jednoj drugoj

dimenziji, ali je u isto vrijeme kraj nas. Kad sagriješite, on stoji kraj vas - i šuti. Neki ljudi koji već imaju iza sebe četrdeset ili pedeset godina života, griješili su svo to vrijeme pred licem Božjim - a on je samo šutio.

Zaista - čovjek može razgovarati s Bogom! Ali to je isto kao i s plesačima na žici: može ako zna - kako! Ipak većina ljudi današnjice mora priznati: "Ali ja ne znam!" Budite iskreni sami sa sobom: vi se ne možete moliti. Moliti se može samo onaj tko to zna. Problem je u tome što vi ne znate!

Jedna od najalarmantnijih pojava u našem stoljeću je ta da izgubismo sposobnost moljenja. Time izgubismo i sposobnost vjerovanja. Poznati pisac Franz Werfel napisao je roman koji nazva: "Pronevjereno nebo". U romanu postoji jedna rečenica koju neću zaboraviti dokle god ću se baviti ljudima. Ona glasi: "Osobita značajka suvremenog doba je metafizičko oglupljenje ljudi." Pojmom "metafizičko" označavaju se vječne, duhovne stvari, koje su stvarnost, ali u jednoj drugoj dimenziji. "Metafizičko oglupljenje" znači da će čovjek biti zaglupljivan tako dugo dok dopušta da radio, televizija, ogovaranje, reklame, ideologije, politika, susjedi i radna sredina utječu na njegova shvaćanja; sve dotle dok mu ne oduzmu sposobnost prepoznavanja Božjeg postojanja i razgovora s njime.

Može li čovjek razgovarati s Bogom? Mogao bi da nije toliko zaglupljivan u posljednjih sto godina!

Šesnaestogodišnji dječak ispriča mi jedan potresan doživljaj. On bijaše prisilno mobiliziran i poslan u vojnu. Na njegovu bateriju bi izvršen napad bombama. Kako je po prestanku napada prvi izašao iz skloništa, naiđe na čovjeka čije tijelo bijaše razneseno od eksplozije bombe. Htjede mu pomoći, ali mu čovjek reče: "Umirem. Više mi ne možeš pomoći. Trebam samo nekoga tko bi se pomolio sa mnom. Mladiću, moli sa mnom!" Na to mu mladić odgovori: "U Hitler-Jugend u nisam naučio moliti - samo psovati."

Tada otrča k časniku i reče mu: "Gospodine kapetane, dodite brzo!" Kapetan dotrči i kleknu pokraj umirućeg oko kojeg se već okupiše i drugi bojovnici: "Što želiš, prijatelju?"

"Kapetane, umirem. Molite sa mnom!" zamoli čovjek slabim glasom. "Nebesa," promrmlja kapetan, "ne znam se moliti." Posla čovjeka po poručnika.

I stajaše tako okupljeni oko nesretnika, vojničine, toliko sigurni u sebe, stručnjaci za pričanje prostih viceva i psovanje, a ni jedan od njih nije se znao moliti. Ni jedan od njih nije bio u stanju izmoliti ni "Oče naš".

Mladić mi reče: "Stojeći ondje i gledajući sve to, zakleh se kako će prva stvar koju ću učiniti kad prestane ta trula vojna, biti da naučim moliti. Ne bih htio umrijeti bijedno kao taj čovjek!"

U takvom se stanju danas nalazi čovječanstvo. Bez obzira radi li se o generalnom ravnatelju ili radniku, nema nikakve razlike: prvi je prepametan da bi se molio, drugi je pak izložen teroru slobodoumlja. Više ne znamo moliti. To je ta očita katastrofa koju Franz Werfel naziva "metafizičko zaglupljenje". To je razlog zbog čega smo izgubljeni te nas i najmanji udarac može uništiti.

Za vrijeme savezničkih bombardiranja nalazih se u sklonišcima zajedno s takvim ljudima koji neprestano govoraše o "konačnoj pobjedi", "divnom Führeru" i "velikoj Njemačkoj". Ali kad počеше padati bombe, ti ljudi odjednom umuknuše. A mi kršćani molismo i pjevasmo im pjesme o Isusu da bi ih nekako utješili. Oni sami nisu znali moliti. A kad ljudi ne znaju moliti onda je to ravno katastrofi!

Nedavno sretoh inteligentnog, obrazovanog čovjeka koji mi s osmijehom objasni: "Gospodine pastore, od molitve nema nikakve koristi!" Na to se razljutih i odgovorih mu: "Ne pričajte takve gluposti!" - "Što vam je?" zabezeknuto me upita. Odgovorih mu: "Podsjećate me na čovjeka s amputiranom nogom koji kaže: 'Nema nikakve koristi od skijanja!' Budući da ne može skijati, takav čovjek ne može ni spoznati koja je vrijednost u skijanju!"

O skijanju se može raspravljati, ali ne s čovjekom koji nema jednu nogu, nije li tako? A kako je s nama? Mi ne znamo moliti ali nas to ne spriječava kazati: "Molitva nema smisla!" U slučaju

kao što je ovaj izgubih poštovanje za njemačke intelektualce. I to ne bez osnove, vjerujte mi. Što smo bijedniji to se pravimo važniji i pametniji! Kad bih vas samo mogao dovesti do toga da večeras pronadete neki tihi, mirni kutak, i priznate sami sebi i Bogu: "Najlakše što jedan kršćanin može učiniti je: moliti! A ja to ne znam!"

Kad vidim u kakvo je mrtvilo zapao naš jadni narod, ispunim se istovremeno ljutnjom i srdžbom. Najviše me pogađa to s kojom se nemarnošću crkva odnosi prema ljudima kad se ponaša prema njima kao da još uvijek znaju moliti. Da li je i u vas ovako: za Božić dođu u crkvu i oni koji inače ne dolaze. Za vrijeme božićnog bogoslužjenja crkvena je zgrada ispunjena do posljednjeg mjesta. I kad propovjednik kaže, a to me najviše smeta: "Pomolimo se!" tada svi sklopite ruke i sagnete glave. U tom bih trenutku najradije zauriao: "Nemojte to činiti! Ni deset posto vas ne zna moliti! Svi vi samo glumite!"

Nisam li u pravu? Na crkvenim vjenčanjima čuju se iste riječi: "Pomolimo se!" Na sprovodima isto tako: "Pomolimo se!" I stojite tamo sa šeširima u rukama i mislite da je molitva ako gledate u šešir. Na koncu odete u krčmu i napijete se!

Kad bijah bojovnik, još prije 1915. godine, obvezno odlazismo u crkvu. Prije no što bi krenuli, narednik nam je davao upute: "U tišini otidite do svojih mjesta. Kad dodete na svoje mjesto skinite kacige s glave, ali nemojte odmah sjesti; lagano nabrojite do dvanaest i tek tada sjednite!" Kad ljudi vidješe bojovnike, sigurno mišljaše: "Kako se oni iskreno mole!" A mi smo samo brojali do dvanaest i sjeli!

Uvjeren sam da, kad se na vjenčanjima i sprovodima kaže: "Pomolimo se!" - ljudi ne mole ni do dvanaest. Jako me rastuži kad vidim kako se ljudi pri tome nelagodno osjećaju jer su svjesni da to što čine nije molitva.

Poznati istraživač Centralne Afrike, David Livingstone, jedan od najvećih ljudi koji živješe na ovoj planeti, poznat po hrabrosti, inteligenciji i učenosti, ovako je otišao u vječnost - svjetovni ljudi bi rekli: umro. Putovao je sa svojim nosačima, domorocima, kroz Centralnu Afriku: Jednog jutra nosači

spremaše prtljagu i slagaše šatore. Samo Livingstoneov šator osta stajati. Ne htjedoše ga uznemiravati pri njegovoj jutarnjoj molitvi. Svako je jutro običavao razgovarati sa svojim nebeskim "Tuanom" - svojim Bogom. Ali ovaj puta to predugo potraja. Konačno se vođa nosača ohrabri i zaviri u šator. Livingstone još bijaše na koljenima. Čekali su sve do podneva. Tada konačno odlučise srušiti šator i složiti ga. On još uvijek bijaše na koljenima - ali njegovo srce više nije kucalo.

Taj veliki duhovni čovjek umro je na koljenima. Bijaše u molitvi kad ga njegov Gospod pozva k sebi. A jedan njemački malogradanin kaže: "Molitva nema smisla!" Može nas biti sram, umjesto da proplačemo i kažemo: "Ja ne znam moliti!" kažimo: "Bože, nauči me moliti!"

Livingstone je znao moliti. On je umro na koljenima. Mi umiremo u bolnicama uz pomoć injekcija za umirenje i protiv bolova. Ne možemo podnijeti smrt ako nas liječnik ne drogira. Livingstone nije trebao nikakve injekcije. On je razgovarao s Bogom. Tijekom razgovora preselio se u vječnost.

Kako jes molitvom u domovima? U mojem domu bijaše nas osmero djece, a bijaše ovako: jutrom bi se svi okupili na doručak. Prvo bismo otpjevali pjesmu "Jutarnji sjaj vječnosti....", ili "Slavi Boga..." Potom bi pročitali jedan odjeljak iz Biblije. Na koncu bi se otac pomolio. I kad sam živio bez Boga, nije me napuštalo sjećanje na to kako se kod kuće molilo. Iako sam sve to kao mladi časnik odbacio i krenuo lošim putovima, molitva mojih roditelja bijaše poput jedra koje me vraćalo Bogu.

Održavate li vi takve jutarnje pobožnosti? Vi, muževi, budite sigurni da će vas Bog jednog dana pozvati na odgovornost ako ne budete ispravno upravljali svojom obitelji. Kako počinje dan u vašoj obitelji? Pjevate li Bogu? Pročitajte li nešto iz Biblije? Ne možete se moliti? Što se dogodi kad vam djeca kažu: "Tata, hoćeš li se svako jutro moliti s nama?"

Jednom doživjeh da me jedan uvaženi gospodin iz Essena zamoli da ga posjetim kod njegove kuće. Kad dođoh k njemu nađoh ga gdje sjedi sa ženom. "Danas se dogodilo nešto čud-

novato", reče mi. "Moj petnaestogodišnji sin bijaše na vašem biblijskom sastanku s omladinom i kad se vratio kući, upita me: 'Zašto se u nas ne moli?' Kad mu objasnih da je to samo formalizam, da u tomu nema ničega, on me upita: 'Tata, što ti misliš o Svetome Duhu?' Na to mu rekoh: 'Pa ništa ne mislim o tome!' Tada mi objasni: 'To je nesreća naše obitelji. Naša obitelj treba oca koji će se moći moliti Svetome Duhu!'"

Kad završi s pričanjem, upitah ga: "I što ja sada trebam učiniti? Želite li da ukorim vašeg sina jer je bio drzak prema vama?" "Ne! Ne!" reče. "Mislim, ako je on u pravu, tada sam ja na krivu putu!" Na to mu odgovorih: "Da, vi ste u krivu! Vaš sin ima pravo." "Da," reče tihim glasom, "toga se i ja bojim. Što mi je činiti?"

Taj čovjek odjednom shvati da je propustio obaviti svoju najvažniju očinsku dužnost. Nije dovoljno svom djetetu kupovati odjeću i brinuti se da ono ima što jesti. Vi, očevi, imate jednu daleko veću odgovornost! Zna li se moliti?

Kad razgovaram s današnjim ljudima tada često koristim razne primjere i priče da bih im lakše objasnio duhovne istine. Duhovni je svijet neshvatljiv našim umovima i tek kroz usporedbe možemo mi ljudi razumijeti duhovne stvari. Među pomorcima je postojala, a možda još uvijek postoji, priča o ukletom brodu. To je brod na kojem nema ni žive duše i koji pluta, nošen vjetrovima i morskim strujama, svim morima svijeta. I tada se može dogoditi da ga na putu sretne neki drugi brod i pokuša uspostaviti radio-vezu s njim, ali s "ukletog" broda nema nikakvog odziva! Mi smo poput tih ukletih brodova, a Bog je taj koji pokušava uspostaviti vezu s nama. On pokušava doći u kontakt s nama kroz razna naša iskustva i doživljaje - i to putem svoje riječi. Ali mi mu ne možemo odgovoriti jer smo poput ukletih brodova!

Kad već govorim o tome, jednom doživjeh da je neko malo dijete pitalo svoju majku: "Zašto nas taj čovjek za propovjedaonicom tako grdi?" Nadam se da razumijete: ja ne grdim nikoga, već mi se srce kida od tuge kad vidim dokle je doveden ovaj jadni narod; obrazovani ljudi, radnici, muškarci i žene,

staro i mlado, više jednostavno ne znaju zazvati Boga koji je tu pokraj njih.

Mnogi se ljudi smatraju "kršćanima" ili pripadaju crkvi, ali ne znaju moliti. Kad odlazim u kućne posjete čujem svašta, naprimjer: "Gospodine pastore, mi smo pobožni kršćani. Moja majka poznaje i pastora Schulzea. Poznajete li ga i vi? Ne? Moja ga majka jako dobro pozna!" Moj odgovor na to je: "Ako ne poznate Isusa, otići ćete u pakao zajedno sa svojim pastorom Schulzeom. Ne radi se o tome poznajete li nekog propovjednika već: znate li zazvati Isusovo ime, znate li se moliti!" Molim vas, zapitajte sami sebe: "Znam li ja moliti? Molim li se?" - Sami si odgovorite na to pitanje.

Sada ćete vjerojatno reći: "No, dobro, pastore Busch! Recite nam radije kako naučiti moliti?" I, evo nas tu - gdje sam vas i htio dovesti.

2. Kako naučiti moliti?

a) Krik nanovorodenog djeteta

Kako čovjek nauči govoriti? Možete li se sjetiti kako ste naučili govoriti? Ne, toga se više ne možete sjetiti! Ni ja se ne mogu sjetiti toga. Ali ako želite naučiti moliti, tada to morate naučiti od Boga. Reći ću vam što to znači.

Gospod Isus ispriповijedi priču o dva čovjeka koji se dođoše pomoliti u crkvu. Jedan od njih bijaše ugledan čovjek. Uspravno se držeći dođe na samu sredinu crkve i započe moliti riječima: "Dragi Bože, hvala ti što sam ja tako dobar čovjek!" Na te njegove riječi Bog začepi uši. Mogao je pričati koliko mu drago - Bog ga ionako više nije slušao. I to se događa.

Drugi bijaše pomalo sumnjiv tip. Rekli bismo "polukriminalac". Bijaše on crnoburzijanac, švercer ili nešto slično. Biblija ga naziva "carinikom". Evo kako on uđe u crkvu. Vjerojatno se bojao i ostao je stajati na ulaznim vratima misleći: "Neću ući unutra! U krčmu, gdje je živa atmosfera, rađe ću ući nego ovamo." Skoro se okrenu prema izlazu, kad se sjeti razloga zbog kojeg je došao. Bezgranično je čeznuo za Bogom. Svi mi bezgranično čeznemo za Bogom. Čeznemo za povrat-

kom kući, k našem nebeskom Ocu! I zato se taj čovjek nije mogao okrenuti i otići. Ali ni unutra nije mogao. Sjetio se kako izgleda njegov život - grčevito je stegnuo šake i rekao samo jednu rečenicu: "Bože, budi milostiv meni grešniku!" Biblija kaže da je tad nebeska vojska počela pjevati. Oživio je jedan čovjek!

Prvi krik u novom životu znači priznati Bogu: "Bože, sagriješio sam!"

Bijah prisutan kad se rađao moj prvi sin. Kako se žena vrlo teško poradala, sjetih se Isusovih riječi: "Žena je žalosna kad rada, jer je došao njezin čas..." Mišljah da moja ljubljena žena, čiju glavu pridržavah, neće moći podnijeti te bolove. Odjednom začuh tanahni glasić. Dijete se rodilo! Započeo je novi život! Taj glasić nije bio nikakav prekrasni pjev, ali kad ga začuh, skoro zaurlah od uzbuđenja i radosti. Možete li to razumijeti? To me je tako potreslo! Bio je to prvi krik jednog novog života!

I vidite, prvi krik novog života od Boga je onaj kad čovjek konačno dođe do svijetla spoznaje i kaže: "Sagriješio sam! Bože, budi milostiv meni grešniku!" Sve vaše litanije neće vrijediti ni pet para ako ne započnete novi život s tim krikom - plačem duhovno rođenog djeteta. Još nikada ne vidjeh dijete koje bi započelo život na taj način da odmah po rođenju počne držati velike govore. Umjesto toga svako dijete započelo je s plačem. Ne postoji neki drugi put u kraljevstvo Božje!

Da li se u vašem životu dogodio taj krik novoga stvorenja! Ne? Tada se, molim vas, povucite u osamu i zavapite Bogu! Dragi prijatelji, ne govorim ovo da bih vas zvao u crkvu, već bih od svega srca htio da barem nekolicina od vas *ne mora* otići u pakao! A nemoguće je izbjeći pakao ako ne uputite Bogu taj krik novoga života: "Bože, sagriješio sam! Bože, milostiv budi meni grešniku!"

Kad se izgubljeni sin vratio očevoj kući, prvo što reče bijaše: "Oče, sagriješih i nebu i tebi." U istom trenutku kad to priznate, Isus, Sin Božji, staje pred vas i kaže vam: "Dragi moj, ljubljeni, ja sam umro za tvoje grijeh! Ja sam platio za tebe!"

b) Samo djeca Božja znaju moliti kako treba

Nedavno sretoh poznanika koji ima troje slatke dječice: dječaka i dvije djevojčice. Dok mi se približavao ulicom, vidjeh kako ga dječica bombardiraju pitanjima, sva u isti čas. Otac se silno mučio dok im je svima odgovarao. Pridoh im i pozdravim, kako već to običaj nalaže: "Dobar dan, gospodine! Dobar dan, dječice!" I što se dogodilo? Djeca su istog trenutka ušutjela. Ja im bijah nepoznat i to bijaše dovoljan razlog da prestanu pričati. To znači da djeca mogu pravilno razgovarati samo sa svojim ocem ili majkom. Čim se pojavi netko stran, ona odustaju od razgovora.

Tako i mi možemo pravilno moliti jedino ako smo postali djeca Božja! A ako nismo djeca Božja, tada ni ne možemo moliti.

Ah, da, mi smo "vjernici", dobri "kršćani", za svaki Božić dođemo u crkvu, ljubazno pozdravljamo pastora i pazimo kako ne bi izustili neku krivu riječ pred njim. Jednom neki propovjednik reče ljudima: "Vi ste kao pokršteni zečevi!" Tada ga netko upita: "Što bi to trebalo značiti?" Propovjednik mu odgovori: "Ako uhvatiš zeca i pokrstiš ga, otrčat će ti u polje istog trenutka kad ga pustiš iz ruku. Isto tako radite i vi: tek što primite krštenje, već bježite natrag u svijet!" Dragi prijatelji, takvi ljudi niti znaju, niti mogu moliti. Samo djeca Božja znaju moliti kako treba! I zbog toga se raduju!

Zato i vi morate postati djeca Božja! Po naravi to niste. Možda ste na neki način prihvatili kršćanstvo, ali niste djeca Božja. Novi čovjek postaje rađanjem; dijete Božje postaje se ponovnim rađanjem - nanovorodenjem. Morate postati dijete Božje. Tek tada ćete biti sposobni moliti. Da, djeca Božja ne mogu živjeti bez molitve! Molitva je djeci Božjoj kao disanje. Moji dečki s biblijskih sastanaka često se znaju šaliti pa jedan drugome dovikuju: "Ne zaboravi disati!" A vi ste zaboravili duhovno disati! Za djecu Božju je molitva disanje. Dakle, i vi morate postati dijete Božje!

Ukratko ću vam reći kako se postaje djetetom Božjim: samo kroz Isusa! On reče: "Ja sam vrata. Tko uđe kroz mene, bit će

spašen." On dolazi k vama kroz gustu maglu ovoga svijeta - Isus, čovjek s ranama od čavala na rukama. Dosad vas nije baš osobito zanimao. Sve što ste čuli o njemu izgledalo vam je tako strano i glupo da ste ga izbjegavali. On vas je svejedno potražio i došao k vama. I tada se može dogoditi da ga prepoznate: "Čovječe iz druge dimenzije, Sine živoga Boga, budi moj Spasitelj!" Prvi korak koji moram poduzeti kad postajem dijete Božje je: prepoznati Isusa. Drugi korak je: s velikim povjerenjem prihvatiti ga. On može urediti moj duhovni život, dati mi duševni mir i oprostiti grijeha moje mladosti!

Jedan Božji čovjek govori u Starom zavjetu: "Ti brineš za moju dušu." Odjednom se zadobiva ogromno pouzdanje u Isusa. I to je povjerenje toliko snažno da čovjek može potpuno prekinuti sa svojim prijašnjim životom i predati sav svoj život u njegove ruke. To nazivamo obraćenjem. To je bio određeni trenutak u mom životu kad, s osamnaest godina, prekinuh svoj bezbožni način života i predah ga u Isusove ruke. U tome mi nije pomogao ni jedan čovjek. Ni ja vama u tome ne mogu pomoći. Sami to morate riješiti s Isusom. Donesite čvrstu odluku i recite mu: "Uzmi moj život, Isuse, želim da bude tvoj!" Kada to učinite, istog trena postajete dijete Božje.

Dolaze mi ljudi i uvjeravaju me u postojanje drugih načina kako se čovjek može spasiti. Pa pokušajte se onda i vi spasiti na drugi način! Ja vam tvrdim da postoje samo jedna vrata koja vode u kraljevstvo Božje! Ta se vrata zovu - Isus! Isus je umro i uskrsnuo za nas!

Kad postanete dijete Božje, tada tražite Isusa. On je vas tako dugo tražio i trudio se oko vas! Tada možete i moliti. Tek tada on čuje što mu govorite o vašem jadu. Možete mu izliti svoje srce - kao dijete ocu.

Ja sam samo stari pastor koji je u svom životu upoznao mnoge ljude. Budući da dobro poznam ljudsku narav, uvjeren sam da svaki, baš svaki čovjek ima neke svoje mračne tajne koje su mu sakrivene duboko u srcu. Bilo gdje pošli, one su uvijek s nama. Ali kad postanem dijete Božje, tada mogu olakšati svoje srce pred Isusom. Mogu mu otvoriti srce i povjeriti mu svoje

najskrivenije tajne, svoju nedosljednost i grešne postupke. Mogu mu reći i ono što ne bih mogao povjeriti nijednom ljudskom biću.

Na završetku omladinskog kampa nekoliko je mladića pripovijedalo o svom životu. Jedan osamnaestogodišnjak reče: "Kršćanski sam odgojen, ali sam bio blizu odluke da sve odbacim. Tada, jednog dana, prije no što krenuh na biblijski sastanak, rekoh Isusu: 'Gospodine Isuse, ako mi večeras ne progovoriš, sve ću odbaciti. Ja se bez tvog prosvjetljenja ne mogu nositi sa svojim problemima i životom u velegradu!'" Nastavi pričati: "Kad se vraćah s biblijskog proučavanja, sve mi je bilo jasno! On je čuo moju molitvu i osobno mi progovorio!" Ta me se priča duboko dojmila. U svojim sumnjama i razočaranjima prizvao je Isusa i dobio odgovor. Koliko ćemo mi prije dobiti odgovor ako zazovemo Boga kao njegova djeca!

Moja majka je živjela u Hülbenu kod Uracha na Švapskim alpama. Za vrijeme vojne mi je pisala: "Danas se probudih u tri sata ujutro. Počeh razmišljati o svojoj djeci koja su na bojištu, na unuke, na vas u području koje bombardiraju, i na Elizabetu u Kanadi, od koje nemam nikakvih vijesti. Obuze me briga i osjećah se kao da me netko davi željeznim rukavicama. Onda počeh moliti: 'Gospodine Isuse, pošalji mi svoju riječ! Ne mogu podnijeti ovu brigu!' Potom upalih svjetlo, uzeh Bibliju i otvorih je." (O, blagoslovljeni su oni što drže Bibliju na noćnom ormariću!) "Prva rečenica koju nadoh glasi: 'Svu svoju brigu bacite na njega...'" Majčino pismo završi radosnim riječima: "Svu svoju brigu stavih na njega, ugasih svjetlo i bezbrižno zasпах." - Tako može postupiti samo onaj tko je dijete Božje.

Sjećam se, moja majka jednog dana reče: "Sinoć bijah tako umorna, ne imah snage ni pomoliti se. Samo rekoh: 'Laku noć, dragi Spasitelju!'" Na to pomislih: "Tako trebaju djeca Božja razgovarati sa svojim Gospodinom! To je pravi način!" I on zaista čuva svoju djecu. Svaki dan i svaku noć moj je Spasitelj uz mene, njegovo sam vlasništvo i mogu se u potpunosti osloniti na njega.

Jeste li razumjeli? Kad netko ne zna moliti, tada je to najveća katastrofa koja ga je mogla snaći. Želim vam, da se iz vašeg grla vine prvi krik novoga života: "Bože, sagriješio sam! Milostiv budi meni grešniku!" I želim vam da nemate mira sve dok ne pripadnete Isusu, sve dok ne postanete dijete Božje. Tada više neće biti potrebe brinuti o vama.

Ja jednostavno ne mogu vjerovati!

1. Bez vjere je nemoguće živjeti

Doista, to je neprikosnovena istina! Onaj tko ne može vjerovati, teškom će se mukom probijati kroz ovaj život, a o vječnom životu ne možemo ni govoriti! Ne znam što savjetovati takvima. Nevjernom čovjeku se ne može pomoći. Htio bih vam objasniti zašto je to tako.

Mi zamišljamo da je Bog neki teološki pojam, misao, prirodna sila ili nešto slično. Dragi prijatelji, Bog je osoba i zaista postoji i ispunjava sav svemir. Ako nisam u miru s Bogom, i ako ne živim po njegovoj volji; dakle, ako nisam njegovo dijete - tada živim izvan stvarnosti. A to je vrlo opasna stvar.

Najveći trenuci u mom životu bijahu kad, kao mladi časnik za vrijeme prve svjetske vojne, odjednom shvatih: "Bog je tu!" Bijaše mi kao da se punom brzinom zaletih autom u zid. Prije imah običaj reći: "Ja vjerujem u 'gospona Boga'", i slične gluposti, ali nikada istinski ne prihvatih da je to stvarnost. Ali u onoj sekundi suočih se sa stvarnošću Božjeg postojanja.

U Bibliji postoji psalam koji s tolikom silom govori da je Bog stvaran, da ga je nemoguće zaobići. U njemu su riječi: "Popnem li se u nebo, ondje si." Američki astronaut Glenn jednom prilikom izjavi kako je za njega bila impresivna spoznaja kada u kapsuli svemirskog broda shvati: Bog je i ovdje! "Popnem li se na nebo", ili letim svemirom, "ti si i tu"! Zakopam li se u najdublju jamu rudnika, tisuću metara u dubinu, i ondje ću naići na Boga! Psalmist reče: "...ako u podzemlje legnem, i ondje si."

Kad nedavno letih zrakoplovom za Kaliforniju, žena mi stavi u putnu torbu list papira na kojem napisala jednu rečenicu iz istog tog psalma. Kad u Kaliforniji otvorih torbu našoah ga i pročitah: "Uzmem li krila zorina pa se naselim moru na kraj, i

ondje bi me ruka tvoja vodila." Bog je najveća stvarnost!

I budući je Bog najveća stvarnost, čovjek ne može nekažnjeno proživjeti svoj život zanemarujući ga. Kad bih živio kao da Boga nema, kršeći sve njegove zapovijedi: razveo se, lagao, lišio roditelje dužnog poštovanja, uskratio Bogu poštovanje koje mu pripada, tada bih zaista promašio stvarnost života. U tom slučaju ne bih se mogao uspješno nositi sa životom!

Pogledajte malo oko sebe. Ljudi jednostavno ne mogu pronaći izlaz iz svojih problema, čak ni oni koji imaju novaca u izobilju. U njihovim dušama vlada veliki nemir, privatni život im ne valja kao ni odnosi u obitelji.

"Kako bismo i mogli ugodno živjeti kada više ne možemo vjerovati?" Bez vjere ne možemo živjeti dobrim životom! A kako je tek kad pomislimo na umiranje? Za sto godina neće biti ni jednoga od nas. Svi ćemo do tada morati umrijeti.

Ako ste sada pomislili: "Nema ničeg nakon smrti. Tada ćemo biti mrtvi i to je sve!" - predložio bih vam da dobro promislite hoćete li vjerovati svom vlastitom umu ili Božjoj riječi, Bibliji. Kako ćete podnijeti smrt kad se suočite s činjenicom da neizostavno trebate poći sa ovoga svijeta, i da od svega što ste mukotrпно sakupljali cijeli svoj život nećete moći ponijeti baš ništa? Možda ste sagradili lijepu kuću; ja nisam, vi možda jeste. Ja imam lijepu knjižnicu. Morat ću se rastati od svega što sam volio, pa i od dragih ljudi - ništa i nikoga neću moći povesti sa sobom. Samo je jedna stvar koju čovjek nosi sa sobom u vječnost - njegova krivnja pred Bogom. Zamislite sad ovo: ležite na samrti i odjednom vam dođe misao: "Idem i moram sve ostaviti - samo moji grijesi i prekršaji, još iz djetinjstva, idu sa mnom pred lice svetog i pravednog Boga!" Kako ćemo doći spremni na Sud Božji bez vjere u onoga koji opravdava grešnike? Ne zaboravite da ćemo jednog dana svi stajati pred njime!

Gospodin Isus, koji je inače tako milosrdan, reče jednom prilikom: "Ne bojte se onih koji ubijaju tijelo" - iako se ja bojim takvih ljudi. Isus kaže za njih: oni su sitna riba! "Ne bojte se

takvih," reče, "već se bojte onoga koji može i dušu i tijelo pogubiti u paklu." I neka vas zbog tih Isusovih riječi podilaze žmarci, to je stvarnost koja se ne da izbjeći.

Prije nekoliko godina živio je u Norveškoj znameniti profesor Hallesby. Imao sam čast upoznati ga. Bijaše divan čovjek. Pravi, uravnoteženi, iskreni Norvežanin. Jednom je cijeli tjedan održavao radio-emisije na nacionalnom radiju. U jednoj emisiji reče nešto što uzbudi mnoge duhove. Reče: "Moglo bi vam se dogoditi da večeras mirno legnete u krevet, a da se sutra ujutro probudite u paklu. Moja je dužnost upozoriti vas na tu opasnost!" Te su riječi pokrenule buru protesta diljem Norveške, jer Norvežani sebe ubrajaju u "moderne ljude". Jedan novinar objavi članak u najvećim novinama u Oslu, u kojem napisao: "Nismo više u srednjem vijeku! Sramota je da se jedna takva suvremena institucija kao što je Radio koristi za promoviranje takvih gluposti!"

I, naravno, kad jedne velike novine napišu nešto takvo, onda se i sve ostale priklone tome. Ubrzo su svekolikim tiskom prohujali napisi o tome: "Nismo više u srednjem vijeku! Kako jedan profesor može govoriti o paklu?"

Konačno su s Radio Osla zamolili profesora Hallesbyja da popravi stvar. I opet on sjedne za mikrofon i reče: "Trebam vam razjasniti tu spornu stvar. Učinit ću to: Moglo bi vam se dogoditi da večeras mirno legnete u krevet, a da se sutra ujutro probudite u paklu. Moja je dužnost upozoriti vas na tu opasnost!" To je bila kap koja je prelila čašu.

Sve su norveške biskupe počeli ispitivati: "Postoji li pakao ili ne postoji?" I magazin "Der Spiegel" uđe u debatu i objavi članak pod naslovom: "Svađa o paklu u Norveškoj".

Nije prošla ni godina dana nakon te oluje kad otputovah u Oslo održati neka predavanja za studente. Navečer održah i nekoliko javnih predavanja. Čim doputovah organiziraše konferenciju za tisak. U hotelu se okupiše reporteri svih novina. I tada se dogodi nešto čudnovato. S moje desne strane sjedio je novinar koji započe onu buru u novinama, a s lijeve profesor Hallesby, kao izvjestilac za evangelički tisak. Počeše me

ispitivati. Novinar navali na mene: "Pastore Busch, imao sam jednu polemiku s profesorom Hallesbyem. Želim vas pitati nešto u vezi toga, jer ste poznat kao moderan čovjek. Što vi mislite, postoji li pakao?" "Da", odgovorih mu. "Naravno da postoji pakao. To se samo po sebi razumije!" "Ne mogu shvatiti da vi možete reći nešto takvoga", nastavi on. "Htio bih vam to malo razjasniti", rekoh mu. "Vjerujem da postoji pakao zato što je to rekao sam Isus. Ja bez rezerve vjerujem Isusovim riječima. On je znao mnogo više no svi pametni ljudi zajedno."

Božja riječ naučava: "Bog želi da se svi ljudi spase i dođu do spoznanja istine." Zato mi i govorimo o nužnosti vjerovanja, jer je Bog ljudima pokazao način kako čovjek može blagoslovljeno živjeti i blaženo umrijeti.

Kako bismo mogli izići na kraj s našim životima kad ne bi mogli vjerovati? Kako otići s ovog svijeta ako više ne vjerujemo? Kako stati nespreman pred vječnog Boga?

Pokušat ću vam prikazati to na jedan drugi način. Zamislite da imate krasnu zlatnu ribicu. Jednog dana pomislite: "Ti jadni stvore, cijeli dan moraš biti u toj hladnoj vodi! Htio bih ti malo uljepšati život!" Izvadite je iz vode, obrišete frotirnim ručnikom i stavite u lijepi zlatni kavez. Potom joj sipate najbolju hranu, ne znam što jedu zlatne ribice - mravlja jaja ili nešto slično. Dakle, date joj najljepša i najdeblja mravlja jajašca i kažete joj: "Draga moja zlatna ribice, evo, sad imaš lijepi zlatni kavezić, prekrasna mravlja jajašca, svjež zrak! Sad će ti biti super!"

Kako će zlatna ribica reagirati na vašu iskazanu brigu? Hoće li zahvalno mahnuti perajama i reći: "Hvala! Oh, hvala!" Ne, to sigurno neće učiniti već će se očajno mučiti da dođe do zraka i divlje se trzati. I kad bi mogla govoriti, tada bi vam rekla: "Ne želim tvoj zlatni kavez, ne želim ta tvoja mravlja jaja, želim u svoju prirodnu sredinu, želim u vodu!"

Vidite, naša prirodna sredina je Bog, koji je stvorio nebo i zemlju, pa i nas. "Sav život iz tebe struji", početni je stih švicarske himne. Bog je naša prirodna sredina! I tako dugo dok nemam mir s Bogom, guram svoju dušu u zlatni kavez. Čovjek

današnjice daje sve svojoj duši: zabavu, putovanja, najbolja jela, dobra vina - sve, a ipak se duša otima i govori: "Ja ne želim te stvari! Želim u svoju prirodnu sredinu, želim mir s Bogom!" Nemojte biti okrutni sami sa sobom! Naše srce vrišti u nama tako dugo dok ne pronade mir u živome Bogu! Kao što riba želi u vodu, tako i naša duša žudi za Bogom koji je naša prirodna sredina!

Kako bi vi mogli biti zadovoljni u životu kad više ne vjerujete? Na to vam samo mogu reći da nikada nećete biti zadovoljni ako ne povjerujete: ni u životu, ni u smrti - ni u vječnosti!

Možda ćete reći kako izgleda da većini ljudi dobro ide. Po mom mišljenju vrijeme će pokazati da li ste bili u pravu. Uzmite, naprimjer, Goethea. Bio je lijep, bogat, inteligentan, čak je postao i ministar, ukratko - imao je sve. Na koncu života reče svom prijatelju Eckermannu, da, kad bi skupio zajedno sve sate istinske sreće koje je proživio za svog života, ne bi ih bilo dosta za cijela tri dana. Goethe nije imao mir! Ne, čovjek nema ništa od života ako nema vjeru!

2. Važno je imati pravu vjeru

Najvažnije od svega nije imati bilo kakvu vjeru, već - ispravnu, spasonosnu vjeru!

Svaki čovjek ima nekakvu vjeru. Kad jednom bijah kod kuće, još kao student, neka gospođa dođe posjetiti moju majku. Majke ne bijaše kod kuće pa joj rekoh: "Gospodo, mame nema kod kuće, morat ćete se zadovoljiti s mojim društvom dok je čekate." "Baš ljubazno od vas", odgovori mi uljudno. Nakon što se smjestila, zapita me: "A čime se vi bavite?" Ja joj odgovorih: "Studiram teologiju." "Što?" upita iznenađeno. "Teologiju? Pa tko još danas vjeruje? Nemoguće!" Tada stara gospođa ponosno izjavi: "Mi imamo Goetheovu vjeru! Kršćanstvo je prošlost!" (To je bilo u Frankfurtu, gradu u kojem je živio Goethe.)

Pošto mi takav razgovor bijaše mučan i ne htjedoh se svadati sa starom gospođom, pokušah promijeniti temu: "Draga gospodo, mogu li vas pitati kako vaše zdravlje?" Čuvši te riječi

kucnula je nekoliko puta uzastopce po stolu i brzo rekla: "Toi, toi, toi! Takvo što se ne pita!" "Oprostite," upitah, "što znači: 'Toi, toi, toi'?" "To čuva od nesreće!" "A, tako, znači", rekoah, "vi ste odbacili vjeru u živoga Boga i umjesto u njega vjerujete u 'Toi, toi, toi' i kucanje o drvo? No to je prava stvar! E, baš ste dobar posao napravili zamijenivši onu vjeru za ovu!"

Svaki čovjek u nešto vjeruje, samo je pitaje da li je to prava, spasonosna vjera. Ljudi današnjice kažu: "Glavno je u nešto vjerovati!" A to nešto glasi: "Ja vjerujem u 'gospona Boga!'" - "Vjerujem u Prirodu!" - "Ja vjerujem u Sudbinu!" - "A ja u Providnost!"

Dragi moji prijatelji, to nije ništa. Osnovna je stvar imati pravu vjeru, vjeru koja daje mir - mir s Bogom i mir u srcu. Potrebno je imati takvu vjeru koja spašava od pakla, što mogu osjetiti već u ovome životu jer mi je donijela novi život. Ako to nije takva vjera, onda je bezvrijedna.

Nekad su mnogi ljudi vjerovali u Njemačku, konačnu pobjedu i Hitlera. Što je nastalo od svega toga!? Ne čini li vam se da postoji i kriva vjera? Ako netko želi primiti Božje spasenje, mora imati pravu vjeru!

Prava je jedino vjera u Isusa, Sina živoga Boga. Vjera u Isusa Krista! Ne vjera u osnivača religije, takvih ima koliko hoćete, već u Isusa Krista, Sina živoga Boga.

U Bibliji je zapisana jedna prekrasna pripovijest koja savršeno pokazuje što je u stvari spasonosna vjera u Isusa Krista.

Da bi dobro razumjeli priču, pokušajte se u mislima vratiti dvije tisuće godina unatrag, u grad Jeruzalem. Od gradskih vratiju vodi put prema brdu koje se na hebrejskom zove Golgota, "Lubanjsko mjesto". Pogledajte one ljude tamo što tako divljački urlaju! Pogledajte rimske vojnike koji bacaju kocku za odjeću osuđenika! Pridimo im bliže. Na srednjem od tri križa visi Sin Božji. Prikovan čavlima! Lice mu krvavo od trnove krune čije mu se bodlje zabiše duboko u kožu. To Bog visi na križu. Desno i lijevo od njega visi po jedan ubojica.

Odjednom se smrači. Približila se smrt. Jedan od dvojice

razbojnika koji bijahu razapeti s njim iznenada počne vikati: "Hej, ti u sredini. Rekao si da si Sin Božji. Ako nisi lažac, tada sidi s križa i pomози mi!"

Lako je razumijeti njegovu reakciju. U smrtnome strahu čovjek kaže stvari koje inače ne bi nikada rekao. Tada se oglasi i drugi razbojnik. Okrenuvši se svom prijatelju ukori ga riječima: "Zar se još uvijek ne bojiš Boga!"

Tako to uvijek počinje - priznanjem da je Bog svet i da čovjek zaslužuje njegovu osudu koja je strašna.

Kad bombe padahu po našim gradovima, ljudi bijahu užasnuti. Možda je to krivica crkve koja nije ljudima rekla da Bog može biti i strašan, i da može okrenuti svoje lice od ljudi i dopustiti da se na njih svali nesreća. "Zar se ne bojiš Boga!?" pitao je razbojnik. I danas bi trebalo vikati ulicama naših gradova: "Zar se još uvijek ne bojite Boga?" Trebalo bi ući u tvornice i urede, gdje ljudi preko "leševa" svojih suparnika zarađuju novac, i urlati: "Još uvijek se ne bojite Boga!?" Mladim ljudima koji žive u bludu reći: "Još se uvijek ne bojite Boga?! Pa što vi mislite? Jeste li slijepi?" Tako sve počinje. Prvo je potrebno spoznati da je Bog svet i strašan.

"Mi smo ovdje po pravdi, jer primamo zasluženu plaću za svoja djela", nastavi dalje razbojnik. I to je drugi korak koji vodi k spasonosnoj vjeri: razbojnik je priznao svoju grešnost.

Sretah mnoge ljude koji mi rekoše: "Ja ne mogu vjerovati!" Pitah ih: "Jeste li već priznali Bogu da ste grešni?" - "Ne, ja činim pravo i Boga se ne bojim." - Na to im uvijek odgovarah: "Nećete doći do spoznaje tako dugo dok se ovako zavaravate!"

Nedavno sretoh čovjeka koji mi, također, reče: "Činim pravo i ne bojim se Boga." "Čestitam!" rekoh mu. "Ja to, nažalost, ne mogu reći za sebe. Ima mnogo toga u mome životu što ne valja." Odgovori mi: "Naravno, ako gledate na sitnice!" "O, da," rekoh ja na to, "Bog gleda i na sitnice! Nemojte zavaravati sami sebe da to nije tako!"

Do prave, spasonosne vjere, doći ćete tek kada grijeh nazovete njegovim pravim imenom; kad svoje seksualne avanture prije braka nazovete bludom; kad vanbračne odnose

nazovete preljubom; kad laž ne nazivate snalažljivošću; kad više nećete opravdavati svoju sebičnost već priznati da ste sam svoj Bog - a to je idolopoklonstvo. I to je druga stvar koja me dovodi k spasonosnoj vjeri: kad svoje grijehе konačno nazovem pravim imenom, stanem pred Boga i kažem mu: "Gospodine, zaslužio sam tvoju osudu!" Nevjerojatno je kako današnji čovjek uvjerava sam sebe: "Sve je u redu!" Budite sigurni, Bog će nam jednom strgnuti maske s lica!

Ukorivši svog prijatelja, razbojnik se obrati Isusu: "Ti nisi počinio nikakvu nepravdu. Zašto visiš ovdje s nama?" - U tom trenutku shvati: "Pa on visi tu zbog mene! On odnosi moju krivnju!" Shvativši to, osta mu jedino zamoliti Isusa: "Gospodine, sjeti me se kad dođeš u svoje kraljevstvo!"

To je treći korak: razbojnik povjerova da ga Isus može spasiti zauvijek, jer umrje umjesto svih nas. Na njegovu vjeru Isus odgovori: "Zaista, kažem ti, danas ćeš biti sa mnom u raj!"

To je spasonosna vjera: postati svjestan Božje svetosti, priznati da sam izgubljen, i prihvatiti Isusa, koji je umro na križu za moje grijehе, kao jedini put spasenja. Bez te vjere vaš život neće nikad biti istinski život! S tom ćete vjerom steći život duhovnog izobilja.

Neki mi već predbaciše moju jednostranost. Moj odgovor na takvo predbacivanje je: "Oprostite, ali postoji samo taj način, samo taj put. Samo s takvom vjerom mogu smisleno i sretno živjeti, i bez straha umrijeti, oslobođen Suda Božjeg. Prava je vjera doći pred Boga kao grešnik i zamoliti ga za oprost grijehа. Jasno, neizostavno moram vjerovati da je njegova sveta krv prolivena i za moje grijehе; vjerovati da je Isus umro za mene ili umjesto mene!"

Htio bih da nikada ne zaboravite rečenicu: "Isus je umro za mene!" Jutrom dok ustajete iz svoje postelje neka odjekuje u vašim mislima: "Isus je umro za mene!" Na vašem radnom mjestu, u nevoljama, neka vam ispunja misli: "Isus je umro za mene!" Tada će vam Bog darovati svoju milost, shvatit ćete da je Isus zaista umro za vas te stoga i vi možete biti Božja djeca. U trenutku kad to shvatite već ste neopazice zakoračili u

njegovo kraljevstvo! Isus je rekao: "Ja sam vrata. Tko uđe kroz mene, bit će spašen."

No postoje ljudi, i nije ih malo, koji mi kažu: "Lijepo je to što vi govorite, ali ja to jednostavno ne mogu vjerovati. Zvučite vrlo uvjerljivo, ali ja, nažalost, ne mogu povjerovati." Postoje četiri grupe ljudi koji imaju takav problem pa ću na narednim stranicama govoriti o njima.

3. Ljudi koji ne mogu vjerovati...

a) ...jer nisu religiozni

U prvoj grupi su oni koji mi govore: "Ne mogu vjerovati, jer nisam religiozan. Vama je, pastore, lako jer ste religiozan čovjek!" Ja im na to odgovorim: "Ni ja nisam religiozan." Bit ću iskren: pridajem vrlo malo važnosti zvonjavi, kađenju i ostalim sličnim stvarima. Drago mi je što posljednjih godina u Essenu uvijek propovijedah u dvorani u kojoj je svirao samo zbor limene glazbe. U toj dvorani nije bilo orgulja ni zvona i nimalo mi nisu nedostajali. Nemam ništa protiv tih stvari, ali meni nisu potrebne. Nisam ja baš previše religiozan!

U doba Sina Božjega, na zemlji je živjelo mnogo religioznih ljudi. Bilo je tada pismoznana, svećenika, farizeja - sve sami religiozni ljudi. Najliberalniji među religioznim ljudima tog doba bijahu saduceji. To bijahu takvi ljudi koji bi danas rekli: "Ja tražim Boga u prirodi." U doba vladavine nacizma govorili su: "Bog se bori za nas." I takvi religiozni ljudi razapeše Sina Božjega. Isus se nije uklapao u njihovo poimanje religije.

Postoje još potpuno nereligiozni ljudi: bludnici, šverceri - Biblija ih naziva carinicima - radnici koji se muče od jutra do mraka da bi zaradili za svoj svagdašnji kruh, poduzetnici poput Zakeja koji se posvetiše sticanju novca... To bijahu potpuno nereligiozni ljudi. A baš se oni prikloniše Isusu! Kako je to moguće? Oni su dobro znali da su grešnici, da njihovi životi nisu u redu. A Isus je Spasitelj koji je došao učiniti ih djecom Božjom! I oni mu povjerovali.

Gospodin Isus nije došao učiniti religiozne ljude još religioznijima, već je došao spasiti grešnike od duhovne smrti

i pakla. Došao je kako bi grešnici mogli postati djecom Božjom! I kad mi onda ljudi kažu da ne mogu vjerovati jer nisu religiozni, mogu im samo reći: "Vi imate najveće šanse da postanete dijete Božje!" Mi smo grešnici i dobro to znamo - ali Isus je umro za nas! Ponovit ću: Isus nije došao religiozne ljude učiniti još religioznijima, već izgubljene grešnike učiniti djecom živoga Boga!

b) jer ne žele vjerovati

Druga se grupa sastoji od onih koji kažu: "Ja ne mogu vjerovati!" - ali koji bi u stvarnosti, kad bi bili iskreni, morali priznati: "Ja ne želim vjerovati!" Onog trenutka kad dođete k vjeri, čitav će se vaš život morati promijeniti. A vi to ne želite. Dobro znate da u vašem životu ništa ne valja. Ali ako bi postali Božje dijete, morali biste doći na svijetlo. Ne, to ne želite. Možda bi tada bili izloženi podsmjehu svojih prijatelja! I što bi rekli vaši rođaci kad bi vi odjednom postali kršćaninom? Ne, onda rade ne!

Ako slučajno sretnete nekoga tko vam kaže: "Ja ne mogu vjerovati!" neka vam bude jasno da je to samo drugi način da vam kaže: "Ja ne želim vjerovati!"

U Bibliji postoji jedna potresna priča: Sin Božji sjedio je na Maslinskoj gori. Pred njim se prostirao grad Jeruzalem okupan suncem. Na drugoj se strani uzdizalo hramsko brdo na kojem bijaše izgrađen prekrasni hram, kojem se i pogani diviše i ubrajaše ga u sedam čuda antičkog svijeta. Sve se to pružalo pred njegovim očima u svoj svojoj ljepoti. Odjednom učenici opaziše da niz lice njihova učitelja teku suze. Iznenađeno i upitno ga pogledaše. Žalosnim glasom Isus izgovori ove riječi: "Jeruzaleme, Jeruzaleme... Koliko puta htjedoh skupiti tvoju djecu kao što kvočka skuplja piliće pod krila, ali vi ne htjedoste!" Sada ste pod Božjom osudom; vaš će grad biti razvaljen i opustošen."

To je jedna od najpotresnijih rečenica u Bibliji: "Ali vi ne htjedoste!" Jeruzalemci možda govoraše: "Mi ne možemo vjerovati!" - a ustvari nisu htjeli vjerovati!

Tko ne želi taj ni ne mora vjerovati! Da li je to tako? Po

crkvama postoje razne obveze, ali u kraljevstvu Božjem vlada potpuna sloboda. Tko želi živjeti bez Boga ima potpuno pravo na to. Bog nam nudi svoje prijateljstvo ali mi ga možemo odbiti. Želite li živjeti bez Boga? - Možete! Želite li živjeti bez Božjeg mira? - Možete! Želite li živjeti bez molitve? - Možete! Želite li živjeti bez Biblije? - Možete! Želite li kršiti Božje zapovijedi? - I to možete! Želite bludničiti, lagati, krasti? - Možete! Onaj tko ne želi Spasitelja kojeg Bog posla da spasi grešnike, može ga slobodno odbaciti. Tko želi ići u pakao slobodno mu je! Kod Boga nema prisile. Samo neka vam bude jasna jedna stvar, a to je da ćete na se morati preuzeti posljedice svoje odluke. Bog vam po Isusu nudi oprostjenje grijeha i mir sa sobom. Na to mu možete reći: "Nije mi potrebno! Ja to ne želim!"

Ako tako odlučite, tako će vam i biti. Ali onda nemojte vjerovati da ćete se pet minuta prije smrti moći obratiti i primiti ono što vam je Bog čitav život nudio. Vaše je pravo odbiti mir što vam ga nudi Bog po Isusu Kristu. Ako to odbijete, morat ćete čitavu vječnost provesti bez Božjeg mira, udaljeni od njegove prisutnosti. - A to je pakao!

Pakao je mjesto gdje se gubi svaki spomen na Boga. Ondje vas on neće više pozivati k sebi. Ondje nećete više imati šanse promijeniti svoju sudbinu. Tamo ćete se možda htjeti moliti, ali više nećete moći. Možda ćete htjeti zazvati Isusovo ime, ali ga se više nećete ni sjećati. Ne trebate prihvatiti ovu poruku koju vam iznosim. Možete je odbaciti i odbiti obratiti se Isusu. Ali neka vam bude jasno da ste time izabrali pakao! Potpuno ste slobodni odabrati što želite!

"Ali vi ne htjedoste!" reče Isus Jeruzalemcima. Nije ih prisiljavao na promijenu izbora. Ono što oni odabraše bijaše užasno!

c) ...jer su toliko toga proživjeli

Treća grupa ljudi od onih koji govore: "Ne mogu vjerovati!", koriste se jednim čudnim objašnjenjem. To inače nikad nisam čuo od jedne žene. Čudnovato, ali samo se muškarci služe ovim izgovorom: "Gospodine pastore, toliko toga proživjeh da više ne mogu vjerovati!" Tada ih upitam: "Pa što ste to sve proživ-

jeli? I ja mnogo toga proživjeh." Odgovor je najčešće: "Pa ja... ovaj... toliko toga proživjeh da više ne mogu vjerovati!" To je rečenica koja se poput sablasti provlači muškim svijetom. U takvim se situacijama obično znam našaliti s muškarcima i upitam ih: "Vi vjerujete da je istina ono što piše u voznom redu? Vjerujete li svakoj informaciji koju čujete od policajca?" - "Da!" - "Onda nemojte više govoriti: 'Ja više ne vjerujem!', rađe recite: 'Ja više ne vjerujem - osim onome što piše u redu vožnje, i onome što mi kaže policajac.'" I možete mu nastaviti nabrajati primjere u kojima vjeruje.

Onda kažem: "Vidite, u moj mračni život pun grijeha i prljavštine, gluposti i pogrešaka, jednog dana dođe Isus. Shvatih da je on Sin Božji i da ga Bog posla! I tada predah svoj život, onome koji toliko učini za mene - Isusu! I ako stvarno više ne možete vjerovati nikome i ni u što, njemu koji je dao svoj život za vas, njemu možete vjerovati - i onome što je on rekao. Svima vjerujete osim onome u kojega se zaista može imati povjerenja. U njemu se još nitko nije razočarao, a vi kažete: 'Nee!' A to je smiješno. I onda kažete kako ste tako mnogo proživjeli. Još vi niste ništa proživjeli!"

d) ...jer su se zbog nečega sablaznili

Četvrta skupina onih koji ne mogu vjerovati pomalo su komplicirani ljudi. Oni ne mogu vjerovati jer se, naprimjer, sablazniše u crkvi. Obično je to u svezi s naučavanjem crkve.

Jednom neka mlada studentica sjedne do mene i reče mi: "Studiram prirodne znanosti." "Baš lijepo!" rekoh. "Nešto ste me htjeli pitati?" "Da", odgovori. "Gospodine pastore, slušala sam jednu vašu propovijed. Osjećam da vi imate nešto što bih i ja vrlo rado htjela imati, ali ja ne mogu vjerovati. Znaite, ne mogu prihvatiti sve crkvene dogme i uredbe; to mi je kao da bih morala progutati snop suhe slame!" Nasmijah se i rekoh joj: "Gospodice, ne trebate gutati suhu slamu! Jeste li već čuli nešto o Isusu?" "Da", odgovori mi. "No dobro, što biste odgovorili kad bih vam kazao: 'Isus je lažljivac!'" "Ne," rekla je, "to ne vjerujem!" "Vjerujete li onda da je Isus govorio istinu?" "Da," reče mi, "to vjerujem!" Nastavih joj govoriti: "Gospodice,

postoji li čovjek kojemu bi vi mogli reći: 'Vjerujem da nikad nisi slagao?'" "Ne", reče. "To ne bih rekla ni jednom čovjeku." "Vidite, gospodice," rekoj joj, "iz svega što mi rekoste proizlazi da vi već vjerujete. Poklonili ste svoje povjerenje Isusu. To je velika stvar. S time se počinje. On je govorio istinu. Biblija kaže: 'A ovo je vječni život, spoznati tebe, jedinog pravog Boga, i onoga koga si poslao, Isusa Krista.' Ne morate se uopće mučiti s crkvenim dogmama i uredbama."

Iz magle ovoga svijeta netko vam se približava. Sve jasnije i jasnije prepoznajete na njemu rane od čavala i trnove krune, koji govore o tome da je on sve vaše grijehe preuzeo na sebe, i uzljubio vas ljubavlju kojom vas nitko dosad nije ljubio.

Neka se vaš pogled upre u Isusa sve dok mu ne kažete iz dubine srca: 'Moj Spasitelj, moj Gospodin i Bog moj!' Vjerovati ne znači progutati određene dogme, jer "pastor tako reče"; vjerovati znači upoznati Isusa Krista!"

"Ha," kažu neki, "ja ne mogu vjerovati jer pastori...." I tada mi ispričaju neke priče o pastorima koji ih sablazniše. Jedan imaše ljubavnu avanturu s nekom ženom. Drugi pobježe s crkvenim novcem. Posvuda ima problematičnih pastora. "Zbog toga više ne mogu vjerovati!" Na takve riječi pocrvenim, jer dobro poznam sam sebe. Nisam pobjegao s crkvenim novcem, ali kad bi me ljudi poznavali kao što se ja poznam, ne bi ni mene uzeli za ozbiljno. Što onda reći u svezi s time?

Pažljivo saslušajte što ću vam reći. Nigdje u Bibliji ne piše: "Vjeruj u svog pastora i bit ćeš spašen"; u Bibliji piše: "Vjeruj u Gospodina Isusa i bit ćeš spašen." Pastor je - što nažalost nije uvijek slučaj, jer ima takvih koji ne vrše svoju osnovnu funkciju - ništa drugo do jedan obični putokaz k Isusu! Putokaz ponekad može biti oštećen, nagnut i pomalo ispran od kiše, ali time ne prestaje biti putokaz. Jasno, upotrebljiv je tako dugo dok mogu vidjeti kuda on pokazuje. Što se mene tiče, ja ne bih slušao nijednog pastora koji nije putokaz k Isusu, raspetom i uskrsлом Sinu Božjemu. Na putu prema cilju neću se ljutiti na putokaz koji nije baš u najboljem stanju, ako mi pokazuje pravi put i cilj. Moj je cilj doći do izvora milosti - Isusa Krista.

Biste li htjeli stati pred Boga na Sudnji dan i reći mu: "Gospodine, nisam primio tvoje spasenje ni oprostjenje grijeha, jer pastor nije bio nizašto!" Zar bi htjeli tako stati pred Boga? To me podsjeća na dječaka kome su se smrzle ruke pa reče za svoga oca: "Tako mu i treba kad mi nije kupio rukavice!"

Ne, dragi prijatelji, krivo je kad netko kaže: "Ne mogu vjerovati!"

Postoji jedna kolosalna rečenica u kojoj Isus kaže: "Svatko tko želi vršiti volju mog Oca, znat će da li je moja nauka od Boga." Pitanje je jedino u tome hoću li pripasti Bogu i poslušati njegove zapovijedi.

4. Što učiniti kad ne možemo vjerovati?

a) Molite Boga za prosvjetljenje!

On je blizu vas. Recite mu: "Gospodine daj mi vjeru. Prosvijetli me!" Budite sigurni da će vas čuti!

b) Vjerujte da je on prisutan!

Isus je tu! Povucite se u osamu i recite mu: "Gospodine Isuse, želim ti predati svoj život." Tako i ja napravih kad me u mojoj bezbožnosti obuzeo strah od Boga koji me i doveo do Isusa.

c) Čitajte Bibliju!

Odvojite barem četvrt sata dnevno za biti nasamo s Isusom! Za to vrijeme čitajte Bibliju i slušajte što vam Bog ima reći. Čitajte naglas! Tada podignite ruke i recite: "Gospodine Isuse, imam ti toliko toga reći. Nisam zadovoljan sa svojim životom, pomози mi!"

d) Potražite zajedništvo kršćana!

Potražite ljude koji žele biti istinski kršćani! Nemojte ostati sami! Nema usamljenih putnika na putu prema nebu. Potražite zajedništvo s kršćanima koji idu istim putem!

Kako uživati u životu ako nas pritišću pogreške i krivnja?

U Württembergu imaju izreku koja glasi: "Više nema šale!" Tim riječima i ja želim započeti ovo poglavlje: "Više nema šale!" Ovo je vrlo ozbiljno!

"Kako biti zadovoljni u životu kada nas neprestano pritišću naše pogreške i krivnja?" Moram vam odmah reći da zaista shvatite doslovce ove riječi: "...kada nas pogreške i krivnja neprestano pritišću." Naše nas pogreške i krivnja zaista neprestano pritišću. Zato me posebno raduje što mogu pisati o jednoj stvari, o poklonu, koji čovjeka čini duhovno bogatim i presretnim. To je nešto što ne možete nigdje kupiti, nigdje na cijeloj našoj planeti. I da ste milijarder koji ovog trenutka može položiti na stol nebrojen novac, također to ne biste mogli kupiti. Te se stvari ne možete dokopati ni uz pomoć veza, iako je ponekad ono što se danas ne može kupiti, obično moguće dobiti uz pomoć dobre veze. Tu divnu stvar o kojoj želim govoriti ne možete dobiti, koliko god bile dobre vaše veze i utjecajni vaši prijatelji.

Ne postoji ni mogućnost da do te divne stvari dodete sami. To se može primiti samo kao dar. I ta velika i predivna stvar o kojoj želim govoriti, nešto što se ne može kupiti ni dobiti putem veze, zove se - oprostjenje grijeha.

Možda ste razočarani sada kad vam otkrih o čemu se radi. Možda ste očekivali da će to biti nešto sasvim drugo. Vjerojatno se pitate:

1. Treba li to meni?

Uvjeran sam da bi barem pedeset posto ljudi, da ih se upita trebaju li oprostjenje grijeha, reagiralo riječima: "Oprostjenje grijeha? Što će mi to?"

Nedavno mi neki mladi čovjek reče: "Živimo u vremenu u kojem reklame određuju naše potrebe. Naši pradjedovi nisu ni znali za žvakaću gumu i cigarete. Putem neprekidnih reklama na televiziji, radiju i plakatima, dovedeni smo do toga da, naprimjer, više ne možemo zamisliti život bez cigarete. Prvo je stvorena potreba, a tada slijedi prodaja." Mladić nastavi pričati: "Crkva radi to isto. Crkva kaže ljudima: "Trebam vam oprostjenje grijeha!" - i tada im ga prodaje. Razumijete li me? Nama to ne treba, ali vi u crkvama u nama pobudite potrebu da bi nam tako mogli prodati svoju 'robu'!" Nije li tako? Da sada zaustavite nekoga na ulici, rekli biste mu: "Dobar dan! Kako se zovete?" - "Meier!" - "Gospodine Meier, trebate li oprostjenje grijeha?" Tada bi gospodin Meier najvjerojatnije odgovorio: "Bah! Ono što ja trebam su dvije tisuće maraka, a ne oprostjenje grijeha!"

Nije li mladić bio u pravu? Da li bi bilo moguće u nekome stvoriti potrebu koju on nikada nije imao i onda odgovoriti na nju biblijskom naukom?

Moram vam reći da je to strašna pogreška, grozna zabluda. Naša najveća životna potreba je oprostjenje grijeha! Onaj tko tvrdi da mu ne treba oprostjenje grijeha, taj zasigurno ne poznaje svetog i strašnog Boga. Toliko se priča o Božjoj ljubavi da jednostavno više ne znamo da je Bog, a tako piše u Bibliji, strašan Bog! Ono što me šokiralo kad se probudih iz grešnog života bijaše spoznaja: Boga se treba bojati! Onaj tko kaže: "Ja ne trebam oprostjenje grijeha!" nema pojma o živome Bogu, o onome koji može i dušu i tijelo uništiti u paklu. Nemojte se zavaravati, čovjek može zauvijek biti izgubljen! To kaže Isus koji to svakako najbolje zna.

I da cijeli svijet kaže: "Mi to ne vjerujemo!" onda bi cijeli svijet otišao u vječnu propast! Isus zaista zna najbolje o svemu tome. On nas je upozorio da ne bismo izgubili pravo na vječni život!

Pa ipak se ljudi, sa svim svojim grijesima, usude reći: "Nama ne treba oprostjenje grijeha! To crkva stvara potrebu koje, ustvari, u nama ni nema!" Glupost! Ništa nam nije potrebnije od oprostjenja grijeha!

Ovdje moram ispričati jedan doživljaj. Jednom govorih na velikom skupu u prekrasnom gradu Zürichu. Skup se održavao u ogromnoj kongresnoj dvorani. Sva mjesta bijahu popunjena tako da ljudi moraše stajati uza zidove. Dva gospodina mi posebno upadoše u oči, jer se baš lijepo zabavljahu. Vidjelo se po njima da dođoše na sastanak iz čiste radoznalosti. Jedan je od njih imao lijepu "kozju" bradicu. Dopala mi se, jer pomislih: "Šteta što ja ne mogu nositi takvu bradicu!"

Započevši propovijedati, činih to tako da bih privukao pažnju baš te dvojice. I zaista slušaše zainteresirano. Ali tada po prvi put spomenuh "oproštenje grijeha". Istog trena kada spomenuh "oproštenje grijeha", opazih kako se gospodin s bradicom podrugljivo nasmiješi i šapnu nešto svom prijatelju. Kao što rekoh, bila je to ogromna dvorana. Obojica bijahu daleko od mene. Nisam mogao čuti što ovaj reče svom prijatelju, ali po njegovu izrazu lica nagađah što je to moglo biti. Bilo je to nešto poput: "Oproštenje grijeha! Tipična pastorska brbljarija!" I možda pritom pomisli: "Pa nisam ja zločinac! Meni ne treba oproštenje grijeha!" - I vi to mislite, nije li tako? "Nisam ja zločinac! Ne treba mi oproštenje grijeha!" - Pretpostavljam da je i on tako mislio.

Odjednom me obuze bijes. Znam da pred Bogom nije u redu razbjesniti se, ali si ne mogoh pomoći. "Samo trenutak!" rekoh. "Sada ću napraviti kratku stanku, a vi za to vrijeme odgovorite u sebi sa 'da' ili 'ne' na pitanje koje ću vam postaviti: 'Želite li se za cijelu vječnost odreći mogućnosti oprostjenja grijeha zato što sada mislite da ne trebate oproštenje grijeha? Da ili ne?'" Pola minute tisuće ljudi, zajedno sa mnom, provede u potpunoj tišini. Odjednom primijetih kako čovjek s 'kozjom' bradicom problijedi u licu i nasloni se na zid. Toliko ga to pogodi! Vjerojatno pomisli: "Sada, doduše, tvrdim: 'Ja nisam zločinac!' Ali kad dođe vrijeme da umrem, kad više ne bude šale, tada bih ipak rado imao oproštenje grijeha. Ne bih ga se htio odreći za sva vremena." Slažete li se s njim? Ili ne?

Postoje izreke koje za svog života čuh nebrojeno puta. Jedna od njih je: "Ne činim zlo i Boga se ne bojim!" Ali, zamislite, još

nikad ne čuh tako govoriti netkoga tko je mlađi od četrdeset godina. Mlađi ljudi vrlo dobro znaju da im je život ispunjen grijehom. Tek kad umrtvimo svoju savjest, dogodi nam se da nam izleti takva besmislica. I kad mi netko kaže: "Ne činim zlo i Boga se ne bojim!" ja mu odgovorim: "Vjerojatno si star oko četrdeset godina. To što tako govoriš znači da pomalo postaješ senilan. Znači da si potpuno umrtvio svoju savjest!" Tako dugo dok nam savjest nije umrtvljena, sasvim pouzdano znamo da ništa ne trebamo toliko kao oprostjenje grijeha!

Prije nekoliko godina zateče se u Essenu američki rock pjevač Bill Haley. Tisuće mladih sakupi se u Grugahalle slušati Haleya i njegov "band". Već tijekom prve pjesme počeše, polako ali sigurno, uništavati cijelu dvoranu. Kasnije proračunaše da je napravljena šteta od šezdeset tisuća njemačkih maraka. Jedan mi mladi policajac reče: "Sjedih u prvom redu i morah se čvrsto uhvatiti rukama za sjedalo da ne bih i ja sudjelovao u divljanju."

Slijedeći dan prolazih centrom grada. Ondje opazih trojicu mladića koji mi izgledaše kao da su i oni bili na sinočnjem koncertu. Pridoh im i rekoh: "Dobar dan! Kladam se da ste sinoć bili na Halejevom koncertu!" "Naravno, gospodine pastore!" "O," začudih se, "zar se poznajemo? Baš mi je drago! Recite mi, molim vas, ne mogu razumjeti jednu stvar: zašto ste uništili dvoranu?" I tada mi odgovore: "Ah, pastore Busch, učinismo to iz očajja!" "Što?" upitah. "Iz očajja? Zbog čega ste bili očajni?" Odgovoriše mi: "To ni mi sami ne znamo!"

Poznati danski teolog i filozof Soren Kierkegaard ispriča svojedobno kako je kao dijete često izlazio s ocem u šetnju. Ponekad bi otac zastao i zamišljeno pogledao svog sina. Tako bijaše i jednom prilikom kad mu reče: "Drago dijete, u tvojoj je nutrini prikriven očaj." Kada to pročitah, pomislih: "Kad je netko četrdeset godina pastor u velegradu onda otkrije da je to slučaj sa svakim ljudskim bićem."

Da li je vama poznat taj nutarnji životni očaj? Reći ću vam odakle on dolazi. Poduzmimo malo istraživačko putovanje kroz naša srca. Za to ću upotrijebiti jednu ilustraciju.

Kao pastor u rurskoj oblasti često se spuštah u rudnike. To je prekrasno iskustvo. Dobijete radno odijelo, stavite zaštitnu kacigu na glavu i tada uđete u dizalo i spustite se u dubinu; naprimjer, do osme razine. Može li se dublje? Može, ali dalje se nitko ne spušta jer je dolje "močvara". Ondje se skuplja sva voda koja dotječe iz rudnika i rudari su to mjesto s razlogom nazvali "močvarom". Otkad sam u Essenu samo jednom doživjeh da je pukla sajla na dizalu. Tada se kabina 'dizala survala u dubinu - u "močvaru". Užasno!

Ta "močvara" u rudniku posta mi slikom nas ljudi. Svi vi znate da u našem životu postoji mnogo "razina". Naizgled možemo biti veseli i odavati utisak da je s nama sve u redu, ali u našoj nutrini je sasvim drugačije. Čovjek se može smijati, i biti potpunò tužan. Ponekad možemo izgledati kao da shvaćamo život kao igru, no, duboko u nama, u našim dušama, u našim srcima, skriven je duboki očaj.

Tako kažu liječnici i filozofi, tako kažu psiholozi i psihijatri. O tome govore filmovi i romani. Nevjerojatno je kako se ponekad manifestiraju očaj i strah. Jedan psihijatar mi reče: "Nemate pojma koliko mladih ljudi dolazi u moju ordinaciju!" Ipak se većina ljudi ne pita odakle dolazi očajanje i strah, već ih se pokušavaju riješiti uz pomoć alkohola i droge. Mnogo bi bolje bilo suočiti se s istinom.

To da se u dubini ljudskog srca krije očaj, nije suvremeno otkriće. Nevjerojatna je činjenica da su pisci Biblije to tvrdili prije skoro tri tisuće godina. No, osim dijagnoze, Biblija nam otkriva i razlog zbog čega je to tako. Biblija kaže da smo od Adamovog pada u grijeh udaljeni od Boga i da otada živimo izvan svog elementa - a Bog je naš prirodni element u kojem trebamo živjeti! Biblija još kaže da se mi, ustvari, bojimo Božjeg suda i odgovornosti za vlastite živote. Ali najvažniji uzrok dubokog očaja našeg srca ipak ostaju naši grijesi, naša krivnja pred Bogom! To je najveći problem našeg života, problem koji ne možemo sami riješiti! Toga smo itekako svjesni. Zato u našim srcima i postoji takav očaj.

Trebamo li oprostjenje grijeha? Naravno da trebamo!

Ništa ne trebamo toliko kao oprostjenje grijeha!

Što je grijeh? Grijeh je sve što nas odvaja od Boga. Mi smo se rodili kao grešnici. Dopustite mi opet upotrijebiti jedan primjer:

Dijete rođeno u Engleskoj za vrijeme druge svjetske vojne sigurno nije imalo ništa protiv nas Nijemaca, ali je pripadalo protivničkoj strani. Tako smo i mi, po naravi, rođeni na strani koja je protivna Bogu - u ovome svijetu. Time smo od samog rođenja odvojeni od Boga. Od tog smo vremena još više odijeljeni od Boga; time što između njega i sebe podigosmo zid svojih grijeha. Svako kršenje Božjih zapovijedi je kao jedna cigla koju dodajemo tom zidu. Stoga je grijeh neprijatna stvarnost s kojom živimo.

Moram vam ispričati kako postah svjestan da je grijeh strašna stvarnost i da se ni jedan grijeh ne može ispraviti. Imah divnog oca s kojim bijah u jako dobrim odnosima. Jednog dana bijah u sobici u potkrovlju naše kuće i učih za ispit, kad se odozdo začu poziv: "Wilhelme!" Provirih kroz prozorčić i upitah oca koji me zvao: "Što se dogodilo? Gdje gori?" "Moram poći u grad", reče mi. "Zar me nećeš pratiti? U društvu je ljepše!" "Ali, tata," rekoh mu odozgo, "upravo učim za ispit. Sad mi baš ne odgovara nekamo ići." "Onda idem sam", odgovori mi otac. Četrnaest dana nakon toga bijaše mrtav.

Tada je u nas još vladao običaj da mrtvac do pokopa ostane u kući. Mi sinovi ostasmo bdjeti pokraj otvorenog lijesa. Bijaše tiha noć. Svi spavaše. Ostah sam sjediti kraj otvorenog lijesa. Odjednom se sjetih kako me prije dva tjedna otac zamolio za pratnju u grad. Ali ja ga odbih! Pogledah ga i rekoh: "Ah, tata, moli me još jedanput! Ako hoćeš ići ću i sto kilometara s tobom!" Njegova usta ostadoše zatvorena. Odjednom shvatih: taj moj mali propust je strašna stvarnost. Da na raspolaganju imam cijelu vječnost, ne bih to mogao ispraviti.

Što mislite, koliko je grijeha u našim životima, koliko propusta?! Kako ćemo biti radosni kad nas grijesi i propusti neprekidno pritišću? Bez oprostjenja grijeha ne možemo biti zadovoljni u životu!

A kad umremo? Kako će biti onda? Želite li ponijeti svoje grijehе sa sobom u vječnost? Često razmišljah kako će biti sa mnom. U mojim je godinama sasvim prirodno razmišljati o tome. Za sada me još zadržava jedna draga ruka. Ali dolazi trenutak kad ću je trebati ispustiti. U tom će trenutku brod moga života u tišini doploviti pred Boga - pred njegovo lice!

Vjerujte mi, to je upravo tako, odjednom se nađete pred njim! Sa svim svojim grijesima, sa svim svojim propustima, pojavite se pred živim, svetim Bogom! Zaprepastit ćete se kad otkrijete: "Pa sa sobom sam donio sav svoj grijeh i sve svoje propuste!"

Trebamo li oproštenje grijehа? Ne postoji ništa na ovome svijetu što bi nam trebalo više od oproštenja grijehа! Ono nam je potrebnije od svagdašnjeg kruha!

2. Gdje to mogu pronaći?

Postoji li nešto što može izbrisati prošlost? Ako postoji, gdje se može naći?

Upravo vam ispričah priču o svom ocu. Svoju pogrešku više ne mogah ispraviti. Razumijete li to? Mi nikako ne možemo ispraviti svoju krivnju! Posljedice naših pogrešaka ostaju pred Bogom! Napravljeno je nešto što će trebati platiti!

Isusov sljedbenik Juda proda svog Spasitelja za trideset srebrnih novčića. Kad vidje što učini, odjednom mu sve posta jasno: "Pogriješio sam!" Otiđe k ljudima kojima izda Isusa, vrati im novac i reče: "Sagriješio sam. Uzmite natrag svoj novac. Želim sve popraviti!" Slegnuše ramenima i odgovoriše mu: "Što se to nas tiče? To je tvoja stvar!" I vi se možete obratiti kome hoćete, ali će vam svatko odgovoriti: "To je tvoja stvar!"

No da li je moguće da nam grijesi i propusti budu izbrisani i oprošteni? Gdje to postoji? Tko nam može dati oproštenje grijehа?

Dragi moji prijatelji, na to nam pitanje odgovaraju svi Božji ljudi iz Biblije. Od same Knjige postanka do Otkrivenja, biblijska poruka je jasna - oproštenje grijehа postoji!

Gdje? Pođite opet sa mnom od jeruzalemskih vratiju do brda Golgote. Ne obazirite se na okupljenu gomilu, niti na dvojicu razbojnika, ne obazirite se na rimske bojovnike već pogledajte čovjeka razapetog na srednjem križu. Tko je taj čovjek u sredini? On nije čovjek poput nas. On jednom stajaše pred okupljenom gomilom i reče im: "Tko mi može dokazati kakvu krivnju?" Tada se ne nađe ni jedan čovjek koji bi mu se usudio reći riječ. To se ne bi usudio pitati ni jedan od nas. Tada ga odvedoše pred rimskog upravitelja Pilata i židovsko Veliko vijeće. Ni oni ne nadoše ništa za što bi ga osudili. On nije jedan od nas. Njemu ne treba oprostjenje grijeha. A ipak je visio na križu?! Tko je taj čovjek? On ne potječe iz našeg svijeta već je došao iz jedne druge dimenzije, iz Božjeg svijeta. Ja govorim o Isusu, Sinu Božjem. On visi na križu!? Zašto? Zbog koga?

Dragi prijatelji, Bog je pravedan. On mora kazniti grijeh. On je naše grijehе stavio na Isusa, svoga Sina, i na Isusu ih osudio. "Kazna je bila na njemu radi našega mira!" To je najveća poruka Biblije: Isus je umjesto nas podnio Božju kaznu za grijehе da bismo mi mogli imati mir! Eto, tu je oprostjenje grijeha!

Gdje se mogu riješiti svojih grijehа? Gdje mogu dobiti mir s Bogom? - Pod križem! "Krv njegova Sina, Isusa Krista, čisti nas od svakoga grijehа." Neka nam Bog pomogne prihvatiti tu činjenicu!

Iz tiska je izašla zanimljiva knjiga koju napisao amerikanac William L. Hull. Bijaše to pastor koji je trinaest puta posjetio višestrukog ubojicu Adolfa Eichmana dok ovaj bijaše u zatvoru. U uznici je vodio duge razgovore s njim i pratio ga do vješala, kada je nad njime izvršena smrtna kazna. Bijaše prisutan čak i kada njegov pepeo bi bačen u Sredozemno more.

Sadržaj svojih razgovora s Eichmannom objavi pod nazivom "Bitka za dušu". Na početku knjige piše: "Moj cilj bijaše spasiti tog strašnog grešnika, da ne otiđe u pakao. Potresno je kako taj čovjek koji, sjedeći za svojim pisaćim stolom, poslao u smrt milijune ljudi i uvuče svijet u užasnu patnju, do posljednjeg trenutka govoraše: 'Ne trebam nikoga tko bi umro za mene. Ne treba mi oprostjenje grijehа. Ja ga ne želim.'

Da ne želite i vi ići Eichmannovim stopama i umrijeti na takav način? Ne? Ako ne želite, tada se svim srcem obratite Isusu, Sinu Božjem, koji nam jedini na svijetu može oprostiti grijeh, koji je umro za to da bi svojom smrću platio sve što smo mi skrivili!

Tijekom tih razgovora s Eichmannom, pastor Hull se bojao ponuditi tom čovjeku spasenje po krvi Isusa Krista. Može li, ustvari, jedan takav čovjek dobiti oprostjenje grijeha? - Da! - Da! - "Krv Isusa Krista, Sina Božjega, čisti nas od svih grijeha." Ali ja ga moram upoznati, zamoliti ga za oprostjenje i čvrsto prihvatiti činjenicu da je on na križu platio za njih. I tada će biti kao što pjesma kaže:

"Dragocjena Kristova krv,
od grijeha čisti me."

Biblija donosi nove ilustracije da bi nam objasnila kako razapeti i uskrsli Gospodin Isus oprašta grijeh. Nadam se da znate kako Isus ne osta u grobu već uskrsnu nakon tri dana.

Uzmite za primjer jamca. Jamac je čovjek koji garantira da će platiti moj dug ako ja ne budem u mogućnosti podmiriti ga. Netko mora platiti! U životu je uvijek tako, dug ne ostaje nenaplaćen - netko ga uvijek mora platiti! Kroz svaki grijeh koji počinimo u životu, obvezni smo Bogu. Biblija kaže: "Smrt je plaća za grijeh." Bog zahtijeva da za svoje grijeh platimo životom. I tada dolazi Isus i odlazi u smrt za naše grijeh da bismo mi mogli imati život. On je naš jamac pred Bogom. Preostaju vam samo dvije stvari: ili ćete sami platiti za svoje grijeh u paklu ili ćete doći k Isusu i reći mu: "Gospodine Isuse, želim prihvatiti da si ti platio za moje grijeh!"

Ernst Gottlieb Woltersdorf reče u jednoj pjesmi:

"Ostadoh bez riječi...
tad jamac se pojavi
što grijeh mi ponese.
Dug moj preuze na sebe
i cijelog ga isplati.
Od cijele hrpe grijeha
ne ostade ni trun."

Ta se istina lijepo može ilustrirati biblijskom slikom otkupnine. Zamislimo čovjeka kojeg uhvatiše trgovci robljem. On ne može otkupiti samoga sebe. I tada na tržnicu robova dođe ljubazni gospodin i ugleda izložene robove. Srce mu zakuca jače i on upita: "Koliko vrijedi ovaj rob? Želim ga otkupiti da bude slobodan!" Od kojeg će trenutka rob biti slobodan? Od trenutka kad za njega bude isplaćen i posljednji novčić. Gospodin Isus je na Golgoti platio i posljednji novčić! Ono što vam preostaje je to prihvatiti i reći: "Gospodine Isuse, stavljam pred tebe sve svoje grijehе i vjerujem da si ti platio za svaki moj grijeh." Isus otkupljuje! Isus oslobađa robove!

Philipp Friedrich Hiller pjeva:

"Grijesi su oprošteni.

To riječ je života
izmučenu duhu."

Biblija donosi nove i nove slike. Ona upotrebljava i sliku pomirenja. I najzaostaliји divljak zna da mu je potrebno pomirenje. Zbog toga u svim religijama postoje svećenici koji prinose nekakvu žrtvu pomirnicu. Ali Bog znade i priznaje samo jednu Žrtvu pomirnicu: "Evo Jaganjca Božjeg koji oduzima grijehе svijeta!" Mnogi svećenici prinješe velik broj žrtava. Isus je svećenik koji pomiruje s Bogom! On je i žrtva putem koje je moguće pomiriti se s Bogom. Samo nas on može pomiriti s Bogom!

Albert Knapp reče u jednoj pjesmi:

"Vječno pred očima mi prizor

kako on, ko' tiho janje,

krvav sav i blijed,

na drvu križa visi tam'...

I na me pomisli

kad kriknu: 'Svršeno je!' "

Naredna biblijska slika je pranje. Jedan kršćanin napisa drugome: "On nas uzljubi i svojom nas krvlju opra od naših grijehа." Poznata vam je priča o izgubljenom sinu koji na koncu završava u prljavštini - među svinjama. Koliko je samo ljudi završilo među svinjama! Na to se može reći samo: šteta za njih!

Ali izgubljeni sin dođe k sebi i otrča, onakav kakav bijaše, kući, u očev zagrljaj. On se nije prvo okupao, kupio odijelo i nove cipele. Dođe onakav kakav bijaše. Tada ga otac očisti i dade mu novo odijelo. Mnogi ljudi misle da se prvo moraju popraviti, pa tek onda mogu postati kršćanima. To je katastrofalna zabluda. K Isusu moramo doći ovakvi kakvi jesmo: prljavi. A kako je samo prljav i jadan naš život! Dodite k Isusu onakvi kakvi jeste! On će vas oprati i bit ćete čisti! On će učiniti sve novo! "Krv Isusa Krista, Sina Božjega, čisti nas od svakoga grijeha." Tako to svjedoči apostol Ivan. Tim riječima možemo i mi posvjedočiti!

Ne mogu vam sada navesti sve biblijske slike. Mislim da bi bilo mnogo bolje da sami počnete čitati Bibliju, tako da bolje upoznate tu divnu poruku o oproštenju grijeha.

Kako ćemo biti sretni u životu ako nas neprestano pritišću naši grijesi i prijestupi? Ne možemo to postići tako dugo dok se ne riješimo tog tereta!

Tereta grijeha mogu se riješiti samo kad pronademo Isusa i kroz njega doživim oproštenje grijeha! Tada nestaju i naši strahovi i onaj duboki očaj koji nas je do tada ispunjavao. Kad primite Isusa bit će vam kao da ste izašli iz mračnog podruma straha na proljetno svjetlo Božje milosti. To je ono što vam želim od sveg srca.

Dakle, trebamo li oproštenje grijeha? Naravno! Gdje ga možemo dobiti? Kod Isusa: razapetog i uskrslog Spasitelja!

3. Kako dobiti oproštenje?

Sada, nadam se, neki od vas razmišljaju: "To je prava stvar! Zasigurno je predivno imati oprostene grijeha! Ali, kako doći do toga? Nijedne novine ne izvješćuju o tome, nijedan moderni roman ne donosi nešto o toj temi, pa ni u filmovima još ne vidjeh da bi se govorilo o tome. Kako doći do toga?" Da, zaista, kako doći do toga?

Tu ni jedan drugome ne možemo biti od velike pomoći. Najbolje je da se još danas povučete na neko tiho mjesto i zazovete Isusa. On uskrsnu i danas je živ! U Bibliji su ljudi koji

postaje vjernicima opisani ovim riječima: "...svi koji su zazvali Isusovo ime". Učinite i vi to: pozovite Isusa!

Da li vam je poznat izraz 'nazvati'? Naziva se telefonom. A jeste li znali da vi imate direktnu vezu s Isusom?! Ta je veza već dugo mrtva! Imate direktnu vezu s Isusom a možda to još nikada niste koristili! To je žalosno! - Pozovite ga sada! Ne trebate dugo birati broj. Recite samo: "Gospodine Isuse!" - i on je već na liniji. On je već tu! To je ono što nazivamo molitvom.

A što ćete reći? - Jednostavno recite sve što vam leži na srcu! Recite mu: "Gospodine Isuse! U grešnim sam odnosima s jednim muškarcem. Ne mogu se sama osloboditi grijeha u kojem živim. Ne mogu više živjeti u grijehu, pomози mi, molim te!" - "Gospodine Isuse! Teško mi je preživjeti mjesec s plaćom koju zaradim na ovom radnom mjestu. Ne znam kako drugi mogu uopće preživjeti. Ne mogu više izdržati tu neizvjesnost. Molim te, pomози mi!" - "Gospodine Isuse! Nevjeran sam svojoj ženi. Ne mogu se popraviti. Gospodine Isuse, pomози mi!" - Razumijete li to? Na toj liniji Isusu možete povjeriti ono što ne možete ni jednom čovjeku. On vas sluša. Olakšajte se! To je pravo oslobođenje. Recite mu sve svoje grijehе.

Upitajte ga: "Gospodine Isuse, onaj pastor Busch reče da tvoja krv čisti od svih nečistoća. Da li je to istina?" Recite mu to. Nazovite ga još danas. Počnite razgovarati s Isusom putem linije koja tako dugo nije bila upotrebljavana. Ostanite stalno na liniji! Vi možete razgovarati s njim. Pridružite se ljudima koji su "zazvali ime Isusovo"!

"Da," reći ćete, "ja ću mu sve reći, ali neću čuti ni riječi od njega!" - Mogu vam reći da se varate! - Pazite, sada ću vam reći na kojoj liniji trebate govoriti s njim. Nabavite Novi zavjet i čitajte ga. Kasnije čitajte Stari zavjet. Ali nemojte njime započeti, pretežak je za početak. Počnite s Novim zavjetom, s Ivanovim evanđeljem. Tada čitajte Lukino evanđelje. Čitajte evanđelja kao što čitate tiskovna izvješća. Tada ćete shvatiti: "Pa to On govori!" - Po tome se Biblija razlikuje od ostalih knjiga, po tome što nam putem te linije govori živi Gospodin.

Jedan čovjek mi reče: "Kad želim čuti Boga, odem u šumu." Ja mu odgovorih: "To je glupost! Kad ja idem u šumu tada slušam šum lišća, pjev ptica i žubor potoka. To je prekrasno. Ali mi šuma ne može reći jesu li moji grijesi oprošteni, kako zadobiti čisto srce, i da li sam u Božjoj milosti. To mi Bog može reći jedino kroz Bibliju."

Odvojite barem petnaest minuta dnevno za Isusa. Tada ga zazovite i sve mu recite: "Gospodine, danas imam toliko važnih stvari za obaviti. Sam to ne mogu privesti kraju." Razumijete li? Recite mu sve! Tada otvorite Novi zavjet i pročitajte pola poglavlja. "Gospodine Isuse! Sada ti govori!" Odjednom će vam Bog poslati svoju riječ. Reći ćete sami sebi: "To je za mene." Podcrtajte to. Najbolje da pokraj toga napišete i datum.

Jednom prilikom, još kao mladić, posjetih jednu veliku obitelj. Na glasoviru u salonu stajale Biblije. Uzeh ju u ruke i prolistah. Mnogi stihovi bijahu označeni crvenom i zelenom bojom, a pokraj njih ispisani datumi. Tada upitah: "Kome pripada ova Biblija?" "Našoj Emi", rekoše mi ukućani. Pogledah Emu - i oženih se njome! Takvu djevojku htjedoh za ženu. Djevojku koja prihvati da Isus govori s nama putem te linije i nikako drugačije.

Pozli mi videći kako se danas ljudi svadaju oko Biblije. Oni kažu: "I Bibliju su napisali samo ljudi", i još kojekakve gluposti. Već mi je to dosadno slušati!

U prvoj svjetskoj vojni jedno vrijeme bijah telefonist. Tada još ne poznavasmo bežičnu vezu. Imasmo male uređaje na koje bijaše pričvršćena žica. Jednoga dana morah otići do promatračnice na nekom brdu. Ondje još ne bijaše sagrađen nikakav zaklon, pa legoh na zemlju dok spajah žice na bateriju. Odjednom preko brda naiđe lakše ranjeni vojnik. Povikah mu: "Čovječe, baci se dolje! Otkrili su nas! Uskoro će zapucati!" On se baci na zemlju, dopuza do mene i reče mi: "Lakše sam ranjen i sada će me poslati kući na oporavak... Hej, pa ti imaš stari aparat!" "Da," promrmljah, "stari model." "Kontakti su mu oštećeni!" "Da," potvrdih, "kontakti su mu oštećeni." "Gle, tu mu nedostaje jedan dio!" reče. U meni zakipi. "Začepi. Nemam

vremena slušati tvoje kritiziranje! Moram uspostaviti vezu!"

Isto je tako i u vezi Biblije. Ja želim slušati Isusov glas, i tada dođu ljudi govoreći: "I Bibliju su napisali samo ljudi!" Na to mogu odgovoriti jedino: "Ušutite! U njoj ja slušam Isusov glas!"

Ne dajte od sebe praviti budale! Isus nam govori putem te linije! Tražite društvo ljudi koji žele ići istim putem!

Vidite, razgovarajući s ljudima velim im te stvari a oni uvijek reaguju riječima: "Ah, to je za stare bakice. U crkvama su sami starci." Zato se radujem da za ovih posljednjih trideset godina, tijekom kojih bijah omladinski pastor, upoznah mnoge mlade ljude koji vam mogu potvrditi sve ovo što vam ispričah: da postoji oprostjenje grijeha, da je moguće razgovarati s Isusom i da on odgovara.

Potražite zajedništvo s ljudima koji također imaše doživljaje s Isusom. Lako je pronaći ljude koji žele poći zajedno s Isusom putem koji vodi u nebo.

I sada, Isus stoji pred vama i govori vam: "Dodite k meni svi koji ste umorni i opterećeni, jer vas grijesi i prijestupi neprestano pritišću. Ja ću vam dati odmor! Ja vam mogu pokloniti oprostjenje grijeha!"

Kako uživati u životu kad mi drugi idu na živce?

Mislim da ćemo se svi složiti kako nam u svakodnevnom životu ljudi često "idu na živce". Rijetki su dani, a da nas nitko ne iritira. Usudio bih se reći da ne postoji nitko kome drugi ne "idu na živce". To je nešto što je uobičajeno među ljudima.

Ali nemojte misliti da samo nas živciraju drugi ljudi, i mi idemo drugima na živce. Nisam li u pravu? O da, mi idemo jedni drugima na živce! No, ne svi. Moja mi žena, naprimjer, ne ide na živce. Ali postoje drugi koji me zaista iritiraju. I vas? Pa naravno!

I tako jedni druge mučimo: u obiteljima, u susjedstvu, na poslu, pa čak i u kršćanskim krugovima, idemo jedni drugima na živce. Cijeli svijet pati od "ideš-mi-na-živce" sindroma.

Postoje ljudi koji bi mogli reći: "Ne bih imao nikakvih problema u životu kad pokraj mene ne bi bio taj i taj!" Tada taj drugi nije samo trn u oku, već trn u životu. I zato trebamo razmišljati o pitanju: "Kako biti zadovoljni u životu kada nam drugi idu na živce?"

Dragi prijatelji, to je inače samo dio jednog mnogo većeg problema od kojeg pati čovječanstvo. To je kao kad netko kašlje, a u stvarnosti ima ozbiljnu infekciju na plućima. Tu ne pomažu bomboni za iskašljavanje. Takva se osoba mora podvrgnuti temeljitim pretragama i drugačijoj terapiji! Mislim da je ta slika dovoljno jasna za objašnjenje te pojave. To što jedni drugima "idemo na živce" je samo znak da nešto ne valja s čovječanstvom. Razlog za to je mnogo dublji nego kad, naprimjer, kažemo da je naša susjeda malo nepristojna. Stoga želim tu pojavu postaviti u njezine prave okvire. Želim vam pokazati da je "ideš-mi-na-živce" sindrom, simbol bolesti čovječanstva.

1. Svijet u kojem živimo

Svoj svjetonazor dugujem Bibliji. Nalazim kako je jedino Biblija dostojna da na njoj temeljim tako važnu životnu stvar - svoj svjetonazor. Većina svjetonazora biva zaboravljena nakon dvadesetak godina.

Biblija kaže: Bog stvori svijet koji bijaše savršen. Adamu Eva nije išla na živce, kao ni Adam Evi. U novostvorenom svijetu je vladao potpuni sklad. Ni živi Bog nije išao ljudima na živce, naravno, ni oni njemu. Svi su živjeli u skladu: Bog i ljudi, i ljudi međusobno. Tada još nije postojao nikakav jaz.

Ali prema biblijskom izvješću, na početku ljudske povijesti događa se užasna katastrofa. Biblija to naziva čovjekovim padom. Rečeno je kako čovjek bijaše podvrgnut kušnji. Naime, nije smio okusiti plod s određenog drveta u Edenskom vrtu. Bog mu to zabrani. Ali mu to ne dade mira. Mogao je birati - i izabrao je zlo, neposlušnost. Kušao je zabranjeno voće. U tom trenutku sve propadne - čovjek je pao u grijeh i dotadašnji divni svijet se izmijenio.

Bog i ljudi prekinuše međusobne odnose. Bog istjera čovjeka iz raja i na ulazu postavi kerubina s plamenim mačem da čuva pristup drvetu života. Od tada smo i mi odvojeni od Boga. Od tada idemo Bogu na živce - i Bog nama. Pokušajte razgovarati s ljudima o Bogu. Začas će postati nervozni: "Prestani s tom temom! Čak ni ne znamo postoji li Bog!" - Između Boga i nas je nepremostiva provalija.

Tog se trenutka raspaše i dobri odnosi među ljudima. To je ubrzo došlo do izražaja na djeci Adama i Eve. U to doba ljudi počеше ići jedni drugima na živce.

Bijahu dva brata. Puno puta se dogodi da upravo braća teško podnose jedan drugoga. Kajin i Abel, braća o kojoj govorimo, bijahu vrlo različiti. Ustvari, teško bi bilo reći zašto je to tako. Jednog dana je Kajin, koji bijaše zemljoradnik, radio motikom u polju. Putem naiđe Abel. Mogu zamisliti kako se u Kajinu sve okrenu: "Ne mogu više gledati ovog podmuklog slabića!" Abel mu pride i reče nekoliko riječi. Kajin podiže motiku i

udari njome u lice koje je toliko mrzio. Dode k sebi tek kad mu brat beživotno ležaše pod nogama.

Dragi prijatelji, mi smo svi civilizirani i ne ubijamo jedni druge motikama. Ali kad čitate novine, vidjet ćete da se takve stvari ipak događaju. Sjetite se samo velikih suđenja nacističkim vojnim zločincima. U osnovi je to isti onaj Kajinov grijeh - mrzim ljude! I tako poubijaše stotine tisuća ljudi!

Kajin dode k sebi ugledavši pred sobom mrtvog Abela. Malo se uplaši. No brzo se dosjeti: iskopa rupu i u nju dovuče leš, prekri ga zemljom, osvrnu se i zaključa da ga nitko ne vidje.

Mi, ljudi, često mislimo da se ono što nitko ne vidje nije ni dogodilo. Što mislite koliko samo mračnih i stravičnih priča nose ljudi sa sobom, u svojoj nutрини!

Kajin pobježe s tog mjesta. Posta mu neugodno i bijaše zabrinut. Odjednom začu kako ga netko zove po imenu:

- "Kajine!" - "Tko bi to mogao biti?" - "Kajine!" - Koža mu se naježila. Odjednom shvati tko ga zove: živi Bog! On bijaše ondje kad ubi Abela! On sve vidje! - "Kajine!!! Gdje ti je brat, Abel?" - No Kajin se još nije namjeravao predati: "Nisam ja dadilja svom bratu Abelu! Trebam li ja biti čuvar svome bratu?" "Kajine," reče Bog, "krv tvoga brata iz zemlje k meni viče."

Ova pripovijest savršeno jasno pokazuje kako je s čovjekovim padom u grijeh sve propalo. Sveze među ljudima su pokidane; jedni drugima idemo na živce. Odnosi između Boga i čovjeka su uništeni. Bog je išao Kajinu na živce, baš kao što i danas ide mnogima na živce. Ali svojih se bližnjih ne možemo riješiti, kao što se ne možemo riješiti ni Boga! Takav je svijet u kojem živimo!

2. Riječi ne pomažu

Točno, tu ne pomaže razgovor. Posebno je od slabe pomoći razgovor o "dragome Bogu". Između Boga i nas je zid, bolje rečeno - provalija. Za vrijeme vojne, kada je gorjela moja kuća zajedno s pola Essena, jedna žena navali na mene vičući: "Kako vaš Bog može to dopustiti?" Odgovorih joj: "Moj Bog to može. Možda je Bog vaš neprijatelj!"

Od čovjekova pada u grijeh odnosi između Boga i čovjeka su uništeni! Odvojeni smo od Boga i od ljudi. I to je pravi razlog zašto nam ljudi idu na živce. Ako imate susjedu koja vam ide na živce, tada to potječe od čovjekova pada u Edenu. To znači da smo mi pali ljudi i da smo odvojeni od Boga. Tu ne pomažu nikakvi razgovori ni dobri savjeti.

Nedavno bijah na švicarskoj granici. Ondje je izvješten lijep plakat na kojemu je poruka: "Zajedno je bolje!" Pročitavši to, pomislih: "Naravno! Ali mi plakat neće nimalo pomoći kad mi netko ide na živce!" Ili poruka koju, također, vidjeh na jednom plakatu: "Budite ljubazni prema drugima!" Amerikanci svuda vješaju plakate na kojima piše: "Keep smiling!" - "Smješi se!" no to nimalo ne pridonosi da bi se nešto u osnovi promijenilo u ljudskim odnosima! Nisam li u pravu? Ne, tu riječi ne pomažu!

Sjećam se kako, još kao mlad student teologije, često posjećivah jednu obitelj u kojoj svi rođaci bijahu međusobno zavađeni. Živješe u istome selu, ali bijahu potpuno razjedinjeni. Na moje veliko iznenađenje, jedne ih večeri uspjeh skupiti sve zajedno i pokušah ih pomiriti. Mnogim lijepim riječima ih poticah na prekid neprijateljstava. Do jedanaest sati navečer svi se pomiriše i pružiše ruke. Bijah tako sretan da rekoh sam sebi: "Ti ćeš postati vrijedan pastor, dobro si započeo."

Radosno otidoh kući i tu noć posebno dobro prospavah. Drugo jutro sretoh jednu ženu od onih što se pomiriše prošle večeri i rekoh joj: "Kako je prošle večeri bilo lijepo!" "Lijepo?" začudi se mojim riječima. "Zar ne znate što se dogodilo?" Probljedih i upitah je: "Što se dogodilo?" - Kad se vraćahu kućama, ponovo se posvadiše. Ova nova svada bijaše gora od one prethodne! - Smiješno vam je? Meni nije bilo smiješno. Odjednom shvatih užasnu ozbiljnost čovjekova pada - zbog kojeg smo u sukobu s Bogom i jedan s drugim. Ne, tu ne pomažu nikakvi razgovori.

Ljudi mi često pišu: "Dragi gospodine pastore; u tom i tom mjestu imam rođake koji žive u međusobnoj zavadi. Biste li ih htjeli posjetiti?" Takve prijedloge najčešće odbijam jer dobro

znam kako nema koristi otići i pokušavati ih miriti. Sjetite se samo ljudi koji vama idu na živce. Mogao bih vam dugo pričati što da učinite, ali bi to bilo bez ikakve koristi. To je tragično, iako je, kad malo bolje razmislimo, upravo smiješno.

Opet tako jednom prilikom posjetih neku obitelj. Sjedih s domaćinom, kad uđe njegov sedamnaestogodišnji sin; neuredan, u iznošenom blue-jeansu, poduže kose... Primjetih da otac samo što nije eksplodirao. "Pogledajte ga!" reče. "Samo ga pogledajte!" Otac inače bijaše vrijedan i pošten službenik. Možete zamisliti kako se u njemu sve okrenulo kad je ugledao tog svog "huligana".

Ili uzmimo, naprimjer, jednu dragu majku, kršćanku, koja je pomalo staromodna i vrlo stroga. Njena se kćerka našminkala. "Kako mi ide na živce!" veli majka. - "Kako mi ide na živce!" rekla je kćerka.

Nije li posvuda tako? Sretah čovjeka koji se rastajao od žene. Rekoh mu: "Znate li da je razvod grijeh?" "Gospodine pastore! Ide mi na živce kako moja žena srče juhu!" odgovori.

Nalazite li da je to smiješno? Ja mislim da je to strašno! Možda mislite: "To su sitnice?" - Sitnice? To su pokazatelji da je u doba Adamova pada svijet otpao od Boga i da mi sada živimo u palom svijetu - kao ljudi bez Boga!

To, "ideš-mi-na-živce", ponekad može izgledati vrlo ružno. Poznam jednu mladu djevojku iz Essena koja boluje od multiple skleroze i koja je potpuno paralizirana zbog te grozne bolesti. Stanuje u jednoj maloj kući. U stanu do nje stanuje neki objesni mladić koji svake večeri od pola osam do jedanaest sati gleda televiziju i to uz najjaču glasnoću. Jadna bolesna djevojka mora slušati te zvukove koji joj dolaze kroz tanki zid između njihovih stanova. Već je molila čovjeka: "Molim vas, stišajte malo televizor!" - Klipan je stavio još glasnije. Zamislite to! Tako je išlo iz godine u godinu, iz večeri u večer, iz sata u sat. - Takve smo mi zvjeri, da, baš zvjeri! Možete li zamisliti kako je jadnici taj čovjek išao na živce? I njemu je, naravno, djevojka išla na živce. Vodili su neprekidnu borbu kroz zidove, borbu koja im je život učinila neizrecivo teškim!

Jednom sam, još kad bijah vrlo mlad pastor, morao pripremiti sto pedeset firmanika. Počeh tako da ih posjećivah u domovima. Živješe u iznajmljenim kućama. U prvog bijaše svada u kući, u drugog svada u kući, u trećeg svada u kući... Jednoga dana, za vrijeme pouke, rekoh neka ustanu oni kod kojih nema svade. Ustaše samo troje ili četvoro. "Jao," rekoh, "pa zar je u svih ostalih svada?" - "Da", odgovoriše. "Kako to da u vas nema svade?" upitah ih. "Mi živimo sami!" odgovoriše.

Takvo je stanje stvari. I kako onda biti sretni i zadovoljni, stvarati i privređivati, uza sve te napetosti i nervozu u kojoj živimo! Boli nas kad nam nešto padne na nogu, ali kad nam netko neprestano ide na živce, tada je to nepodnošljivo.

3. Bog nam želi pomoći!

Kad vam ne bih imao za reći ništa drugo do ono što je prethodno rečeno, tada bi bilo bez smisla i započinjati ovu temu. Ali imam jednu nevjerojatnu novost za vas: u svoj toj kaljuži nerveze, napetosti i međusobnih netrpeljivosti pojavljuje se Bog sa svojim bezgraničnim milosrđem. Čitav ovaj jadni svijet leži razgolićen pred očima Božjim, ali Bog ne ostaje po strani, on nam želi pomoći.

On dolazi na čudesan način. To je poruka Biblije, poruka koja ostavlja bez daha. Bog je uništio zid koji stoji između njega i nas, i došao k nama u osobi Isusa Krista! I kad ljudi današnjice odbacuju evanđelja kao nepotrebna, tada to ne znači kako su ona zaista nepotrebna, već je to još jedan dokaz ljudske gluposti. - Zašto? - Zato jer je Isus naša jedina šansa! Što bi još Bog trebao učiniti, osim što je srušio zid koji nas je odvajao od njega i što nam je dao svog Sina, koji nas može osloboditi od ovog neprirodnog načina života? Kada se u našem životu pojavi Sin Božji, cijela se situacija potpuno mijenja!

a) Isus nam daruje mir s Bogom

Htio bih odmah naglasiti: u Isusu je sve povezano. Isus nije bio poput nas, odvojen od Boga. Isus je Sin Božji. Nedavno mi netko reče: "Isus bijaše čovjek poput nas, ništa više od nas, osim što bijaše osnivač religije." Ja mu odgovorih: "Vi očito mislite

na neku drugu osobu. Ja govorim o onome koji reče: "Vi ste ovosvjetski, ja sam s neba." Da, ja govorim o njemu - Sinu živoga Boga, koji je jedinstven, potpuno različit od nas; božansko biće koje je došlo na ovaj izgubljeni i prokleti svijet. On nije odvojen od Boga. Njemu nitko ne ide na živce. Njemu ni Juda, koji ga izdade, nije išao na živce. Isus je do samog konca ljubio Judu! Želio bih da Isusov život gledate iz ove perspektive: njemu nitko nikada nije išao na živce!

U Novom zavjetu je zapisana prekrasna priča o večeri kada je Isus posljednji put prije smrti blagovao zajedno sa svojim učenicima. Vjerojatno vam je poznato da na istoku ljudi u to doba ne sjediše za stolom, kao mi danas, već ležaše na tepesima oko niskog stolića. Ne mogu nikako predstaviti kako su pritom mogli jesti. U svakom slučaju mi danas ne bismo mogli jesti ležeći i koristeći se nožem i viljuškom. Ali oni su tako jeli. Prije no što bi polijekali oko stola, izuli bi sandale i oprali noge.

Učenici taj dan dugo hodaše s Isusom. Navečer bijahu jako umorni pa samo skinuše sandale i polijegaše po podu. Mogu zamisliti kako je Petar pogledao Ivana davši mu znak okom: "Netko mora donijeti vodu i spužvu i oprati nam noge. Ti si najmlađi pa bi to mogao učiniti! Ide mi na živce kako se ti, Ivane, uvijek želiš izvući!" Ivan slegnu ramenima i pomisli: "Taj Petar mi već ide na živce. Uvijek se okomljuje na mene jer sam najmlađi. Mogao bi jednom i Jakov donijeti vodu i spužvu i oprati nam noge!" A Jakov pomisli: "Zašto bih ja to morao? Ja sam od onih koje Isus najviše ljubi. Neka Matej to učini!" U tom trenutku jedan drugome počеше ići na živce, jer se svaki ugibao onome što je trebalo učiniti.

Tada se podiže Isus. Učenici se zapanjiše: "Neće valjda on?!" - Da, on će to učiniti. Vрати se opasan ubrusom, poput sluge, s posudom vode i spužvom - i oprala noge svakom od učenika. I Judi! I Petru! I Ivanu! I Jakovu! I Mateju! Ja bih još dodao: i meni! - To je Isus! U njemu je silni Bog, a on ipak ljubi svakoga, pa i najmanjeg čovjeka.

Moram vam predstaviti Isusa onako kako ga ja vidim, kako visi na golgotskom križu! Htio bih da vas mogu odvesti do tog

brdašca, nedaleko od jeruzalemskih vratiju, gdje buči svjetina, gdje stoje rimski bojovnici s kopljima u rukama, gdje se iznad njihovih glava uzdižu tri križa. - Onaj na srednjem križu je taj kojega vam želim predstaviti. Onaj s krunom od trnja. Dragi prijatelji, na tom prokletom križu on umire za vas, da bi vas izbavio iz ove bijede gdje drugima idete na živce, gdje sami sebi idete na živce, gdje jedni drugima idete na živce. On umire da bi vas mogao izvući iz tog gliba i pomiriti vas s Bogom.

Da li želite da Bog odstrani sve što se ispriječilo između njega i vas? Tada dođite pod Isusov križ. Taj Isus, koji je umro za vas i koji je uskrsnuo za vas, Božja je ponuda mira. Odbacite sve svoje sumnje (a mnogo je sumnji u vama), daleko od sebe! I bacite se u naručje tom Isusu! Bacite sve nekadašnje grešne veze i svu svoju krivnju pred Isusove noge! Moći ćete to ako samo podignete svoj pogled na Raspetoga. Dajte mu svoju ruku i recite: "Želim ti pripadati!" U tom ćete trenutku zakoračiti u mir s Bogom.

Pavao napisao u poslanici Rimljanima: "...opravdani vjerom u miru smo s Bogom po našem Gospodinu Isusu Kristu." Da, Isus je Božja ponuda mira. Prihvatite je! Kako je žalosno što postoje mnogi ljudi koji su čuli tu poruku, a ipak nikad nisu ušli u taj ponuđeni mir s Bogom. To je strašno! Apeliram na vaša srca! Apeliram na vaše duše! Prihvatite Božju ponudu mira dok je još vrijeme!

Danas vodih razgovor s nekoliko novinara. Razgovarajući, dođosmo do pitanja postoji li danas nešto u što je vrijedno vjerovati. Objasnih im svoj stav: "Reći ću vam otvoreno: nakon što preživjeh dvije vojne i nacistički režim, ne znam što bih još mogao shvatiti ozbiljno. Suvremeni "proroci" i političari ni sami ne vjeruju onome što govore. Ni ja im ne vjerujem. Ne znam što bih od svega što postoji između neba i zemlje mogao prihvatiti za ozbiljno, osim Božje ponude mira u Isusu Krisu!" To je jedino što još mogu ozbiljno prihvatiti. A to se isplati!

Ako i vi pripadate onima koji kažu: "Više ništa ne shvaćamo ozbiljno!" - tada je evanđelje upravo ono što trebate. Prihvatite Božju ozbiljnu ponudu mira u Isusu Kristu.

Isus obnavlja vezu između Boga i čovjeka. Vaš problem i bijeda je u tome što se možda smatrate kršćaninom jer ste prihvatili neke kršćanske stavove ili što ponekad odete u crkvu, ali nemate mir s Bogom! Kažem vam: Isus je umro za vas i na sebe preuzeo svu vašu krivnju, tako da vi sada možete kleknuti pred njega i reći mu: "Gospodine, ja sam izgubljeni grešnik. Sada vjerujem u tebe. Primam te u svoj život!"

Tako možete krenuti u novi život - u mir s Bogom!

b) Isus nam poklanja mir s bližnjima

Gdje se pojavi Isus, čovjek dobija ne samo mir s Bogom, već i mir sa svojim bližnjima. Tada prestajemo jedni drugima ići na živce.

Zapamtite dobro jednu stvar: neki od vas, čitatelja, možda ste veliki kršćani, ali samo tako dugo dok vam drugi ne idu na živce. Ali to nije u redu! Mogli biste reći: "Trebali biste poznavati onu "kozu", moju susjedu!" Na to vam mogu odgovoriti: "Tako dugo dok je mrzite, nešto s vama nije u redu. Kad Isus uđe u naš život prestajemo biti osjetljivi i živčani, prestajemo biti kao ljudi oko nas koji neprekidno gube živce!"

Vidite, gdje Isus prodre on poklanja mir s Bogom i mir s onima koji nam idu na živce. I kad vidite kako vam ljudi idu na živce to je pouzdan znak da trebate Isusa! Inače vam ništa drugo ne može pomoći! U takvim situacijama možete uništiti živce. Isus vam mora podariti mir s Bogom i vi ga trebate primiti u sebe, tada više nećete imati problema s drugima!

Imam prijatelja koji stanuje nedaleko od mene. Živi u krasnom stanu, ali ima jako nezgodnog stanodavca koji je pohlepan za novcem. Prije nekog vremena taj stanodavac napisao jedno besramno pismo mom prijatelju: "Morate se ponašati tako i tako! To i to ne smijete činiti! Toliko i toliko trebate platiti..." "Kad pročitah pismo", reče mi prijatelj, "skočio mi je tlak. Sjedoh za pisači stol da mu napišem odgovor. Odjednom se u mojim mislima pojavi slika Isusa Krista koji je umro za mene - i za mog stanodavca. Odložih papir i pisaljku. Otidoh k gazdi i rekoh mu: 'Čujte, pa zar mi trebamo ovako razgovarati? Oboje smo razumni ljudi! Zar ne bismo mogli sjesti i ljudski

porazgovarati? Vi ste mi zaista dragi i ne vidim razloga zašto bismo nas dvojica razgovarali na takav način." Stanodavac bijaše potpuno razoružan tim riječima i ne poče se svadati. Oni su danas dobri prijatelji - "teški" gazda i Isusov učenik.

Ispričat ću vam još jednu lijepu priču. Pažljivo me slušajte. Poznajem jednog francuskog evangelizatora koji se zove Dapozzo. U koncentracionom mu je logoru teško ozlijeđena ruka. Taj mi čovjek ispriča jedan događaj iz svog života koji nikada nisam zaboravio. Reče mi: "Jednog dana oko podneva upravitelj logora u kojem bijah zatočen posla po mene. Doveden sam u sobu u kojoj bijaše postavljen stol. Na stolu bijaše postavljen samo jedan pribor za jelo. Tada uđe upravitelj logora. Bijah jako gladan, sve mi je zavijalo u crijevima. Upravitelj sjede za stol, a poslužitelji mu, jedno za drugim, donosiše fantastična jela. Morah stajati u stavu mirno i promatrati ga kako jede. Pokazivao mi je kako mu prija jelo, a ja umirah od gladi. Ali to nije bilo sve. Na kraju naruči kavu. Pritom postavi jedan manji paket na stol i reče mi: 'Pogledajte što vam iz Pariza posla vaša supruga. Kolače!' Znao sam kako bijaše teško doći do hrane i koliko je moja žena morala štedjeti da bi mogla ispeći te kolače. Upravitelj otvori paket i poče ih jesti. Zamolih ga: 'Dajte mi bar jednog, neću ga pojesti, samo da me podsjeti na suprugu.' Nasmija mi se i pojede ih sve do posljednjeg."

To bijaše trenutak kad čovjeku mogu popustiti živci i kad može zamrziti istinskom mržnjom!

Dapozzo nastavi doslovce ovako: "U sekundi mi posta jasno što znači: 'Ljubav Božja je izlivena u našim srcima.' Mogao sam ljubiti tog čovjeka. U sebi mišljah: 'Jadni čovječe! Nemaš nikoga tko bi te ljubio. Okružen si samom mržnjom! Koliko ja imam dobra kao dijete Božje!' - Razumijete li to? Mogao ga je tamo zagrliti i izljubiti. Više mu nije išao na živce. Upravitelj skoči sa stolice, kao da to osjeti, i otrča iz prostorije!

Dapozzo ga posjeti nakon vojne. Ugledavši ga, čovjek probljedi: "Želite mi se osvetiti?" "Da," reče Dapozzo, "želim vam se osvetiti. Želim popiti šalicu kave kod vas. U autu imam

tortu. Sada ćemo zajedno jesti i piti!" Čovjek bijaše istinski dirnut shvativši kako netko tko je predan Isusu više ne treba mrziti pošto je oslobođen toga da mu drugi idu na živce, jer je ljubav Božja razlivena u njegovu srcu.

Već sam vrlo dugo pastor u velegradu i posebno često čujem jadanje: "Tako sam usamljen. Nitko me ne voli." Više to ne mogu slušati. Kad to čujem želim pitati: "Kako je s vama?" Gdje je osoba koja bi mogla reći: "On mi je poklonio svoju ljubav!" Znaite što, nalazim kako je strašno glupo, oprostite što se tako izražavam, ali ja dolazim iz rurske oblasti, a tamo govorimo pomalo grubo, strašno je glupo kada ljudi neprestano jadikuju: "Ne postoji ljubav na svijetu" - a sami su santa leda!

Kad me obuzme takav osjećaj, pomislim: "I ja bih htio pružiti ljubav nekome." I sjetim se da to ne možemo. Naše je srce neizrecivo sebično. Postoje ljudi koje je lako voljeti jer su simpatični. Ali što s onima koji nam idu na živce?

Sjećam se svog razgovora s jednim radnikom, komunistom, koji reče: "Demonstrirali smo za kulije u Šangaju! (Kuli: nosač, vozač kolica za prijevoz ljudi, najamni radnik - težak, u Indiji, Kini, Japanu... op. prev.) Na to mu odgovorih: "To je divno! A u kakvim ste odnosima s vašim susjedom?" Na to planu: "Kad bih ga sada sreo, razbio bih ga k'o krušku!"

Vidite, "zapovijed" "ljubi svoga daljnijega" nije tako teško ispuniti, ali "ljubi svoga bližnjega" je već nemoguće teško.

Mislim da bi svijet bio drugačiji kada bih mogao ljubiti svoga bližnjega. I to ne samo one koji su mi simpatični već i one "teške", opasne, pa i one koji mi žele zlo. To čovjek ne može sam od sebe. To je Božji dar. Dragi prijatelji, to, naravno, nije jednostavno. Sam to iskusih. Naime, kada Isus uđe u naš život i podari nam mir s Bogom, tada nam želi podariti i mir s našim bližnjima. A to ponekad boli. U tom nam procesu Isus pokazuje ono što dotad nismo primjećivali: mi drugima više idemo na živce nego oni nama, i teško im je podnositi nas. Otkad poznajem Isusa, on mi pokaza koliko bijah nepažljiv prema drugima. Tako sve više cijeniš to što je Spasitelj umro na križu i što postoji oprostjenje grijeha.

Isus donosi najveću revoluciju na ovaj svijet, ali da bi se ona ostvarila trebamo primiti Isusa u svoj život! Stoga vas želim zamoliti: ne dopustite da ove moje riječi budu izrečene zabadava. Budite oprezni kako ćete se ponijeti prema Isusu. Htio bih da možete reći: "Pronašao sam Isusa! - I on je pronašao mene!"

Sve se treba promijeniti, ali kako?

Za moje mladosti bijahu popularne novele Maxa Eytha, koji je danas već zaboravljen. On po profesiji bijaše inženjer pa je i gradu za svoja djela uzimao iz povijesti tehnologije. Naziv jedne novele bijaše: "Profesionalna tragedija". U njoj opisuje mladog inženjera koji jednog dana, kroz niz neobičnih slučajnosti, dobi vrlo težak zadatak. On je, naime, trebao sagraditi most preko jedne rijeke koja se na tom mjestu već spajala s morem. To je, inače, vrlo težak zadatak jer na tom mjestu djeluju plima i oseka. A tada, na samom početku tehnološkog razdoblja, čovjek još nije posjedovao suvremena sredstva.

Mladić, dakle, poče graditi taj divovski most. Kad ga dovrši, bijaše priredeno svečano otvorenje s glazbom i zastavama, uz prisustvo mnogih novinskih izvjestitelja. Dostojanstvenici se provozaše vlakom preko mosta. Mladi inženjer bijaše u središtu zanimanja. Sve novine pisaše o njemu. Posta poznat.

Ubrzo nakon toga, u Londonu otvori ogromni projektni ured. Oženi se djevojkom iz bogate obitelji. Imaše sve što mu srce poželje. Ipak je u njegovom životu postojala jedna strašna tajna, o kojoj je samo njegova žena znala nešto malo.

Naime, svake bi jeseni iščeznuo iz Londona. Otputovao bi do svog mosta. Noću, dok bi divljala oluja i udarala kiša, stajao bi vani na mostu, umotan u kišni ogrtač i drhtao od straha. Osjećao je kako oluja udara u nosače njegova mosta. Ponovo i ponovo proračunavao jesu li nosači, dovoljno snažni, i da li je dobro proračunao koliki će pritisak vjetra morati podnijeti most. Kad bi prošle jesenske oluje, vratio bi se ponovo u London. Tada opet bijaše veliki čovjek koji je imao značajnu ulogu u poslovnom životu grada. Nitko nije primijetio da je u njemu prikriven ogroman strah: "Da li je most dobro sagrađen? Da li je dovoljno snažan?" Ta uznemiravajuća pitanja bila su mračna tajna njegova života.

Max Eyth opisuje, i dalje potresnim stilom, kako je inženjer jedne noći, za vrijeme zastrašujuće oluje, ponovo došao na most sav ispunjen strahom. Kroz mrak ugleda vlak koji je upravo dolazio na most. Vlak prođe kraj njega i on se zagleda u svjetla posljednjeg vagona. Odjednom svijetla iščeznu u bijesu oluje. Znao je da je vlak već u dubini, među podivljanim vodama. Most se srušio na samoj sredini.

Kad prvi puta čitah tu pripovijest, još kao dječak, glavom mi prođe misao: "Nije li to priča o svakom čovjeku? Svi mi gradimo most svoga života. S vremena na vrijeme, kad nam naiđe neka besana noć, ili kada nas nešto jako uznemiri, pojavi se strah u nama: "Jesam li, ustvari, pravilno sagradio most svoga života? Hoće li se on zaista održati pred olujama koje nailaze u životu?" Tada jako dobro znamo da nije baš dobro! Most našega života nije potpuno siguran! - A to je prvo što bih vam htio objasniti:

1. Nešto ne valja

Tijekom svoje dugogodišnje prakse kao pastor u velikom gradu, susrećem mnogo ljudi i imam priliku razgovarati s njima. Ponekad nekog upitam: "Recite mi, da li je u vašem životu sve u potpunom redu?" Još nisam sreo osobu koja ne bi nakon kraćeg razmišljanja priznala: "Potpuno u redu? Nije! Mnoge bi stvari trebale biti drugačije!" Ja, naravno, ne mogu reći gdje je slaba točka na vašem mostu života. Ali vi sami vjerojatno najbolje znate da bi mnoge stvari trebale biti drugačije!

Zato ponekad donosimo odluke: "Promijenit ću se! Poboljšat ću se na tom i tom području!" Recite mi: da li zaista vjerujete da se čovjek može promijeniti? - Ne, čovjek se u osnovi ne može mijenjati! Biblija to ovako opisuje: "Može li Etiopljanin promijeniti kožu svoju? Ili leopard krzno svoje? A vi, možete li činiti dobro, navikli da zlo činite?"

Svijet je prepun moralnih pouka i preporuka, ali se nijedan čovjek ne može promijeniti sam od sebe. To su teške riječi. Osjećam, neki su ljudi koje susrećem potpuno svjesni kako

nešto ne valja s njihovim životima. Kad im kažem: "Vi jako dobro znate da most vašeg života nije u najboljem redu!" oni me upitaju: "Pa dobro, što nam je onda činiti? Ne možemo se mijenjati!" Tako je to: nepošten ne može očistiti svoje srce. Lažljivci ne mogu postati iskrenima. Sebeljubac ne može samog sebe učiniti nesebičnim. Možda kraće vrijeme može iskazati nekakvu nesebičnost, ali u osnovi ostaje sebičan kao i prije. Nepoštenjak ne može biti pošten.

Kad bih vas samo mogao bolje poznavati da vam mogu pomoći pronaći gdje ne valja most vašeg života! Ali Bog vam može pomoći u tome i pokazati gdje je problem.

To je potresna istina na koju ukazuje Biblija. Ja ne iznosim neke svoje zamisli i shvaćanja, već vam prenosim ono što govori Božja riječ. A Biblija donosi jednu nevjerojatnu poruku od koje će vam zastati dah. Ona kaže da je živi Bog poslao nekoga u naš svijet, nekoga tko može izmijeniti cijeli naš život! To nije nitko drugi već njegov Sin - Gospodin Isus Krist!

2. Sve se može promijeniti

Dragi prijatelji, ne znam da li je crkva kriva što ljudi misle da je kršćanstvo dosadno. No, ja nalazim da je poruka: Bog poslao svog Sina Isusa na ovaj svijet kao jedinu šansu za nas - poruka od koje zastaje dah! Taj Isus izreče nevjerojatne riječi kad reče: "Evo, činim sve novo!" - On, i samo on, može promijeniti ljude!

Vidjeh pijanice koje Isus oslobodi robovanja alkoholu. Sebične starice koje u svojoj sebičnosti proklinjaše sve ljude, postaje drugačije i počeo misliti na druge. Muškarci koji bijahu sapeti svojom bludnošću, bivahu oslobođeni. - Isus mijenja! Kad Isus uđe u nečiji život sve se mijenja i postaje novo! To nije bajka. Mogao bih vam navesti mnoštvo istinitih primjera.

I zato trebamo, kad već dobro znamo da most našeg života nije potpuno u redu, tog Spasitelja koji nas može promijeniti. Trebamo Gospodina Isusa - ne *kršćanstvo*, već Krista! Razumijete li to? Mi ne trebamo ni religiju, ni dogmu, ni

crkvenjaštvo, već živog Spasitelja. - A on je tu! Njega možete zazvati još ove večeri i reći mu sve svoje životne probleme, sav svoj jad. Da, velika je ova poruka koju imam.

Dozvolite mi razjasniti jednom ilustracijom ovo što prije rekoh. Nedavno proveh tjedan dana u Münchenu. Ljepotama grada Münchena pripada i ogroman park koji se nalazi u centru grada, poznati "Englischer Garten". Pošto moj hotel bijaše blizu parka, svako se jutro prošetah po njemu. Na ulazu u park nalazi se drveni most kojim se prelazi preko rječice. Lijevo od drvenog mosta nalazi se brana preko koje se prelijeva voda i tvori vodopad. Ondje, ispod vodopada, jednog dana ugledah kako veliki komad drveta poigrava na uzburkanoj vodi. Budući da imah vremena, zastah ondje i gledah kako se to drvo neprekidno vrti u krug. Tu i tamo izgledaše da će ga struja povući za sobom iz tog magičnog kruga, ali bi se opet vratilo u vrtlog. Kad drugi dan dođoh, drvo još uvijek bijaše tamo. Izgledalo je kao da se neprestano pokušava domoći riječne struje. Ali vrtlog ga je uvijek vraćao na isto mjesto. Možete li to zamisliti? Onuda je protjecala živa struja, ali drvo se stalno okretalo u jednakim, beživotnim krugovima!

Tako je i sa životima većine ljudi. Neprestano se vrte u istim, starim krugovima: isti grijesi, iste opasnosti, isto bezboštvo, iste sumnje u srcu. Uvijek ista svakodnevica, uvijek u istome krugu! - Ali postoji jedno strujanje, živa struja koja izvire kod Sina Božjega, kod Isusa. Isus je umro za nas na golgotskom križu. Vjerujte mi da to, što je Bog dopustio da njegov sin umre tako okrutnom smrću, nešto znači, iako vi to još uvijek nimalo ne razumijete! Pokušajte to sagledati duhovnim očima! To mora nešto značiti! Ne možete tako olako prijeći preko toga! Morate se barem malo pomučiti da bi nešto shvatili!

Isus je umro, ali trećeg dana usta iz groba. Od Isusa poteče struja oslobođenja! Ali mi smo poput onog drveta u "Englischer Gartenu", neprekidno se okrećemo u istim krugovima. Gledajući to drvo u rječici, pomislih: "Potrebno ga je samo malo gurnuti i zahvatila bi ga struja!" No ja se ne usudih to učiniti jer mi ne bijaše do kupanja.

Mi nismo komad drveta. Mi sami moramo učiniti taj korak koji nas može izvesti iz neprekidne vrtnje i uvesti u oslobađajuće strujanje koje dolazi od Sina Božjega. Na koncu ćemo shvatiti da u tome nismo bili sami, već da je Bog to učinio! Ali moram vam reći da taj korak u oslobađajuće strujanje morate poduzeti sami! Ipak, postoje ljudi koji sasvim jasno osjećaju da je Bog taj koji im pomaže poduzeti taj korak i zakoračiti iz starih, dosadnih krugova, u struju slobode što dolazi od Isusa.

3. Ovako ili onako

Htio bih vam razjasniti nekoliko biblijskih pripovijesti: Apostol Pavao bijaše prebačen u zatvor u Cezareji. U tom gradu bijaše rezidencija rimskog upravitelja. Čovjek imenom Fest posta novim rimskim upraviteljem. Tom Festu jednog dana dođu u posjet judejski kralj Agripa i njegova žena Berenika. To dvoje mu reknu: "Feste, čusmo da imaš uznika koji se zove Pavao. Htjeli bismo ga malo čuti." I tako jednog dana ponovo bi organizirano veliko suđenje zanimljivom uzniku, Pavlu iz Tarza. Na tom suđenju okupiše se svi važniji ljudi iz grada: videniji časnici, političari i službenici. Pojaviše se Fest, Agripa i Berenika i zauzeše povlaštena mjesta u dvorani. Oko zdanja postaviše rimske legionare. Sve je sličilo na veliku paradu.

Tada uvedu optuženika Pavla. No, nakon nekoliko minuta scenarij se sasvim izmijeni. Odjednom optuženik više ne bijaše Pavao, već cijelo društvo koje se okupilo u dvorani. Održa im snažnu evangelizacijsku propovijed nakon koje bijaše njegovim slušateljima jasno sve u svezi s Isusom. Ovaj put nije toliko govorio o njihovim grijesima i grešnom načinu života, već im opisa Sina Božjega koji reče: "Tko je žedan, neka dođe k meni i neka pije." "Vi, koji ste žedni i gladni života, čije su savjesti opterećene krivnjom, vi koji ste ispunjeni strahom pred smrću i čežnjom za Bogom, čujte ovu riječ: Isus nam pruža svoje ruke i govori: 'Dodite k meni svi vi koji ste umorni i opterećeni!'"

Tako im je govorio Pavao. Tako on pred njima uzvisi Gospodina Isusa, uskrslog Mesiju koji mu se objavio na putu za Damask. Kad Pavao završi, riječ preuze upravitelj Fest: "Ti, Pavle, znaš prekrasno pričati. Ali mislim da je ludost to što govoriš. Malo si se previše zanio." - Fest nije ništa razumio. Biblija kaže za neke ljude: "Srce im se usalilo." Srca su im zarasla u salo! Postoje takvi ljudi kojih su srca "masna" pa im isklizne svaka Božja poruka.

Možda se i vaše srce "usalilo"? Srce gospodina Festa sigurno jest. Ali s kraljem Agripom nije bilo tako, on zanijemi slušajući Pavlove riječi. Tada i on reče nešto što me strahovito dirnulo: "Pavle, malo je nedostajalo da me uvjeriš, zamalo si me učinio kršćaninom." "Malo je nedostajalo" - i tada odusta. I sve osta po starom. Kao i s onim drvetom u "Englischer Gartenu" koje se vrtjelo u krug i opetovano vraćalo u staru svakodnevicu, u stari život - sve do smrti, sve do pakla.

Ostaje li i u vas sve po starom? Onda je Isus, što se vas tiče, umro uzalud. Tada je bespotrebno i uskrsnuo. Tada ni vi nemate oprostjenje, ni slobodu, a ni mir s Bogom. Nedostaje vam učiniti još samo jedan korak: "Malo je nedostajalo da postanem kršćaninom." Potresno je to: ljudi koji se nazivaju kršćanima, a ipak nisu djeca Božja; ljudi koji se smatraju kršćanima, a ipak su izgubljeni; ljudi koji se nazivaju i smatraju kršćanima, a ipak nemaju mir u srcima.

Asada ću vam ispričati drugačiju priču. Jednog dana apostol Pavao dođe u europski grad Filipi. Ondje bijaše svega: mjesta za zabavu, kazalište i svega što jedan grad čini gradom. A kako u jednom pristojnom gradu mora postojati i zatvor, ni grad Filipi nije bio bez njega. Zatvorom upravljaše negdašnji rimski časnik koji možda dobi to mirno radno mjesto zahvaljujući staroj rani koju zadobi u službi. Jednog dana tom tamničaru (tako ga naziva Biblija), dovedoše dvojicu neobičnih uhićenika, kakve još nije imao u svom zatvoru: Pavla i njegovu pratioca Silu. Ta su dvojica moćno propovijedala u gradu. Njihovo propovijedanje izazva nemire među pučanstvom, pa gradski upravitelj narediše da ih se išiba i baci u zatvor.

Pavao i Sila bijahu, dakle, predani tamničaru. "Dobro ih čuvaj do sutra!" glasila je naredba koju primi. Tamničar, prava vojničina, odgovori na to: "Dobro čuvati? Razumijem! Izvršit ću vaše naređenje!" A imaše jednu uznicu koja se nalazila ispod svih ostalih, po čijim je zidovima tekla voda. U tu tamnicu dovedoše dvojicu uhićenika i zaključaše ih ne skinuvši im okove.

Kad biste me upitali kakvu je religiju imao taj čovjek, ja bih vam odgovorio: kao i većina ljudi. On vjerovalaše u "gospona Boga", najvjerojatnije u više bogova. Znae, u Rimu su imali religije koje ni sami nisu shvaćali previše ozbiljno. Kao i u nas! Možete zamisliti tog tamničara?

Tada mu se dogodi nešto tako čudno da to nije mogao zaboraviti cijelog života. To se ne može nikad potpuno objasniti. Prvo, Pavao negdje oko ponoći zapjeva pjesmu hvale Isusu. Čini se da je trebalo proći toliko vremena, sve do ponoći, da bi prihvatio to što su tako nepravedno postupili s njim - okrutno ga išibali i neljudski zatočili. To je nešto što čovjek ne prihvaća tako brzo. No Pavao se ubrzo dosjeti: "Mene je Isus, Sin Božji, otkupio svojom krvlju, ja sam dijete Božje! Ja imam mir s Bogom! I ovdje sam u njegovoj ruci!" I tada poče pjevati pjesmu hvale. Sila mu se pridruži i poče pjevati drugi glas, ili bas. - Bilo je predivno! I zatvorenici čuše pjesmu. To bijahu zvuci kakve još ne čuše u tom zatvoru.

Dragi prijatelji, i ja, kao uhićenik, upoznah mnoge zatvore. Ono što se može čuti u njima je psovanje, urlanje i oćajanje zatvorenika i rika čuvara. Kad jednom htjedoh pjevati pjesmu hvale Bogu, ubrzo me stražari dođoše spriječiti. Do danas već shvatiše kako je opasno kad netko pjeva Bogu. Ali u doba kad se odvijala naša priča, još to nisu shvaćali.

Dakle Pavao i Sila pjevalaše. To, naravno, začudi tamničara: "Čovječe, što to oni pjevaju?" Napregnu sluh. "Pjevaju duhovne pjesme! Pa zar još ima ljudi koji to shvaćaju ozbiljno? I to ovdje u zatvoru?! U ovoj rupi svakog brzo prođe volja za pjesmom! A oni pjevaju o svome Bogu!"

Tamničar legne u postelju, no nije dugo spavao. Probudi ga

potres. To Bog učini. Otvoriše se vrata na svim uznicama i svi uznici bijahu oslobođeni. Tamničar hitro skoči iz postelje i brzo navuče odijelo. Dotrčavši do uznica, vidje sva vrata otvorena: "Jao, svi mi zatvorenici pobjegoše! Izgubit ću službu! Kakva sramota! Sad sam gotov!" I htjede sebi oduzeti život. U tom trenutku Pavao poviknu: "Ne čini sebi nikakva zla! Svi smo ovdje!"

Biblija ne govori ništa o onome što se događalo u njegovom umu, ali izvješćuje kako je u trenutku shvatio: "Postoji živi Bog kojeg ja odbacih cijelim svojim bićem! Postoji živi Bog koji bi mene trebao odbaciti! Postoji živi Bog koji zna za sve moje grijehе i prljavštine koje počinih za života! Postoji živi Bog - a ja sam izgubljen!" Otrča do Pavlove uznice i dršćući se baci pred njega i Silu: "Gospodo, što mi je činiti da se spasim?" Njegov život je bio poput onog drveta u "Englischer Gartenu" koje se neprekidno vrti na istom mjestu. Sve uvijek ostaje po starom. Ali sada tamničar shvati svoje stanje i zavapi: "Što trebam učiniti da bih dosegnuo struju spasenja?"

Mi bi mu na tom mjestu vjerojatno održali snažnu propovijed ili veliku moralnu pouku. Možda bi mu rekli: "Prvo me izvuci odavde!" No Pavao mu reče samo jednu rečenicu: "Vjeruj u Gospodina Isusa pa ćeš biti spašen ti i tvoj dom!" Tamničar nije znao mnogo o kršćanstvu. Samo naču da taj Isus spašava od Božjeg gnjeva, suda, pakla i starog života. I u tom trenutku primi udarac koji ga izbaci iz starog života u oslobađajuću struju spasenja. I posta Isusovo vlasništvo.

Biblija nastavlja pričati kako oslobodi Pavla i Silu iz tamnice i oprala im rane, ču cijelu poruku o Isusu, prihvati ga i krsti se te iste noći da bi postao Isusov. Priča završava riječima: "Vrlo se veselio on i sav njegov dom što nađe vjeru u Boga." - Uplovio je u struju života i našao mir s Bogom!

Kod Agripe bijaše: "Malo je nedostajalo." Tamničar iz Filipa prihvati udarac koji ga odgurnu u struju oslobođenja.

Što ćete vi odabrati?

4. Budite ozbiljni s Isusom!

"Sve se mora izmijeniti, ali kako?" Prije svega važno je upoznati Isusa!

Po svršetku vojne nazva me jedan ravnatelj srednje škole: "Gospodine pastore, ovdje imam petnaest mladića. Oni položiše maturu za vrijeme vojne, ali im to danas ne vrijedi. Još pola godine moraju pohađati nastavu. To su negdašnji poručnici zrakoplovstva, artiljerijski nadporučnici i neki niži časnici. Mislim da vam ne trebam reći, kako nemaju preveliku želju ponovo sjesti u klupe. Biste li ih htjeli podučavati o religiji?" Pristah sa strahom i drhtanjem i pripremih prvu pouku.

Sjediše preda mnom u svojim iznošenim uniformama: bojovnici posivjeli od barutnog dima. "Dobar dan!" pozdravih. "Ja ću vas poučavati religiju." Još ni ne završih s uvodom kad jedan usta i reče: "Kako je Bog mogao dopustiti takvu groznu vojnu!?" Drugi nadoveza: "Gdje je tu ljubav Božja? On je šutio dok su plinom gušili milijune Židova!" I nastaviše me obasipati takvim pitanjima.

Konačno podigoh ruku i rekoh: "Samo trenutak! Zaletjeli ste se kao slijepac u maglu. Nema smisla tako govoriti o Bogu! Bog je potpuno skriven i nepoznat. On se otkrio samo na jedan način: u Isusu. Prije nego nastavimo, prvo moramo znati tko je Isus. Draga gospodo, prije no što nastavite diskusiju, morate prvo saznati nešto o Božjem otkrivenju. To je ono čime se trebamo baviti. Sljedeći put donesite svoje Biblije."

Doniješe ih pa pročitasm: "U početku stvori Bog nebo i zemlju." Čitasm o čovjekovu padu i Božjem sudu nad palim čovječanstvom. Posebno bijahu impresionirani ovim biblijskim stihom: "Opačina te tvoja kažnjava, otpadništvo te tvoje osuđuje. Shvati i vidi kako je teško i gorko što ostavi Gospodina, Boga svojega." - To proživljavaju narodi i pojedinci.

Tada čitasm o Isusu! Bez daha pročitasm o njegovoj smrti i uskrsnuću. Taj mi sat osta u neizbrisivom sjećanju. Dok je jedan od mladića čitao, u učionici nastala velika tišina. Zasta nam dah dok slušasm o velikim djelima koja Bog ostvari u Isusu.

Među njima nastaje takva promjena da više nikad nisu započeli besplodne diskusije kao pri našem prvom susretu. Nazivaše se kršćanima, a nisu imali pojma o živome Bogu koji dođe k nama u Isusu i sve učini za naše spasenje!

Shvatite ozbiljno Isusa i njegov poziv!

Isus svojim učenicima ispriča prisposobu o svadbenoj večeri: Jedan kralj priredi svadbenu večeru svome sinu. Svoje sluge posla po uzvanike: "Dodite, sve je spremno!" Uzvanici se počeli redom ispričavati. Jedan reče: "Rado bih došao, ali upravo sklopih veliki posao, previše sam zauzet pa stoga nemam vremena doći na večeru." Drugim riječima taj čovjek reče: "Vi ste pastor. Vama je lakše nego nama. Jedan poslovni čovjek nema toliko vremena." Sljedeći se ispričao: "Zaista zahvaljujem na pozivu, ali baš se oženih. Znaete kako je, moram na medeni mjesec. Ne mogu se sad baviti nečim drugim."

Na koncu nitko od pozvanih ne dođe. Pokušah zamisliti te ljude kako se poslije osjećao: "Skoro otidoh na svadbu kraljeva sina, ali se nešto ispriječilo, pa nisam."

Tako se događa većini ljudi: "Skoro postah dijete Božje, ali nisam." Da, skoro...! - Molim vas, ne propuštajte priliku, primite Isusa vjerom!

Mnogi ljudi kažu: "I ja imam svoju vjeru." U što sve nisu vjerovali Nijemci za vrijeme Hitlerova Trećeg Reicha: u Führera, u Njemačku, u konačnu pobjedu, u tajno oružje... Već vjerasmo u sve moguće i nemoguće. Ali nije dovoljno samo: "i ja imam nekakvu vjeru", već moram imati mir s Bogom. To mogu dobiti jedino po Isusu! Reći ću vam što znači vjera. To bih vam htio objasniti narednom pričom.

Kao posve mlad pastor išao sam propovijedati od kuće do kuće u jednom dijelu grada koji bijaše na lošem glasu. U skoro svakoj kući ljudi bi mi zalupili vrata s riječima: "Ne želimo ništa kupiti!" Ja bih obično gurnuo nogu među vrata i objasnio: "Ja vam ne želim ništa prodati. Želim vam nešto pokloniti! Ja sam pastor." "Ne treba nam pop!" odgovorili bi mi ljutito.

Jednog dana dođoh u jedan stan kojem ulazna vrata vodiše u kuhinju. Iz sobe dotrča neki mladić bijesna lica. "Dobar dan!"

rekoh mu. "Dan'!" odvrati mi. "Ja sam evangelički pastor." Stao je zaurlavši: "Što? Pop?! Samo mi je to nedostajalo! Baš to mi je nedostajalo! Gubite se! Ja više ne vjerujem, izgubio sam vjeru u čovječanstvo." Mora da je nešto ružno doživio. Ipak ostah stajati i rekoh mu: "Mladiću, tada mi dajte ruku! I ja izgubih vjeru u čovječanstvo! Onda smo isti!" "Kako to?" upita u čudu. "Kao pastor vi bi morali uzdizati vjeru u čovječanstvo!" "Mislite da bih?" odvratih. "Žao mi je. Izgubih tu vjeru. Bijah u vojni i kad se sjetim svih onih bestidnosti i sve prljavštine, i kako nitko nije mario za drugoga... ne, hvala, moja vjera u čovječanstvo se raspala kao stara krpa!" "Pa dobro," nastavi, "onda ne razumijem zbog čega ste pastor!" "O," rekoh mu, "dobih novu vjeru koja je neuništiva!" "Ha, baš bih htio znati kakva je to vjera." Tada sam mu mogao navijestiti Isusovu Radosnu vijest: "To je povjerenje u Isusa Krista koji je došao na ovaj svijet kao jedina šansa za nas!" "Isus?" začudi se. "Pa to je kršćanstvo! Mišljah da je s tim gotovo." "Ni u kom slučaju," rekoh mu, "kršćanstvo tek započinje ondje gdje ostale vjere nestaju!"

Zaista vam želim da možete odbaciti sva svoja lažna uvjerenja i pronaći pouzdanje u Isusa!

Neposredno nakon vojne nabavih stari Opel P 4, jer posebno volih putovati. Bijaše to pravi muzejski primjerak! Kad prvi put "doklopotah" s mojim malim P 4, jedan prijatelj poviče: "Čuvaj glavu! Pastor vozi auto! Sad ćemo morati posjeći sva stabla uz cestu!" Ljutito mu odvratih: "Misliš da ne znam voziti?" "Kako ne, pa imaš vozačku dozvolu!" našali se. "Uđi pa ću te povesti!" pozvah ga. "Ne, rađe ne bih! Još ne napisah oporuku", nastavi on. U taj čas naiđe moja žena. "Izvoli, ženo, uđi", rekoh joj. Ona uđe u auto bez ikakve brige! I još je danas živa. U trenutku kad je napustila čvrsto tlo i sjela kraj mene, povjeri mi svoj život. Učinite i vi tako s Isusom: povjerite mu svoj život bez straha da će vam se dogoditi nešto loše!

Nedavno čitah o jednom potresnom događaju koji se dogodio u Staljingradu za vrijeme druge svjetske vojne. U to doba grad bijaše potpuno okružen ruskim trupama. Upravo se

spustio posljednji njemački zrakoplov koji održavaše vezu s pozadinom. U nj bijahu smješteni ranjenici. Kad se zrakoplov napunio, dođe još vojnika - lakši ranjenici i polusmrznuti bojovnici. Svi htjedoše u zrakoplov. Ali zrakoplov bijaše popunjen. Tada se povjese po zrakoplovu, gdje se tko mogao uhvatiti: za brave na vratima, stalni trap... Zrakoplov se podiže u zrak. Po spuštanju, ne bijaše ni jednog od onih koji se pohvataše izvana. Otpuhnula ih zračna struja ili im se smrzle ruke pa popadaše. Samo oni koji bijahu u zrakoplovu, bijahu spašeni!

Pomislih: "Evangelje Isusa Krista, Božjeg Sina, koji je umro i uskrsnuo za nas, je poput tog zrakoplova. Pomoću njega se može izletjeti iz obruča izgubljenosti. U njemu ima dovoljno mjesta. Ali postoje mnogi koji nisu unutra, takvi koji se nisu ukrcali na pravilan način nego više izvan njega. Njima pripadaju oni što idu u crkvu samo za Božić, oni koji su kršteni, ali vjeruju u svakojake besmislice. I kad takav umre, onda ga pastor ili svećenik mora hvaliti kako je bio dobar čovjek. A cijeli je život visio izvana. Budite sigurni da će svatko izvana biti otpuhnut, odbačen! Spašen će biti samo onaj koji se nalazi unutra! - Jeste li vi unutra?

Pakao će biti pun ljudi koji su znali o Isusu, ali nisu došli k njemu. Doći k njemu znači vjerovati u njega. Učinite to ne gubeći ni trenutka! On je jedini kome možete bez bojazni prepustiti svoj život.

Na koncu bih vas još jednom htio dovesti pred križ Isusa Krista. Pođite opet sa mnom na brdo pokraj Jeruzalema. Na njemu je postavljen križ na kojemu je razapet Sin Božji. Tu pod križem je jedino mjesto na cijelom svijetu na kojem čovjek može pronaći oproštenje grijeha i postati druga osoba!

U Lübecku postoji prekrasna stara crkvena zgrada, katedrala, u kojoj se iznad oltara nalazi poznata slika raspeća koju u petnaestom stoljeću naslika Hans Memling. Kad 1942., neposredno nakon bombardiranja, katedrala bijaše u plamenu, jedan nepoznati bojovnik s nekoliko prijatelja prođe u njenu unutrašnjost i spasi sliku po cijenu vlastitog života.

Nedugo nakon vojne propovijedah u Lübecku. Ondje sretoh ravnatelja nekog muzeja koji mi reče: "U mene u podrumu nalazi se poznata Memlingova slika. Rado ću vam je pokazati, ako je želite pogledati." Naravno, ne htjedoh propustiti takvu priliku. Sidoh u podrum s ravnateljem i jednim prijateljem. Slika koju ugledah bijaše prekrasna: jahači na konjima s kopljima u rukama, bojovnici koji bacaju kocku, gomila naroda, uplakane žene, farizeji s podrugljivim izrazom na licu... Iznad svih njih uzdizaše se tri križa.

Gledajući sliku odjednom ugledah nešto čudnovato: usred sve te gužve, točno ispod Isusova križa, nalazila se čista, neoslikana površina, prazan prostor. "Zaista čudnovato", primijetih, "da se u svoj toj gužvi nalazi jedno slobodno mjesto, i to točno pod Isusovim križem. Što je Hans Memling time mislio reći?" Srednjovjekovni umjetnici uvijek htjedohše svojim slikama prenijeti nekakvu poruku; oni su bili pravi ekspresionisti.

Tada mi moj prijatelj protumači: "Vjerujem da je htio reći kako pod Isusovim križem postoji jedno slobodno mjesto. Tu se možeš ti smjestiti!"

Često razmišljah o toj slici. Pod tim je križem smrt izgubila svoju moć. U Isusovim ranama nadoh oslobođenje svojoj duši. S tog križa On pruža ruke izgubljenim grešnicima... Da, radostan sam jer pod križem Isusa Krista, Sina Božjega, postoji jedno mjesto za mene. To je mjesto slobodno i za vas! Hoćete li pustiti da to mjesto ostane prazno cijelu vječnost?

Bez mene!

U svakom razdoblju postoje izreke kojima se koristimo u svim mogućim i nemogućim prilikama. Jedna od najpoznatijih izreka u nas je: "bez mene" što znači - "nipošto to ne želim".

Tu rečenicu koristimo u svadama kako bismo povrijedili druge, a ponekad i sebe. Izreka "bez mene" je inače po život opasna. Ali ta izreka može imati i jako pozitivno značenje. No hajdemo zajedno proučiti zašto.

1. Ne koristimo ju kad treba

U Bibliji postoji jedna prastara priča koja je i danas nevjerovatno aktualna i koja se upravo uklapa u ovu našu temu. Ispričat ću vam je.

Vjerojatno ste već čuli o Abrahamu, čovjeku Božjem, o kome je na već na početku Biblije zapisano: "Abraham povjerovala Bogu i to mu se uračuna u pravednost." Abraham bijaše čovjek koji je jako dobro znao koliki je grešnik. Živio je u veoma prisnom odnosu s Bogom i ispovijedao mu svoje grijeha. Vjerom je prihvatio ponudeno Božje oprostjenje.

Jednog se dana Abraham nađe u sukobu sa svojim nećakom Lotom. Biblija izvješćuje da Abraham bijaše "veoma bogat stokom, srebrom i zlatom." I Lot koji je išao s Abrahamom "imaše ovaca, goveda i šatora." No, "svada je nastajala između pastira stoke Abrahamove i pastira stoke Lotove." Zbog tih svada oko pašnjaka nastala napeta situacija između dvojice rodaka. Vjerojatno vam je poznata ona nacistička izreka: "Narod bez životnog prostora!" s kojom su zaludjeli njemački narod i pokrenuli drugu svjetsku vojnu, šireći životni prostor, tj. uzimajući teritorij drugima.

Svade između Abrahamovih i Lotovih pastira postajale sve žešće. Nakon svake svade dolaziše svojim gospodarima i izvještavale ih o onome što im rekoše ili učiniše njihovi protivnici. Situacija se iz dana u dan sve više zaoštravala.

Zamislite, dragi prijatelju, kad bi vi bili na Abrahamovu mjestu, a on inače bijaše mnogo stariji od Lota, što biste vi učinili? Da ja bijah ujak tom Lotu, rekao bih mu: "Kako se to tvoji pastiri ponašaju prema mojim slugama! Spakiraj se i odlazi odavde!" Nato bi Lot odvratio: "Nikada! I ja imam pravo biti ovdje. Idi ti!" Tako bi se svada razvukla u nedogled.

U jednom je trenutku postojala ogromna opasnost od velike svade i raskola između Lota i Abrahama. I tada stari, pobožni Abraham zazva Boga u pomoć. Pogledavši Lota, pomisli: "Svada? Bez mene! Nipošto, to ne želim!" I tako stavi Lotu ruku na rame i reče mu: "Dragi moj, neka ne bude svade između mene i tebe, ta mi smo braća!" I tada mu iznese jedan prijedlog kojim riješiše taj problem bez svade. "Svada? - Bez mene, molim!" bijaše Abrahamov stav.

I vi vjerojatno već doživjeste ovakve stvari kad vas je netko provocirao. Jeste li tada pomislili: "Svada? - Bez mene!" Jeste li postupili tako? Ne, vjerojatno ste s veseljem prihvatili svadu, pa ste možda još i danas u svadi s tim i tim ili sa svojim susjedom. Vidite koliko bi puta ta kratka izreka mogla pomoći i izbjeгли bismo patnje, nemir i gorčinu. Gospodin Isus reče: "Blago mirotvorcima." Naše kršćanstvo vrijedi tako malo upravo stoga što u odlučnim trenucima ne kažemo: "Svada? Bez mene, molim!" - zato jer tako bijedno zakažemo u odlučnim trenucima.

Ispričat ću vam jednu drugu priču koju posebno volim. Jeste li već čuli prekrasnu biblijsku priču o mladom Josipu kojeg vlastita braća prodaše u ropstvo? On bi kao rob odveden u Egipat, koji tada bijaše na vrhuncu svog kulturnog razvoja. Na tržnici robova kupi ga bogati čovjek imenom Putifar. Taj gospodin Putifar imao je mnoštvo robova i velike kuće.

Josip još za vrijeme mladosti sklopi savez sa živim Bogom. To se događa! Mladić reče Bogu: "Želim ti pripadati!" No sada bi potpuno sam u Egiptu. Gledao je kako drugi robovi krađu i lažu. On nije u tome sudjelovao s njima. Naravno, ismijavali ga radi toga. Zbog svega toga njegov gospodar steče povjerenje u njega i povjeri mu odgovorne dužnosti.

Znate, ljudi ismijavaju kršćane, ali se u njih može imati povjerenje jer ne lažu ni ne kradu. I tako mladića Josipa, kad odraste, gospodin Putifar postavi upraviteljem nad svim svojim imanjem. Biblija to tako lijepo opisuje da se moram nasmijati uvijek dok to čitam: "I tako sve svoje prepusti brizi Josipovoj, te se više ni za što nije brinuo, osim za jelo što je jeo." I to bi najradije prepustio Josipu, ali Josip nije mogao još i jesti umjesto njega!

Josip izraste u lijepog momka. Oblačio se elegantno i ukusno. Tada ga otkri gospodareva mlada žena. Ona bijaše poganka. U palači u kojoj je živjela nije trebala raditi baš ništa. Gospoda Putifar je imala robove koji obavljahu sve što je trebalo, dok je ona cijele dane ljenčarila. A "besposlica je početak svih poroka."

Ta je poslovice zaista istinita. Jednog dana žena "baci oko" na Josipa i poče ga zavađati. Josip se pravio kao da ništa ne vidi. I onda se dogodi onaj neugodni trenutak kad su gospoda Putifar i Josip bili sami kod kuće. Odjednom se pojavi kraj njega ispunjena neobuzdanom strašću. Uhvati ga za ogrtač i zamoli: "Josipe, legni sa mnom!" Biblija potresnom ljepotom opisuje kako je Josip nakon kratkog razmišljanja odgovorio: "Ni govora! Bez mene!" - Preljub? Bez mene, molim!

Vidite, tako mi govorimo. Ljudi Biblije govoraše ljepše od nas. I Josip se izrazi mnogo ljepše. On reče: "Kako bih ja mogao učiniti tako veliku opačinu i sagriješiti protiv Boga!" - To znači: "bez mene"!

Većina starijih ljudi, pa možda i vi, bili su već u takvom iskušenju, počiniti isti grijeh preljuba koji se danas više i ne naziva grijehom. Jeste li i vi u takvoj situaciji rekli: "Bog me vidi! Neću to učiniti! - Bez mene!"

Kako bismo se mi ponijeli na Josipovom mjestu?

Nažalost mislim, nama u takvoj situaciji ne bi palo na um da bi trebali reći: "Ni govora!" "Bez mene!" - jer postoji Božja zapovijed biti čist u riječima i djelima. To "bez mene" nam u takvim trenucima vrlo rijetko pada na pamet! Ali moram vam reći: Bog pamti sve grijehe koje svakodnevno činimo. Grozno

je kad se u odlučujućim trenucima ne sjetimo te izreke! A to je najbolji način da izbjegnemo grijeh i ne pogazimo Božje zapovijedi. Žalosna značajka našeg doba je: Božje zapovijedi više ne vrijede.

Jednom, prilikom postavljanja sadašnjeg biskupa, propovijedah na skupu hanoverških pastora. Zamoliše me govoriti o temi: "Što nedostaje nama pastorima i našim zajednicama?" Tijekom te propovijedi rekoh: "Mogu vam reći samo jednu stvar: svima nama nedostaje strah od odlaska u pakao i svijest da Bog zaista ozbiljno shvaća vjeru i stoji iza svojih zapovijedi."

Postoji jedan sjajan izraz, a on glasi: "bez mene". Kad nas obuzme duh ovog vremena pa se nađemo u kušnji pogaziti Božje zapovijedi, tada kažimo: "Neću!" ili "Bez mene!"

Biblija opisuje jedan Isusov doživljaj u pustinji. Sin Božji je ondje u pustoši, a kraj njega stoji đavao. - Ne vjerujete u postojanje đavla? On zaista postoji! Možete biti potpuno sigurni u to! - Đavao stoji kraj Sina Božjega, pokazuje mu sva kraljevstva ovoga svijeta, njihovu raskoš i govori: "Sve ću ti ovo dati istog trenutka kad padneš ničice te mi se pokloniš! Sin Božji na taj prijedlog odgovori: "Neću! Cijeli se svijet može pokloniti pred tobom - ali ja neću!" No Isus to reče mnogo ljepše. On reče: "Gospodaru, Bogu svojemu, klanjaj se i njemu jedinom služi!"

Ne bi li bilo dobro kad bi nam izreka "bez mene" naišla uvijek u pravom trenutku? Šteta je ne koristiti ju baš onda kada trebamo!

2. Govorimo ju kad ne treba

Ah, dragi prijatelji, mnogi na krivom mjestu i u krivo vrijeme govore: "Bez mene!"

Preda mnom stoji jedan, kako to znamo reći, frajer. Ja mu kažem: "Čovječe, što bi moglo biti od tebe kad bi predao svoj život živome Bogu!" "Neću!" odgovara on. "Ne računajte na mene!"

Mi se ponašamo prema Bogu kao... Dopustite mi upotrijebiti jedan primjer: liječnik mi odredi prošetati svaki dan po jedan sat. Tako nedavno šetah Essenom, poznatim putem pokraj Južne željezničke postaje. Odjednom mi se nasred puta prepriječi jedan stari kauč. Ljudi ga više ne trebaše i jednostavno ga pod okriljem noći dovezoše i ostaviše tu u parku: "Neka se gradska komunalna služba pobrine kako bi ga se riješila!"

Mogu zamisliti kakva je bila povijest tog starog kauča. Vjerojatno ga naslijediše od pokojne bake. Oni su mladi ljudi, imaju moderan stan s modernim namještajem. "Pa što učiniti s tim starim kaučem?" muž će. "Jednostavno se ne uklapa u naš stil života. I tko zna kakvih bi sve životinjica moglo biti u njemu. Najbolje ga je baciti!" I tada ga ostaviše ondje gdje ja običavam šetati.

Na isti način postupa danas čovjek sa živim Bogom. Bog se jednostavno ne uklapa u naš način života. On se ne uklapa u naše suvremeno pluralističko društvo. Ne uklapa se u mentalitet našeg doba. Što učiniti s Bogom? Ostavimo "stari kauč" u crkvi! Ionako je cijeli tjedan zatvorena.

Dragi prijatelji, živi Bog nije nikakav stari kauč. Je li vam to jasno? Živi Bog nije stari komad namještaja koji možemo po svojoj volji izbaciti iz života, jer je izašao iz mode. Imate li vi uopće pojma tko je živi Bog! Vjerojatno je crkva kriva što je Bog postao problem. Trebali bi se naježiti već kod samog izgovaranja riječi - Bog! A mi se skrivamo iza vela naše indiferentnosti prema Bogu i govorimo: "Ne računaj na mene, Bože!"

Moram vam reći još nešto. Vidite, općenito se govori kako je čitav naš zapadni svijet bolestan, i to ne samo fizički, od raka i svih mogućih drugih bolesti, već duševno bolestan. A najgore od svega je biti duševno bolestan. Zna li kako nevjerojatno raste broj depresivnih ljudi? Pametni ljudi se pitaju zbog čega je obolio naš stari kulturni svijet. Jedan švicarski liječnik reče nešto vrlo pametno u svezi s time: "Naša generacija je ozbiljno bolesna zbog nedostatka Boga."

Vidite, u srednjem vijeku ljudi još računali na Boga. To potvrđuju velike crkvene građevine. Ipak, i tada se čovjek pokušavao riješiti Boga. Sav je marksizam jedan gigantski pokušaj da se čovječanstvo oslobodi Boga. Čovjek htjede Boga zamijeniti tehnikom i tako ga se riješiti. Znanstvenici poveše kampanju i proglašavaše: "Nema Boga!" Mase klicaše: "Religija je opijum za narod!" I najgluplji klinac se pitao: "Gdje bi onda Bog mogao biti" - i nastavio sisati palac. "Ja ga još ne vidjeh, znači nema ga!" - Čovjek se pokušao riješiti Boga na zaista veličanstven način.

A znate li kako je danas? Znate li što se dogodilo? Čovjek se nije riješio Boga! Još uvijek tragam za ateistom koji ima dovoljno hrabrosti kazati: "Bog ne postoji! Njega više nema!" I ako takav postoji, onda je toliko glup da nitko ne shvaća ozbiljno njegove riječi.

Veliki osnivač moderne atomske fizike, profesor Max Planck, kratko prije smrti objavi knjižicu pod naslovom "Religija i prirodna znanost". U njoj napisao: "Danas je nama znanstvenicima samo po sebi razumljivo kako živi Stvoritelj stoji na kraju svakog spoznanja." - Vidite? Nismo se riješili Boga!

Nedavno sam imao predavanja u jednom gradiću u brdima. Kad jedne večeri izidoh iz crkve, ispred ulaza stajala grupica mladića, otprilike dvadesetih godina. "Zašto ne uđete?" upitah ih. "Mmmh!" bijaše njihov odgovor. Rekoh: "Mmmh, nije nikakav odgovor! Reci mi," obratih se jednome od njih, "postoji li Bog?" "Ne znam!" odgovori mi. Ja nastavih: "Čovječe, to je zastrašujuće! Ili Bog postoji, i tada mu trebaš pripadati, ili ne postoji, tada, molim te, napusti crkvu. Jesi već napustio crkvu?" "Nisam!" reče.

Upitah drugog mladića: "Postoji li Bog?" "Da, ja vjerujem", odgovori taj. "O," rekoh, "reci mi, vršiš li njegove zapovijedi?" "Nee!" glasio je njegov odgovor.

I tako ih sve redom pitah. Nijedan od njih nije poricao Božje postojanje, ali nijedan nije imao volje ozbiljno predati svoj život Bogu. A tako je posvuda.

Kad dođem negdje u posjetu, tada mi muškarci kažu: "Ja vjerujem u Boga, ali drugima ostavljam ići u crkvu." Razumijete li to? Čovjek ne poriče Boga, ali mu ni ne pripada!

Pitanje o Bogu ostaje neodgovoreno. A pitanja na koja ne znamo odgovoriti stvaraju komplekse u našoj nutrini, duševnu bolest koja uništava čovjeka. I tako propadamo jer nemamo hrabrosti raščistiti te stvari s Bogom!

U crkvama je omjer između muškaraca i žena jedan naprama deset. - Gdje su muškarci? - S potpunom sigurnošću tvrdim kako ćete duševno propasti prije no što odete u pakao, zato jer nemate hrabrosti pripadati Bogu, a niti ga se možete riješiti.

U svjetlu te porazne situacije nalazimo se mi, kršćani, sa svojom spasonosnom porukom: porukom da je Bog, prema kojem se odnosimo s tako malo poštovanja, srušio zid koji nas je odvajao od njega, i došao k nama u tijelu Isusa Krista. Božanski Spasitelj dođe na ovaj svijet! I ne samo da je došao, već je za nas i umro na križu. Što bi još Bog trebao učiniti za vas, osim što je podnio mučeničku smrt na križu?

Tada je, pobijedivši smrt, veličanstveno uskrsnuo od mrtvih i otvorio put u život.

A mi, što mi kažemo na to? "To je jako lijepo i zanimljivo, ali to nije za mene!" Od takve me nedosljednosti hvata mučnina, jednostavno mi postane fizički loše!

Kad još bijah mladi pastor, u svom okrugu imah jednog radnika koji mi se svaki put kad bih mu htio pričati o Isusu, rugao i ismijavao me. Kad ga upitah: "Kako ćete se vi suočiti sa smrću?" odgovori mi: "Vi, popovi, uvijek plašite ljude s tom smrću! Neću ja to!"

Kad je umro, nije imao ni četrdeset godina. Njegova me žena nazva jedne noći, pred samu njegovu smrt. Požurih k njima. Našavši se kraj njegova kreveta, rekoh mu: "Ovo je trenutak u kojem te Isus posljednji put zove!"

Bilo je grozno. Pokušavao se moliti, ali nije mogao. Čitah mu biblijske stihove, riječi milosti i utjehe, ali mu to ništa nije značilo. Nekoć je govorio: "Neću ja to!" Sada Bog više nije htio njega! Umro je u velikom očajanju - bez mira Božjega.

Zaklinjem vas, počnite ozbiljno shvaćati tu veličanstvenu poruku kako je: "Bog tako ljubio svijet da je dao svog jedinorođenog Sina da ne pogine ni jedan koji u nj vjeruje već da ima život vječni." - Ali Isus učini nešto više. On govori nevjerojatne riječi utjehe: "Evo, stojim na vratima tvajega srca i kucam."

Dragi moji prijatelji, na svijetu ima toliko vrsta kršćana. Postoje takvi koji misle da su kršćani zato što plaćaju crkveni porez; dragi ljudi, ali užasno dosadni. Postoje i kršćani koji idu u crkvu samo na Božić. Ja ih zovem božićni kršćani. Druga su vrsta kršćana oni koji puštaju svoje žene u crkvu, ali sami nikada ne prijeđu crkveni prag. Strašno jeftino kršćanstvo! Ima i takvih kršćana koji kažu: "Ja sam kršten." Baš lijepo! Ali ako je to sve...! Postoje i takvi kršćani koji su čuli riječ živoga Boga: "Evo, stojim pred vratima i kucam. Ako tko čuje moj glas i otvori vrata, ući ću k njemu" - a svejedno kažu: "Zaobidi me! Ne trebam te!"

Kako je to užasno! "Gospodine Isuse, lijepo je biti malo kršćaninom, ali potpuno se predati, to je ipak malo previše. Nije to za mene! Na taj način kažemo: "Neću!" na potpuno krivom mjestu.

Ako želite osobno iskusiti krasotu Isusa Krista, pažljivo slušajte na vratima svog srca. Kada čujete kucanje, otvorite mu široka vrata i primite ga u svoj život!

3. Postoji netko tko nije koristio te riječi

Taj netko je sam Gospodin Isus. On je sasvim sigurno imao razloga reći: "Neću! Bez mene, molim!" - ali nije to učinio. Hvala Bogu da nije!

Dopustite mi i u svezi s tim ispričati jednu priču. Danski pisac Jacobson napisao je dirljivu novelu: "Kuga u Bergamu". Bergamo je gradić u Italiji, nedaleko Ravene. Nalazi se na brdu i do njega vodi samo jedan kameniti put. U tom gradiću, piše Jacobson, u srednjem vijeku izbi kuga. Grozno! Posmrtna zvona su danonoćno zvonila. Ljudi se moliše Bogu. Vapiše za pomoć. Ali ne bijaše odgovora. Kuga je još jače bjesnila.

Odjednom im posta svejedno. Rekoše: "Bog je mrtav!" Dokotrljaše bačve iz podruma i počeše veliku pijanku. Ubrzo bijahu tako pijani da započeše seksualnu orgiju, ne pazeći tko kome pripada. Poče bakanalija, orgija očaja. Danima tako orgijaše. Bijaše im svejedno. Prepustiše se svojim strastima i instinktima. Često bi se usred plesa netko srušio, pogođen bolešću. Ostavili bi ga ležati gdje je pao. Orgija se nastavljala. - "Jedimo i pijmo, sutra ćemo umrijeti!"

Jednog dana se zaustaviše. Začuše nekakvu pjesmu. Pojuriše na gradska vrata i ugledaše procesiju pokajnika koji su nailazili kamenitim putem pjevajući: "Kyrie eleison, Gospodine, smiluj se!" Ispred sviju koračao je mladi fratar noseći težak drveni križ. Procesija stiže do gradskih vratiju gdje stajaše građani i smijaše im se: "Vi glupani! Ovdje je Bog mrtav! Prestanite sa svojim glupim litanijama! Bog je mrtav! Dodite, jedimo i pijmo, sutra ćemo ionako umrijeti!"

Fratar koji je predvodio procesiju ne obrati pažnju na te riječi. Pođe naprijed sa svojim teškim križem. Vrata crkve bijahu otvorena jer ju više nitko ne posjećivaše, pa je procesija mogla neometano ući. Fratar nasloni križ na zid. Divlja, fanatična horda očajnih i pijanih građana, ude za njima. Mesar divlja izgleda, opasan krvavom pregačom, pope se na oltar, zgrabi pozlaćeni kalež i zaurla: "Pijmo! U nas je Bog mrtav!"

Fratar, sav blijed u licu, pope se na propovjedaonicu i rukom pozva ljude na mir. Ljudi se umiriše u očekivanju što će reći. U tišini koja nastaje čuše se njegove riječi: "Nešto ću vam ispričati. Kad je Sin Božji visio na križu, i kad mu ljudi zabiše čavle u ruke i noge, narod se također rugao, psovao i ismijavao ga. Čak se i razbojnici koji bijahu razapeti svaki s jedne strane, pridružiše rulji i rugaše mu se. Tada Sin Božji pomisli: 'Zar moram umrijeti za te ljude koje moja smrt nimalo ne dira?! Za to prljavo čovječanstvo koje više nikako nije moguće popraviti?!' Tada Sin Božji pomisli: 'Neću! Neću!' i svojom božanskom snagom iščupa čavle iz drveta, skoči s križa, istrgnu svoju odjeću iz ruku rimskih vojnika tako da se otkotrljaše sve do podnožja Golgote. Obuče se i vrati na nebo cijelim putem

ponavljajući: 'Neću umrijeti za takve ljude!' - Križ osta prazan! I sada više ne postoji izbavljenje, sreća ni spasenje. Sada preostaju samo smrt i pakao!"

Tako je propovijedao taj fratar. Nasta smrtna tišina. Mesar već ranije sjeđe s oltara. Stajao je pred propovjedaonicom. Kalež mu se otkotrlja iz ruke. "Ne postoji izbavljenje ni posvećenje..." Odjednom mesar zakorači tri koraka prema fratra i poviče oštrim tonom: "Ti, vrati Spasitelja na križ! Vrati Spasitelja na križ!"

Dragi prijatelji, fratar nije dobro ispričao. Jedna od najdirljivijih stvari je to da Sin Božji nije rekao: "Neću! Bez mene!" I moglo bi se reći kako on visi na križu sve do ovog časa, iako ljudi kažu: "Posao, užici i sve stvari ovoga svijeta su nam važnije od našeg spasenja."

Taj Spasitelj, koji se ni danas ne prestaje interesirati za tebe, imao potpuno pravo kazati: "Neću umrijeti za vas! Činite što vas volja!"

Da sam ja bio Isus, pustio bih svijet neka ide u propast. Ali Isus, Sin Božji, Spasitelj, nije rekao: "Neću!" već je otišao u smrt za nas, i sada nas traži da bi nas spasio! Koliko dugo će vas još trebati tražiti? Kada ćete konačno uvidjeti da Isus želi da budete njegovi? Kada će vam se otvoriti oči da kažete: "Moj Iskupitelj! Moj Izbavitelj!"

I još ukratko posljednja točka.

4. "Bez mene ne možete učiniti ništa"

Znate, kad mi kažemo "bez mene" onda, na koncu, uvijek stoji uskličnik. Isus jednom reče: "Bez mene", ali bez uskličnika. Cijela rečenica glasi: "Bez mene ne možete učiniti ništa." Možete biti potpuno sigurni da je to istina i kako je sve što činite bez njega potpuno bezvrijedno u svjetlu vječnosti!

Jednog dana ugledah kako se dvojica dječaka tuku na ulici. Tada je pokraj njih prolazio treći dječak pa i on dobi batine. Dok se spremah pristupiti im i razdvojiti ih, doživjeh jednu potresnu scenu. Mali se nekako izvukao iz gužve. Iz očiju mu

tekle suze, a iz nosa krv. Kad se udalji nekih pet koraka od one dvojice, okrenu se i poviče: "Čekajte samo, reći ću vas mom starijem bratu!" Tada zamijetih kako je odjednom sve bilo u redu. On ima starijeg brata kome sve može reći i koji će mu pomoći. Pomislih: "Dragi moj dječčače, kako je dobro što imaš starijeg brata!" Obuze me velika radost što i ja u Isusu imam velikog brata, koji stoji kraj mene! Kako je dobro kad taj veliki brat moćno stoji kraj svojih i podsjeća: "Bez mene ne možete učiniti ništa."

Jedan kršćanin napisa divnu pjesmu koja kaže:

"Uzmi život sebi moj,
neka bude svagda tvoj.
Uzmi dane moje sve,
život moj nek' slavi te."

Zašto ne biste i vi rekli svom Spasitelju koji je toliko učinio za vas: "Gospodine Isuse, ne želim više živjeti bez tebe!"

Postoji li sigurnost u religiji?

Ne postoji! Jedno je savršeno jasno: u religioznim stvarima nema nimalo izvjesnosti. "Religija" je po svojoj definiciji vječno traženje Boga. To znači da uz to traženje nužno idu postojani nemir i nesigurnost. Za razliku od toga "evangelje" je nešto sasvim drugo. Evangelje je Božje traganje za nama. Stoga je bolje postaviti pitanje na ovaj način: "Postoji li sigurnost, ili izvjesnost, u kršćanstvu?"

1. Nečuvena neizvjesnost u vezi Boga

Moram vam reći: mi, ljudi današnjice, smo pomalo smiješni. Čim nas negdje malo zaboli, odmah trčimo liječniku i pitamo: "Gospodine doktore, ovdje i ovdje me boli. Što bi to moglo biti?" Čovjek želi točno znati što nije u redu!

Ili jedan drugi slučaj. Obitelj traži kućnu pomoćnicu i jedna se djevojka javi na njihov oglas. "Da," objašnjava joj domaćica, "imat ćete svoju sobu s toplom i hladnom vodom, televizor i hi-fi uređaj. Imat ćete i jedan slobodan dan tjedno." "To je u redu", djevojka će, "ali ja bih rado htjela znati koliko ću zarađivati." "No," odvrati joj žena, "o tome ćemo se dogovoriti drugom prilikom. Prvo bih htjela vidjeti kako radite." "Ne, ne," usprotivi se djevojka, "pod tim uvjetima ne mogu prihvatiti posao. Već bih sada htjela znati koliko ću zarađivati."

Je li djevojka bila u pravu? Naravno, jest! Kad tražimo posao tada je jedna od najvažnijih pitanja: "Kolika je plaća?" ili "Kakav će biti moj status?" Želimo znati na čemu smo! Po pitanju novca ne dopuštamo nikakvu neizvjesnost. Da, na svim područjima želimo znati na čemu smo, samo na najvažnijem području, našem odnosu s Bogom, toleriramo najnevjerovatniju neizvjesnost.

Prije mnogo godina vodih seriju sastanaka u Augsburgu, koji se održavaše u šatoru postavljenom na Plärreru. Plärrer je trg na kojemu se održavao godišnji sajam. Organizatori tih

sastanaka dodoše na sjajnu ideju. Budući da subotom uvečer lokali bijahu prepuni ljudi, oni zaključiše: "Napraviti ćemo sastanak u subotu navečer - u ponoć." To ne objavismo javno jer bi tada svi dragi, radoznali kršćani došli na taj sastanak, a to smo htjeli izbjeći.

Moji prijatelji u pola dvanaest krenuše automobilima i pokupiše sve "noćne ptice" koje izlaziše iz lokala koji se zatvaraše u ponoć: konobare koji se vraćahu kućama i konobarice koje završiše naporni radni tjedan. Dugo automobili iskrcavaše svoj "teret" pred ulazom u šator. Kad se u dvanaest sati popeh na podij, preda mnogom bijaše skup kakav rijetko kada imah priliku vidjeti. Neki bijahu pomalo pripiti. Jedan od takvih je sjedio točno ispred mene; neki debeljko s polusažvakanom cigarom u ustima i šeširom kakav moji dečki nazivaše: "lubenica". Mišljah: "Nadajmo se da će sve biti dobro." Počeh govoriti. Kad prvi put spomenuh riječ "Bog", debeljko s "lubenicom" mi upadne u riječ: "Bog ne postoji!" Svi se nasmiјаše. Ja se nagnuh preko propovjedaonice i upitah ga: "Jeste li potpuno sigurni da nema Boga? Jeste li sto posto sigurni u to?" Počeše se po glavi tako da mu "lubenica" skoro pade na oči, prebaci cigaru na drugu stranu usana i konačno reče: "No, pa ne postoji nitko tko to može znati sto posto." Na te se riječi nasmiјah debeljku u lice i rekoh mu: "Ipak postoji! Ja to točno znam!" "Ma nemojte," prihvati on, "odakle bi vi mogli znati nešto točno o Bogu?" Nato mu objasnih da od Isusa znam pouzdano da Bog postoji i sve što čovjek može shvatiti o njemu. Odjednom cijeli skup utihnu.

Imate li vi sigurnost u svezi s Bogom? Pitam to one koji se smatraju kršćanima: Možete li reći: "Mogao bih se zakleti da je izbrisana optužnica s mojim grijesima i da je cijena u potpunosti isplaćena"? Većina bi, nažalost, odgovorila: "Nadam se!"

Smješno je to kad u vezi Boga i pogani i kršćani žive u istoj velikoj neizvjesnosti i sumnji. Kad bih prošao kroz grad i pitao ljude koje sretnem na putu: "Recite mi, vjerujete li da postoji Bog?" odgovorili bi mi: "Da, postoji nekakav Bog." Kad bih nastavio s pitanjem: "Pripadate li mu?" odgovorili bi mi: "Ne

znam!" - Kakva nečuvana nejasnoća i neizvjesnost u kojoj se nalaze ljudi u vezi tako važnog pitanja!

Ovo što ću vam sada ispričati doživio je jedan moj mladi prijatelj. On je student, a ljeti kad nema predavanja radi kao pomoćni građevinski radnik kako bi zaradio džeparac. Jednog dana njegovi kolege s posla saznaju za njegovu aktivnost u evangeoskoj omladinskoj grupi. "Čovječe!" upitaše ga. "Ti odlaziš k pastoru Buschu?" - "Da." - Radnici počеше namigavati jedan drugome. "Onda sigurno svake nedjelje odlaziš u crkvu?" - "Naravno!" - "Svake nedjelje?" - "Svake nedjelje!" - "Svake nedjelje! Jesi li poludio?" - "Nee", reče, "kroz tjedan odlazim i na biblijsko proučavanje!" - "Čovječe, ti si, zacijelo, poludio!" - I tada počese izlijevati svoj otrov: "Popovi zaglupljuju ljude!" - "Kršćanstvo je zakazalo iako je imalo na raspolaganju skoro dvije tisuće godina!" - "Biblija je jedna velika glupost!"

Ukratko, mladić bi izložen groznom rujanju. Ali je, srećom, imao "debelu kožu" i sve je nekako podnio. Kad dečki završiše, reče im: "Pa kad tako mislite o kršćanstvu, pretpostavljam kako ste vi napustili crkvu." Svi zanijemise. Jedan stariji čovjek konačno prekinu muk: "Što misliš reći time: 'napustili crkvu'? Čovječe, i ja vjerujem u Boga! Misliš li kako si samo ti kršćanin? I ja sam kršćanin! Ja vjerujem u Boga!" Tada ga i ostali počese napadati: "Što se praviš boljima od nas! I mi smo kršćani! I mi vjerujemo u Boga!" Odjednom se uloge izmijeniše. Sada svi vikaše u jedan glas: "I mi vjerujemo u Boga! I mi smo kršćani!" Kad završiše moj ih prijatelj upita: "Pa zbog čega me onda ismijavate?" Njihov odgovor bijaše: "Ah, ideš nam na živce! S tobom se ne može razgovarati!"

Razumijete li to? Odrasli ljudi, prekaljeni građevinari, što s lakoćom mogu popiti nekoliko boca piva, prvo urnebesno ismijavahu kršćanstvo, naposljetku rekoše: "Samo trenutak, i mi smo kršćani!" Što kazati na to? Nije li to potresno?

Čovjek se prepušta velikoj neizvjesnosti u svezi s Bogom i vječnošću. Tu se ponekad ponašamo kao pogani, ponekad kao kršćani: pola-pola. Nisam li u pravu? Bojim se kako većina vas živi u istoj takvoj neizvjesnosti i nejasnoći!

2. Biblija govori o divnoj izvjesnosti

Sada ćete vjerojatno začuđeno zapitati: "Dobro, pastore Busch, ima li kršćanska vjera kakve veze s izvjesnošću? Nije li ispravna ona pošalica kako se u kršćanstvu ništa ne zna, a sve se mora vjerovati?"

Nedavno jedan čovjek izreče još jedan u nizu bisera kojih se dosta naslušah u životu: "Znate, jasno mi je kako su dva puta dva četiri, ali u kršćanstvu se ne može ništa znati, jedino se mora vjerovati." I to je još jedno od shvaćanja po kojemu ne koristimo svoj razum već moramo slijepo vjerovati u kršćanske istine. Takvo uvjerenje zastupa većina ljudi.

Netko bi mogao reći: "Da, pastore Busch, pa ni vi, kršćani, niste jedinstveni. Postoje katolici, evangelici i mnogi drugi. Kod evangelika postoje još luterani, reformirani itd. Tko je onda u pravu?" Čini mi se da je i sam tzv. kršćanski svijet u osnovi uvjeren kako je kršćanska vjera nešto najneizvjesnije i najnesigurnije što postoji. Ali to je ogromna budalaština.

Ustvari, tek iz Novog zavjeta možemo naučiti što je kršćanstvo. U njemu je svaka stranica ispunjena ohrabrujućom izvjesnošću! Vjerujte mi, u to nema sumnje! Smiješno je što mnogi kršćani žive u takvoj neizvjesnosti. To nimalo ne dolikuje kršćanstvu. Zaista ne! Cijeli Novi zavjet ispunjen je izvjesnošću koja silno zrači.

Najveća izvjesnost je: Bog postoji! Ne nekakvo Vrhovno Biće, Providnost, Sudbina ili "nekakav bog", već živi Bog, Otac Isusa Krista. Odakle to znamo? On nam se otkrio po Isusu Kristu! To zasigurno znamo. Otvorite Bibliju na bilo kojem mjestu i nećete naići na nekakve religiozne probleme, već na svjedočanstvo: Bog živi! On se objavio u Isusu Kristu! Čovjek koji živi bez Boga, živi pogrešno i bijedno.

U Bibliji postoji i sigurnost da me taj Bog, koji može uništiti sve narode i suditi svim ljudima u posljednji dan, ljubi žarkom ljubavlju. Nije to nikakva pretpostavka, već je to obećanje zapisano u poslanici Rimljanima, osmom poglavlju: "Siguran sam da nas neće ni smrt, ni život, ni anđeli, ni poglavarstva, ni

sadašnjost, ni budućnost, ni sile, ni visina, ni dubina, ni bilo koje drugo stvorenje moći rastaviti od ljubavi Božje koja je u Isusu Kristu, Gospodinu našem." Ljubav Božja je došla k nama u Isusu! To ne pretpostavljamo, to zasigurno znamo. Gdje je ljubav Božja? On nas je ljubio u Isusu.

Isusovi sljedbenici pjevaju:

Kad mir mi nebeski proniče svu grud,
ma prijetile bure il' grom,
ja ipak ću pjevat u vjeri posvud:
"Dobro mi je u Gospodu mom!"
Moj grijeh je oprošten, izbrisan dug moj.
Ta vijest pruža mir srcu mom.
Na križu je Krist za me platio sve.
"Slavljen Bog!" kličem sad dušom svom...

Biste li i vi mogli pjevati ovu pjesmu? Imate li pojma o čemu ona govori?

Ljudi Biblije bijahu potpuno sigurni da pripadaju Bogu. David reče u 49. psalmu: "...moju će dušu Bog ugrabiti iz pandži Podzemlja i milostivo me primiti." Nema tu: "Nadam se da ću jednom biti spašen", već "Ja znam: biti ću spašen." - Ili: "Bog nas je spasio od vlasti tame i stavio u kraljevstvo svog ljubljenog Sina." Isusovi su učenici kroz svojega Učitelja doživjeli radikalnu promjenu u životu - i znali su to! Čujte što govori jedan od njih: "Mi znamo da smo prešli iz smrti u život." "Mi znamo"! Možete li i vi to reći? - Ili: "Njegov Duh svjedoči mome duhu: dijete sam Božje." Uočite riječ "jesam"!

Biblija je puna takve sigurnosti. Odakle onda našem narodu ovakva glupa izreka: "Dva i dva su četiri, to mi je dobro znano, ali u kršćanstvu se ne može ništa znati zasigurno, već se mora slijepo vjerovati"? I ja dobro znam: dva i dva su četiri, ali s daleko više sigurnosti znam da postoji Bog! Dobro znam, dva i dva su četiri, ali još bolje znam da nas Bog ljubi u Isusu Kristu. Ljudi koji se obratiše živome Bogu kažu: "Znamo, dva i dva su četiri, ali još sigurnije znamo da smo postali djeca Božja!"

Pitam vas, gdje je u današnjem kršćanstvu moguće naići na takvu sigurnost? Gdje? Ne pokazuje li nam to koliko se udaljismo od Biblije i njezine nauke, i kako je krajnje vrijeme da joj se vratimo? Odbacite svoje površno kršćanstvo! Nećete imati nimalo koristi od toga ako budete površni kršćani. Prava je korist tek kad imate biblijski kršćanski stav. Tek to se isplati! Isplati se jedino imati sigurnost da postoji Bog koji me ljubi žarkom ljubavlju, i kojemu mogu pripadati. Sve drugo se ne isplati!

Ta sigurnost zrači iz svih pjesama koje se pjevaju po kršćanskim zajednicama. Evo jedne od njih:

Sretna sigurnost, Isus je moj!
Njemu sam dao sav život ja svoj.
Baštinik Spasa, sretan sam ja
rođen od Duha i krvlju spran.

Kršćanstvo nije lutanje u gustoj magli, već je istinski kršćanski stav, čvrsta i snažna sigurnost! Ili rečeno riječima pjesme:

U Kristu čvrst je temelj moj,
na njegov oslanjam život svoj.
Sve drugo brzo nestaje,
Krist čvrsta Stijena ostaje.

Tko u njegovu nadu položi,
taj na pijesku već ne gradi,
taj na pijesku već ne gradi.

Dozvolite mi još jednom naglasiti dvije važne stvari. Sigurnost u kršćanstvu znači: objektivno znati kako postoji Bog i da je njegovo otkrivenje u Isusu istinito - pa makar i sav svijet odbacio istinu da je Isus umro zbog izmirenja Boga i čovjeka, a potom uskrsnuo kako bi spasio grešnike - čak iako to nitko ne prihvati.

Sigurnost u kršćanstvu je kad znam da postoji Bog koji se objavio u Isusu Kristu, koji umrje i uskrsnu. To znam jer osobno prihvatih tu činjenicu putem spasonosne vjere.

Makar bi deset tisuća profesora uvjeravali mladog kršćanina: "Isus nije uskrsnuo", on im mirne duše može reći: "Cijenjeni deset tisuća profesora! Ja znam: moj Iskupitelj živi!" Ma bio i cijeli svijet protiv njega, vjernik može reći: "Ja znam zašto vjerujem!" Kad biste mene zasuli hrpom znanstvenih pretpostavki, odgovorio bih vam: "Ja znam bolje!" I kad bi sav svijet bio u nedoumici, ja bih rekao: "Ja imam sigurnost!" Dragi prijatelji, tolika sigurnost je u kršćanskoj vjeri koja je zasnovana na Bibliji.

3. Imate li vi sigurnost?

Zaista, posjedujete li vi takvu sigurnost? Ili vam nedostaje? Kad kažete: "Mišljah do sada, kršćanin sam, ali nisam. Više mi ništa nije jasno!" tada nije bilo uzalud ovo što sam dosad govorio.

Sjećam se jednog kršćanskog omladinskog kampa u Nizozemskoj gdje bijah sa svojim dečkima. U dva sata noću netko pokuca na vrata moje sobe. Otvorih vrata i preda mnom stajahu cijelo društvo u pidžamama. "Što želite?" upitah ih. Jedan mi odgovori: "Vjerovismo da smo kršćani, ali sada shvatismo kako to još nismo!" To ih toliko uznemiri da su u noći, u dva sata, htjeli razjasniti to što ih je tištalo. Velika je stvar kad shvatimo kako smo, iako se nazivamo kršćanima, jako udaljeni od sigurnosti o kojoj govori Biblija.

Spurgeon, veliki engleski propovjednik kroz kojeg je Bog učinio silna duhovna probuđenja, jednom je to ovako izrazio: "Vjera je šesto čulo."

Kao što znate, mi posjedujemo pet čula pomoću kojih opažamo ovaj svijet. To su: vid, sluh, opip, okus i njuh. To je pet čula putem kojih možemo doživljavati ovaj trodimenzionalni svijet. Čovjek koji živi samo uz pomoć tih pet osjeta, pita se: "Gdje je Bog? Ne vidim ga. Ni Isusa ne vidim. Ne vjerujem ja u te stvari!" Tek kad nas Bog prosvijetli svojim

Svetim Duhom, mi primamo šesto čulo. Tada ne možemo samo gledati, slušati, doticati, mirisati i kušati, već tada možemo spoznati jedan drugi svijet. Biblija kaže: "A ovo je vječni život, spoznati tebe, jedinog pravog Boga, i onoga koga si poslao, Isusa Krista." Tu tek dolazi do izražaja šesto čulo!

Nedavno bijah u Essenu kod vrlo uspješnog industrijalca. Svoje sjedište imao je u visokoj poslovnoj zgradi s koje se moglo vidjeti više od polovice grada. Nakon što prođoh kroz nekoliko čekaonica i kancelarija, konačno dođoh u njegov ured. Brzo završismo ono zbog čega dođoh. Tada započesmo razgovor. On reče: "Zanimljivo je jednom imati i pastora u svojem uredu!" "Sigurno," odgovorih mu, "to je zaista uzbuđljivo!" On nastavi: "Recite mi jednu stvar: poslije vojne ponekad zalazih na neke teološke seminare, ali stekoh utisak da..." "Recite samo," ohrabrih ga, "ja imam dobre živce!" "Dobro, imao sam dojam", reče on, "da je kršćanstvo vrlo nejasna stvar. Vidite, nama su držali predavanja o temama poput: 'Kršćanin i privreda', 'Kršćanin i razoružanje', 'Kršćanin i naoružanje', 'Kršćanin i novac', 'Kršćanin i njegova crkva'. Ali nikad nam nitko nije rekao što uistinu znači biti kršćaninom. Izgleda ni oni sami to nisu znali!"

Sjedih u tom lijepom uredu i primih te riječi kao udarac u čelo: "Očito je, ni oni sami nisu to znali!" "O, vi griješite!" rekoh mu. Začudeno me pogleda i upita: "Možete li mi vi reći što je kršćanin?" "O, da," odgovorih, "želim vam na to jasno odgovoriti. Nema tu nikakvih nejasnoća." "Ha," reče pomalo podrugljivo, "jedni kažu, kršćanin je netko tko nikad nije imao problema s policijom, dok drugi kažu, kršćanin je onaj tko je crkveno kršten i pokopan!" Ja nastavih: "Gospodine generalni ravnatelju, reći ću vam što znači biti kršćaninom. Čvrsto se primite za svoju stolicu! Kršćanin je čovjek koji može reći iz dubine srca: 'Vjerujem da je Isus Krist istinski Bog, rođen od Oca u vječnosti, i istinski čovjek, rođen od djevice Marije, moj Gospodin koji izbavi mene, prokletog i izgubljenog čovjeka.' Gospodine generalni ravnatelju, vi ste, također, 'prokleti i izgubljeni čovjek'! - Kimnu glavom. Razumio je. Priznao je.

Takvi smo mi. "Dobro," nastavih, "...koji je mene izgubljenog i prokletog čovjeka izbavio, otkupio od grijeha i oslobodio moći đavla.' Gospodine ravnatelju, '...oslobodio od moći đavla!'" I opet potvrdno klimnu. To mu bijaše poznato. Ja nastavih: "...ne 'nečim raspadljivim - srebrom ili zlatom, nego skupocjenom krvi Krista kao nevina i bez mane Janjeta...' kako bih mogao postati njegovo vlasništvo.

"Vidite, onaj tko može reći: 'Ja pripadam Isusu, ja sam njegovo vlasništvo, on me otkupio svojom krvlju od grijeha, smrti i pakla. U to sam siguran!', taj je kršćanin, gospodine ravnatelju."

Na trenutak u uredu zavlada tišina. Tada on prozbori: "Kako doći do toga? Kako da ja dođem do toga?" Na to mu odgovorih: "Čujte, vaša mi tajnica reče da odlazite na odmor. Još danas poslijepodne ću vam poslati Novi zavjet. Ponesite ga sa sobom na odmor i pročitajte svaki dan po jedan dio Ivanovog evanđelja, čitajte i molite se uz to. Tako ćete doći do toga."

Kršćanski stav, kakav je otkriven u Novom zavjetu, je sigurnost da su objektivne istine ispravne i da ih se može prihvatiti subjektivnom vjerom te tako biti spašen! Imate li vi takvu sigurnost? Ja ne bih mogao živjeti kad ne bih bio siguran da me Bog prihvatio.

Jednog mladića upitah: "Ljubiš li ti Isusa?" "Da", odgovori. "Znaš li je li te on prihvatio? Jesi li njegovo vlasništvo?" "Pa nisam baš siguran. Još se uvijek jako borim sa sumnjama." "Čovječe," rekoh mu, "ja tako ne bih mogao živjeti. Ja moram biti siguran da me Bog prihvatio!"

Vi, nesigurni kršćani, koji još ne znate postoji li Bog ili ne postoji, koji do zadnjeg novčića znate svoje financijsko stanje, ali o Bogu ne znate ništa, vi ni niste kršćani! Prema učenju Novog zavjeta kršćani su oni koji mogu reći: "Vjerujem da je Isus postao Gospodarem mog života."

Htio bih vam ispričati jednu priču koju ste vjerojatno već čuli. General von Viebahn ispriča kako je jednom za vrijeme neke vježbe jahao kroz šumu, zakačio se za granu drveta ispod kojeg je prolazio i poderao uniformu. A jednom generalu ne

priliči jahati uokolo u poderanoj uniformi. Kako je navečer ujahao u selo u kojem se smjestio glavni štab, opazi nekoliko vojnika koji sjediše na nekom zidiću. Zaustavi konja i pozva: "Je li netko od vas krojač?" Jedan od vojnika se ispravi i reče: "Gospodine generale, ja sam Krojač." Tada mu general von Viehban naredi: "Odmah dodite u moj štab u krčmi "K. Janjetu", zakrpati moju uniformu." No vojnik odgovori: "Ne mogu vam to učiniti." "Kako ne možete? Pa vi ste krojač!" "Oprostite, gospodine generale", reče ovaj, "ja se prezivam Krojač (Schneider), ali nisam krojač (Schneider)."

General von Viehahn reče, dok prepričavaše taj doživljaj: "To se može reći i za mnoge kršćane. Smatraju se kršćanima, ali u stvarnosti moraju reći: 'Ja se samo nazivam kršćaninom, ali u biti nisam kršćanin.'"

O, kako je to zastrašujuće stanje! I kako je to opasno stanje, jer takav čovjek uopće nije spašen!

4. Kako se dolazi do sigurnosti?

Vjerojatno me želite pitati: "Kako steći takvu sigurnost?" Na to ću vam odgovoriti: "Molite Boga za to!"

Počnite redovno čitati Bibliju, svaki dan odvojite petnaestak minuta za to! Ali htio bih vam reći još nešto vrlo važno. Do sigurnosti u vjeri ne dolazi se putem logičkog razmišljanja, već putem savjesti!

Kad danas razgovaram s ljudima o kršćanstvu, često me pitaju: "Gospodine pastore ja, nažalost, ne mogu vjerovati. U Bibliji ima toliko proturječja." "Proturječja?" upitam ja. "Da, proturječja. Evo, naprimjer, u Bibliji piše da su Adam i Eva imali dva sina, Kajina i Abela. Kajin je ubio Abela. I tako Kajin osta sam. Otiđe u stranu zemlju i potraži ženu. Ali ako su oni bili jedini ljudi, onda si on nije mogao tražiti ženu! Gospodine pastore, ja to ne mogu razumijeti."

Jeste li već čuli tu priču? S tom pričom Nijemci opravdavaju svoju nevjeru. Kad mi netko to ispriča, ja mu običavam odgovoriti: "To je zaista zanimljivo. Evo vam Biblija. Gdje to piše da je Kajin otišao u stranu zemlju i ondje tražio ženu?"

Tada pocrvene. "Dobro," nastavljam ja, "kad tako hrabro odbacujete Bibliju, uz pomoć koje su tisuće razumnih ljudi došli k vjeri, ako smatrate sebe pametnijim od njih, onda ste ju, vjerojatno, temeljito proučili. Pokažite mi gdje to piše!"

Uvijek ispadne da nemaju pojma o tome. Tada im ja pokažem mjesto gdje to piše u Knjizi postanka. Tamo uopće ne piše ono što oni tvrde, već nešto sasvim drugo: "Kajin ode ispred lica Jahvina u zemlju Nod, istočno od Edena, i ondje se nastani... Kajin pozna svoju ženu te ona začne i rodi..." Svoju ženu je doveo sa sobom. Tko je bila ta žena? Prije bijaše rečeno da su Adam i Eva imali mnogo sinova i kćeri. Ta žena bijaše Kajinova sestra. Biblija jasno govori kako je Bog želio da sav ljudski rod nastane od jedne krvi. Zbog toga su se u početku braća i sestre morali međusobno udavati i ženiti. Kasnije je Bog to zabranio. Da li je to jasno?

Tada se takvoj osobi sva njezina teorija sruši poput kule od karata. Pitate se je li povjerovala? Ni govora! Odmah ima spremno novo pitanje: "Gospodine pastore, recite mi..." - i nastavlja se ista stvar. Stoga je jasno: ja mogu nekome odgovoriti na sto tisuća pitanja, a on će i nakon toga ostati u mraku kao što je bio i prije. Do vjere se ne dolazi pomoću logičkog razmišljanja, već putem savjesti!

Moj prethodnik u Essenu bijaše Julius Dammann, pastor i propovjednik. Jednom mu pride neki mladić i postavi pitanje o Kajinovoј ženi i druga slična pitanja. Dammann odmahnu rukom i reče: "Mladiću, Isus Krist nije došao odgovarati na prepredena pitanja, već spasiti grešnike! Navratite k meni onda kad shvatite da ste jadni grešnik."

Ljudi s nemirnom savješću, ljudi koji znaju da njihov život nije u redu, i ne mogu umiriti svoju dušu, takvi ljudi mogu naučiti kako vjerovati u Spasitelja. Razumsko će shvaćanje doći kasnije.

Jednom doživjeh nešto što vam neizostavno moram ispričati. Jednog dana dođoh u bolesničku sobu u kojoj ležaše šestorica muškaraca. Kako udoh u sobu, prijateljski me pozdraviše: "Ah, gospodine pastore, kako je dobro što ste

naišli! Baš imamo jedno pitanje za vas." "O, baš mi je drago," odgovorih, "kakvo to pitanje imate za mene?" Pretpostavljam da mi pripremiše jedno od onih pitanja u kojima je prikrivena zamka. Tada me jedan od njih upita: "Vi vjerujete da je Bog svemoguć?" "Da, vjerujem!" "Dobro, odgovorite mi onda može li Bog stvoriti kamen koji će biti tako težak da ga ni on sam neće moći podići?" Primijecujete li u čemu je zamka? Da sam rekao: može, tada Bog nije svemoguć; da sam rekao: ne može, i opet bi ispalo da nije svemoguć. - "Može li vaš Bog stvoriti tako težak kamen da ga ni sam ne može podići?" - Jedan trenutak razmišljah kako mu to objasniti. Shvatih koliko je glupo to pitanje pa ga, umjesto odgovora, upitah: "Mladiću, sada ću ja vama postaviti jedno pitanje: 'Jeste li proveli besane noći pokušavajući pronaći odgovor na to pitanje?' " "Besane noći?" upita začuden. "Nee, nisam!" Nato mu ja objasnih: "Vidite, moje je vrijeme predragocjeno da bih ga mogao samo tako trošiti. Ja vam mogu odgovarati samo na takva pitanja zbog kojih ljudi provode besane noći. Mladiću," nastavih, "recite mi ima li nešto zbog čega ne možete spavati?" Njegov odgovor uslijedi neobično brzo: "Da, imam problem s djevojkom. Ona očekuje dijete, a ne možemo se vjenčati." "A tako," rekoh, "zbog toga ne možete spavati. Možemo onda govoriti o tome!" "Ali kakve to veze ima s kršćanstvom?" začudi se. "Varate se," rekoh, "pitanje o onom kamenu nema nikakve veze s kršćanstvom. Ali ova stvar s djevojkom ima! Vidite, vi ste sagriješili! Prekršili ste Božju zapovijed kad ste imali spolni odnos s njom! Zato sada razmišljate kako se izvući iz tog problema kroz jedan daleko veći grijeh, pobačaj. Zaglibili ste u grijehu i krivnji. Jedini vam je izlaz obratiti se živome Bogu, pokajati se i priznati: 'Sagriješio sam!' Tek tada će vam Spasitelj moći pomoći." Odjednom mu sinu: "Isus je zainteresiran za moju opterećenu savjest! Isus mi može pomoći! On me može spasiti i obnoviti moj uništen život!"

Vidite, prvo je pokušao putem razuma, ali je sve što time dobi bila obična glupost. Kad je pokušao putem savjesti, odjednom mu sve postaje jasno. Je li i vama jasno? K sigurnosti

spasenja ne dolazimo kroz odgovore na prepredena pitanja, već kroz dopuštanje svojoj savjesti da dođe do izražaja te onda reći: "Sagriješio sam!" Tek tada će vam se objaviti razapeti Spasitelj i primiti ćete oprostjenje grijeha. Postat ćete njegovo dijete. Put do toga prolazi kroz savjest, ne kroz razum.

Vidite, kad čovjek dolazi k sigurnosti spasenja, tada mora i nešto riskirati. Na crkvenim ste zgradama vjerojatno već zamijetili obojene staklene prozore - vitraže. Kad takve prozore gledate izvana za lijepa dana, izgledaju vam crni tako da jedva opažate boje na njima. Ali kad uđete u crkvu, boje odjednom ožive. Isto je tako i s kršćanskom vjerom, tako dugo dok ju promatrate izvana, ne možete ništa shvatiti. Sve vam izgleda mračno i dosadno. Morate ući ako želite vidjeti pravu ljepotu kršćanstva! Morate se odvažiti i preuzeti rizik susreta s Isusom! Morate se predati Spasitelju, predati mu svoje povjerenje! Tada će sve postati jasno i svijetlo! To je korak iz smrti u život. U trenutku ćete razumjeti sve o kršćanstvu.

Isus se molio jednom prilikom kad ga slušalaše tisuće ljudi. Odjednom reče nešto grozno: "Ovakvi kakvi ste sada ne možete ući u kraljevstvo nebesko! Morate se nanovo roditi! Vaša narav, ni ona najbolja, nije podobna za kraljevstvo nebesko!" Među prisutnima bijaše i nekoliko muškaraca koji rekoše: "Dodite, idemo odavde! Taj čovjek pretjeruje!" Tri čovjeka napustiše skup. To vidje šest žena koje rekoše: "Muškarci odlaze. Dodite, idemo i mi!" I žene odu. Vidjevši to, neki dječaci rekoše: "Muškarci su otišli. I žene su otišle. Dodite, onda idemo i mi." Nakraju se razišao cijeli skup. To je moralo biti grozno.

Zamišljam kako bi bilo da ja propovijedam, a ljudi jedan po jedan počnu odlaziti. Odjednom se nađem sam s nekolicinom najvjernijih. To se dogodilo Isusu. Grozno! Odjednom Isus osta sam. Tisuće ljudi ga napustiše dok je govorio. Nisu ga više htjeli slušati. Ostala su samo dvanaestorica apostola.

Da ja bijah Isus, molio bih: "Ah, ostanite još malo! Nemojte me i vi napustiti!" No, Isus učini nešto drugo. Zna li što reče? Rekao je: "I vi možete ići ako želite!" U kraljevstvu Božjem

nema prisile. Kraljevstvo Božje je jedino kraljevstvo u kojem nema policije! U kraljevstvu Božjem vlada sloboda izbora! "Izvolite, i vi možete otići!" - tako Isus reče svojim učenicima. I oni to prihvatiše. Nije lako ostati kad ode šest tisuća ljudi. I učenici skoro otidoše, pogotovo kad Gospodin reče: "Izvolite, idite!" Širom im otvori vrata: "I vi možete otići! I vi možete biti izgubljeni! I vi možete živjeti bezbožno! I vi možete otrčati u pakao! Učinite kako želite!" Petar je razmišljao jedan trenutak: "Kamo poći? Kamo? Proživjeti svoj život radeći i mučeći se poput konja ili u prljavštini grijeha? A na kraju me čeka smrt i pakao. Sve je to bezvrijedno!" Tada pogleda Isusa i sve mu bijaše potpuno jasno: vrijedan je jedino život koji se proživi s Isusom! Zato reče: "Kamo da odemo, Gospodine Isuse? Ti imaš riječi vječnoga života i mi vjerujemo i znamo (čujte, to je sigurnost), ti si Krist, Sin živoga Boga. Ostat ćemo s tobom!"

Dragi prijatelji, tako se stiče sigurnost. Promisli se o različitim životnim putovima i zaključí: Isus je naša jedina šansa! O, kako želim da i vi dobijete tu predivnu sigurnost da možete reći: "Mi vjerujemo i znamo: ti si Krist, Sin živoga Boga."

I na koncu bih htio reći još nešto vama koji ste tek započeli koračati u vjeri. Predali ste svoje srce Isusu, ali vas ipak muče sumnje pa mislite: "Nemam sigurnost spasenja. Kako steći takvu sigurnost? Još uvijek je mnogo grijeha u mom životu!" Takvim ozbiljnim dušama želim reći: "Mislite li, bi li čovjek prvo trebao biti bezgrešan kako bi mogao imati sigurnost spasenja? Tada bi morali čekati tako dugo dok ne odemo u nebo! Do našeg posljednjeg dana, do posljednjeg daha, trebat ćemo krv Isusa Krista za oprostjenje naših grijeha!"

Sjetite se priče o izgubljenom sinu. On se vrati kući i reče: "Sagriješih!" Otac ga prihvati i priredi veselje.

A sada pokušajte zamisliti ovu scenu: sljedeće jutro sinu nepažnjom padne šalica iz ruke i razbi se. Kraj svinja zaboravi kako se ponaša za stolom. Dakle, ispala mu šalica iz ruke. Čuvši kako šalica uz lomljivu pada na pod, opsuje: "Prokleta šalica!" Mislite li da ga je otac zbog toga izbacio iz kuće: "Van, gubi se

natrag k svojim svinjama!" Što mislite, bi li tako postupio?
- Ne! Otac reče: "U redu je, sine, dogodilo se!" Objasnio bi mu:
"Dragi sine, drugi put malo pripazi. Pomoći ćemo ti dok ne naučiš odlagati šalicu na stol. Kad ti se dogodi nešto kao ovo, strpjet ćemo se dok se ponovo ne privikneš na kućni red i odvikneš od psovanja" - Sigurno ga ne bi poslao natrag k svinjama.

Vidite, kad se netko preda Isusu odjednom otkrije jednu groznu stvar: stara priroda još nije potpuno nestala i on još ponekad sagriješi! Ali kad vam se dogodi kakav propust nakon obraćenja, tada ne očajavajte, već kleknite i molite ove tri rečenice. Prvo: "Hvala ti Gospodine što ti još uvijek pripadam!" Drugo: "Oprosti mi kroz svoju krv!" Treće: "Oslobodi me moje stare naravi!" Ali prvo neka svakako bude: "Gospodine, hvala što ti još uvijek pripadam!"

Razumijete? Sigurnost spasenja se sastoji u tome što znam: "došao sam kući", u Božji naručaj, i sada se borim za svetost - kao onaj koji će tu zauvijek ostati, a ne kao onaj kog će izbaciti svaki put kad posrne, i koji se uvijek i ponovo mora vraćati kući." Takvi koji propovijedaju: "spasenje treba zadobiti svaki dan iznova", naučavaju užasnu stvar. Moja djeca ne trebaju svaki dan doći pred mene i pitati me: "Tata, možemo li i danas biti tvoja djeca?" Oni jesu moja djeca! A onaj tko je postao dijete Božje, to i ostaje. Takva osoba vodi borbu za posvećenje kao dijete Božje!

Zato od svega srca želim da i vi zadobijete sigurnost da ste djeca Božja!

Da li je kršćanstvo privatna stvar?

Često čujem kako je religija privatna stvar! Da li je to tako? Želim vas pitati da li je kršćanstvo privatna stvar? Ili još bolje: Jesu li kršćanski stavovi privatna stvar?

Prije no što odgovorim na to pitanje, htio bih postaviti protupitanje. Uzmimo, naprimjer, kovanicu od pet maraka. Što je ugravirano na njoj? Broj pet ili orao? Oboje! Kovanica od pet maraka ima dvije strane. Isto tako je i s pitanjem da li je kršćanstvo privatna stvar? Odgovor je - oboje! Da i ne.

Ispravna, živa, kršćanska vjera ima dvije strane: jedna je potpuno privatna, a druga je javna. I gdje nedostaje jedna od njih, nešto nije kako treba!

U ovom bih vam poglavlju htio prikazati obje strane prave, Svetim Duhom upravljane, kršćanske vjere.

1. Kršćanska je vjera potpuno privatna stvar

Da bih vam to bolje razjasnio, započeh ću jednom pričom. Jednom mi netko reče da sam "pričalica". Odgovorih mu: "Nema u tome ništa lošega. Uvijek se strašno bojim da ljudi ne zaspu u crkvi. Ali kad neprestano pričam priče, onda ne spavaju!" Osim toga, čitav se život sastoji od priča, a ne teorija.

U pokrajini Ravensberg je u prošlom stoljeću živio silan propovjednik - Johann Heinrich Volkening. Kroz Volkeningove je propovijedi cijela okolica Bielefelda, pokrajina Ravensberg, doživjela veliko duhovno probuđenje. Jednog dana Volkeninga pozvaše k nekom bogatom seljaku. Taj je imao veliko imanje i bijaše poznat kao pošten i marljiv čovjek. Nažalost, silno je mrzio evanđeoske propovijedi. Njegov problem bijaše u tome što nije htio priznati da je grešnik. On nije trebao Spasitelja koji je na križu platio za njegove grijehе. Govorio je: "Činim dobro i Boga se ne bojim." - Kao što rekoх, jednog dana poslaše po Volkeninga jer seljak bijaše nasmrtno bolestan. Umiraše i htjede posljednji put uzeti Gospodnju

večeru, euharistiju. Volkening uđe u kuću. Bijaše krupna stasa i imao je svjetloplave oči koje privlačiše pažnju ljudi. Prišavši krevetu umirućega, dugo ga gledaše ne progovorivši ni riječ. Konačno prozbori: "Heinrich, jako sam zabrinut zbog vas. Put kojim ste vi išli do sada ne vodi u nebo, već ravno u pakao." Rekavši to, okrenu se i otiđe. Bogatog seljaka obuze bijes pa povika za njime: "I to mi je pastor! To li je kršćanska ljubav?"

Pala je noć. Teško bolesni seljak ležaoše budan. Savjest ga je mučila: "Ne ideš u nebo, već u pakao! ...Što ako je, nakon svega, to istina?" Sjeti se brojnih grijeha koje počini. Nije proslavio Boga kao što je trebao. Ponekad je nekoga vrlo lukavo prevario.

U noćima što slijediše obuze ga smrtna strava. Jako se uznemiri. Odjednom shvati kako se u njegovom životu nakupilo mnogo grijeha i da uopće nije dijete Božje. Sada se zaista htio obratiti. Nakon tri dana ponovo posla ženu po pastora: "Ženo, dovedi mi Volkeninga!"

Bijaše kasno navečer. Volkening odmah dođe. Seljak mu, vidno uznemiren, reče: "Pastore, mislim krajnje je vrijeme da se obratim!" "Da," reče Volkening, "što smo stariji, to smo pametniji! Htjeli bi se obratiti jer ste u nevolji, a to ne mora značiti kako se istinski želite obratiti! Potrebno vam je nešto više od toga." Rekavši to, okrene se i otiđe. Ovaj put se seljak zaista ražestio. I vi biste se razbjesnili na takvog pastora, nije li tako? Ne bi li bilo bolje da je pastor ljubavnije razgovarao s bogatim seljakom? Osim toga izgledalo je da će čovjek brzo umrijeti. Ali Volkening je bio čovjek Božji i znao je što govori.

Prođu još tri dana i seljak zapadne u duboki očaj. Znao je da mora umrijeti i pitao se: "Gdje su u mom životu bili ljubav, radost, mir, strpljivost, ljubaznost, dobrota, vjera, srdačnost, čistoća...?" Cijelog svog života je odbacivao Spasitelja koji je umro za njega. Odbacio je njega koji mu je nudio svoju ljubav. Vidio je sebe na rubu pakla i padne u dubok očaj. "Ženo," zamoli je, "pozovi pastora." Ona mu odgovori: "Ne idem više po njega! Ionako ti ništa nije pomogao!" "Ženo, dovedi ga! Ja odlazim u pakao!" I žena pođe po pastora.

Kad je Volkening došao, pronađe čovjeka koji je shvatio biblijski stih: "Ne varajte se, Bog se ne da ismjevivati! Što tko sije, to će i žeti!" Volkening privuče stolicu krevetu i sjedne do umirućeg. Upita ga: "Ide se u pakao, je li?" "Da, ide se u pakao!" odgovori ovaj. Volkening nastavi: "Heinrich, podimo zajedno do Golgote! Isus je umro i za tebe!" I tada mu najljubaznijim riječima ispriča kako Isus spašava grešnika. Ali prije toga mi sami trebamo shvatiti da smo grešnici. Pritom moramo odbaciti krivi stav: "Činim pravo i Boga se ne bojim!" Moramo prihvatiti gole činjenice. Tek nas tada Isus može spasiti!

Sada seljak spozna: "Isus je na križu umro za mene. Platilo je za moje grijeha! Samo On mi može dati pravednost koja jedino vrijedi u Božjim očima!" Prvi puta u životu pravilno se pomolio: "Bože, milostiv budi meni grešniku! Gospodine Isuse, spasi me od pakla!"

Volkening se tiho diže i otide. Ostavi čovjeka koji je prizivao Isusa. Bijaše spokojan, jer u Bibliji na tri mjesta piše: "Tko zazove ime Božje, bit će spašen." Kad sljedeći dan navrati, nađe čovjeka koji je imao mir s Bogom. "Kako je, Heinrich?" upita ga. Heinrich ljubazno odgovori: "Bog me prihvatio - po milosti!" Dogodilo se čudo!

Vidite, tako je taj ponosni seljak doživio svoje nanovorođenje. A sada čujte sljedeću priču. Jedan učeni čovjek noću dođe k Gospodinu Isusu i reče mu: "Gospodine Isuse, htio bih raspravljati s tobom o religioznim pitanjima." Gospodin Isus mu odgovori: "Nema se tu što raspravljati! Ako se tko ponovo ne rodi, ne može ući u kraljevstvo Božje!" "Kako?" upita čovjek. "Ne mogu ponovo postati malo dijete i još jednom ući u majčino tijelo kako bih se ponovo rodio!" Isus svejedno osta pri svome: "Ako se netko ne rodi od vode i Duha, taj ne može ući u kraljevstvo Božje!" To je ta privatna strana kršćanstva: čovjek mora proći kroz uska vrata u život kako bi bio ponovo rođen kroz veliko čudo Božje.

Nisu to što vam govorim neke isprazne teološke stvari, već se tu radi o vječnom spasenju. Shvatite ovo ozbiljno! Ne možete računati na to da će se nekakav Volkening naći kraj vas

kad budete na smrti. Da biste primili nanovorođenje, trebate konačno shvatiti kako je Bog u pravu, vi izgubljeni, a vaše srce zlo. Da bi se mogli nanovo roditi, trebate žudjeti za Isusom, jedinim Spasiteljem svijeta. Za novo rođenje trebate priznati Spasitelju: "Sagriješio sam protiv neba i protiv tebe." Novom rođenju pripada i vjera: "Njegova me krv čisti od svakoga grijeha. On plati za mene i pokloni mi pravednost pred Bogom." Novo rođenje uključuje i potpuno predanje Isusu. I, konačno, novo rođenje je kad vam Duh Sveti kaže: "Sada si prihvaćen!" Biblija to naziva "pečaćenjem". Bez nanovorođenja ne možete nikako ući u kraljevstvo Božje! Ali onaj tko posta dijete Božje može biti potpuno siguran da je na putu u njegovo kraljevstvo. Dragi prijatelji, kada se utapam i kada me netko izvuče na suho, tada, kada stanem na tlo i ponovo mogu mirno disati, sasvim pouzdano znam da sam spašen!

Vidite, to je privatna strana kršćanske vjere. To je nešto što svatko mora proći potpuno sam i tako prijeći iz smrti u život. Kad samo pomislim i sjetim se kako postah Isusov, moram priznati da je to zaista pravo čudo. Živjeh daleko od Boga, čineći sve vrste grijeha. No tada u moj život dođe Isus. Sada mu pripadam i želim što više ljudi upozoriti na opasnost vječne propasti i dozvati ih k Isusu. Zaklinjem vas, nemajte mira sve dok ne prodete kroz iskustvo nanovorođenja, ne mirujte tako dugo dok ne shvatite: "Isus je moj Spasitelj i ja sam njegov."

Ali nanovorođenje nije kraj, već početak osobne kršćanske vjere. Tijekom cijelog kršćaninovog života njegova će vjera imati osobni karakter.

Od samog svog obraćenja sam znao: "Odsada svakako moram svaki dan slušati glas svog prijatelja!" Tako počeh čitati Bibliju. Danas ljudi misle da samo pastori čitaju Bibliju.

U blizini moje kuće u Essenu nalazi se park. Jutrima rado odem tamo i čitam Bibliju dok se šećem. Pri tom me ponekad promatraju ljudi koji stanuju u blizini parka. Nedavno mi jedan od njih reče: "Promatram vas uvijek kad čitate svoj molitvenik." Molitvenike inače čitaju katolički svećenici. On ni ne pomisli da ja čitam knjigu koju isto tako može čitati svaki laik.

Nasuprot rasprostranjenom shvaćanju: "to nije knjiga za svakoga", Bibliju zaista može čitati svatko!

Kad jednom bijah na odmoru s mladim kršćanima iz svoje biblijske grupe, imasmo običaj još prije doručka sakupiti se na jutarnju pobožnost koja traješ nekih petnaest minuta. Prvo bi otpjevali pjesmu poput: "Sviće svjetlo vječnosti" i poslušali dnevno čitanje iz kalendara. Na koncu bih im dao pročitati jedan biblijski tekst. Tada bi svatko potražio neko mirno mjesto i čitao tekst za sebe. I to isto kod kuće čine oni koji su započeli novi život s Isusom, oni koji su tek počeli živjeti život vjere. To čine zato jer ne mogu živjeti bez glasa Dobroga pastira i razgovora s njime. Molim vas, obnovite osobnu stranu svog kršćanstva - počnite čitati Novi zavjet! Odvojite za to barem petnaest minuta ujutro ili navečer!

I kad ponovo zaklopite Novi zavjet, sklopite ruke i recite: "Gospodine Isuse, moram razgovarati s tobom! Danas moram obaviti toliko toga! Molim te u svemu mi pomogni! Sačuvaj me i od mojih omiljenih grijeha! Daj mi ljubavi za druge! Daj mi Svetoga Duha!" Molite! Razgovarajte s Isusom! On je kraj vas! On vas čuje! To, da kršćanin razgovara sa svojim Gospodinom, pripada privatnoj strani kršćanstva.

Nedavno jednom gospodinu, koji tek posta vjernikom, rekoh: "Svaki dan trebate provesti četvrt sata nasamo s Isusom!" Čuvši to, on mi odgovori: "Pastore Busch, ja nisam pastor. Pastori imaju dovoljno vremena za to. Ja nemam! Strašno sam zaposlen." Ponovo mu rekoh: "Pažljivo me slušajte! Jeste li ikada u potpunosti posvršavali sve svoje dnevne poslove?" "Još nikad nisam to uspio!" reče on. "Vidite", rekoh, "to je zato što ne provodite tih petnaest minuta s Gospodinom. Kad steknete naviku svakog jutra razgovarati s Isusom i pritom pročitate nekoliko redaka iz evanđelja, i tada još jedanput molite, odjednom ćete doživjeti kako će vam sve što trebate obaviti taj dan biti poput dječje igre. Da, što više posla imate, to više trebate tih četvrt sata s Gospodinom. Kasnije ćete tih četvrt sata možda produžiti na pola sata kako bi imali vremena reći svom Spasitelju sve što vam je na srcu. Ali odjednom će sve biti bolje.

Govorim vam iz iskustva. Ponekad se i meni dogodi da propustim to dragocjeno vrijeme s Gospodinom. Ustanem iz kreveta - i već zvuči telefon. Na stolu su svježije novine. Tada opet zazvuči telefon. Onda mi netko dođe u posjetu. Cijeli sam dan živčan. Ništa ne ide kako treba. Odjednom se sjetim: 'Pa danas uopće nisam razgovarao s Isusom! Ni on nije imao šansu prozboriti sa mnom! Nije ni čudo kako mi ništa ne polazi za rukom!'" - Shvatite: tiho vrijeme provedeno s Isusom u potpunosti pripada privatnoj strani kršćanstva!

Sljedeća stvar koja je dio privatne strane kršćanstva je ono što Biblija naziva svakodnevnim razapinjanjem tijela. Za svog života razgovarao sam s mnogo ljudi. Svi se oni žalili na nekoga. Žene se žalile na muževe, muškarci se žalili na svoje žene, roditelji se žalili na svoju djecu, djeca se žalila na svoje roditelje. Nisu ni shvaćali da, kad kažiprstom pokazuju na nekoga drugog i kažu: "On je kriv što ja nisam sretan!", u isto vrijeme pokazuju na sebe! Pokušajte uperiti svoj kažiprst i pogledajte u kom pravcu pokazuju ostali prsti.

Vjerujte mi, kad jednom počnete provoditi četvrt sata dnevno s Isusom, on će vam brzo otkriti kako ste sami odgovorni za svoje neuspjehe. Brak vam ne valja zato što ne živite blizu Boga. Na poslu ne valja jer ne hodite s Bogom. Kršćani moraju učiti kako svaki dan razapinjati svoju narav.

Htio bih podijeliti s vama jedno osobno iskustvo. Jednom proveh osam dana odmora zajedno s pedeset svojih suradnika u omladinskom misijskom radu u Essenu. Bijaše neopisivo lijepo. Bijasmo tako sretni jedan s drugim, teško vam to mogu opisati. Sve je bilo tako blagoslovljeno. No, ipak bijaše i nekih poteškoća. Ali prije no što smo posljednjeg dana slavili Gospodnju večeru, dogodilo se to da odjednom pridismo jedan drugome riječima: "Oprosti mi to i to!" Ja morah prići trojici i reći svakome od njih: "Oprosti mi ono što sam ti jučer rekao!" Jedan mi odgovori: "Ali dobro ste mi rekli!" "Svejedno mi oprosti", zamolih ga. Razumijete? Čovjeku mojih godina nije lako poniziti se pred dvadesetogodišnjim mladićem. Ali nisam imao mira dok to nisam učinio.

Kad imate tiho vrijeme s Isusom tada naučite svakodnevno razapinjati svoju narav. Tada će sve oko vas biti lijepo! To se posebno odnosi na privatnu stranu kršćanstva. Ako ne znate ništa o tome, tada vas molim nemojte se nazivati kršćaninom.

Često prolazim ulicama razmišljajući: "Svi ljudi koje srećem smatraju se kršćanima jer vjerojatno svi plaćaju crkveni porez. (U Njemačkoj svaki državljanin mora plaćati porez crkvi. op. prev.) Kad bih sada nekoga zaustavio i upitao: "Oprostite! Jeste li vi kršćanin?" dobio bih odgovor: "Naravno! Nisam valjda hindus!" Ako bih nastavio i upitao: "Recite mi, je li vam se već dogodilo da niste mogli spavati od radosti što ste kršćanin?" dobio bih odgovor: "Jeste li vi ljudi?" - Tako je to: kršćanstvo bez ikakve radosti! Ni traga radosti spasenja. Ali od onog trenutka kad doživite novo rođenje iskusit ćete što znači: "Radujte se uvijek u Gospodinu! Ponavljam - radujte se!"

Dragi prijatelji, nedavno svojim učenicima pročitah prekrasnu rečenicu iz Biblije koja glasi: "A vama koji se Imena mojeg bojite sunce pravde će ogranuti sa zdravljem u zrakama." - To je Isus! To je prekrasno! "...I vi ćete izlaziti poskakujući kao telad na pašu." Kako je to predivno opisano! Nažalost rijetko nailazim na kršćane koji "poskakuju kao telad" pred svojim Spasiteljem. Zbog čega mi to ne možemo? To je zbog toga što nismo pravi kršćani!

Sjećam se svoje drage majke. U njenom se životu vidjela ta nesputana ljubav prema Gospodinu. Sjećam se i mnogih drugih koje upoznah kao sretne kršćane. Nadam se da ću s godinama što prolaze i ja stjecati sve više i više radosti u Gospodinu. No to znači kako evanđelje trebam shvatiti vrlo ozbiljno, i ne smijem se zadovoljiti s "razvodnjenim" kršćanstvom!

Evo, to je jedna strana kršćanstva. Odgovor na pitanje da li je kršćanstvo privatna stvar glasi: "Da, kršćanstvo je vrlo privatna stvar!"

Sada dolazi i druga strana novčića. U isto vrijeme kršćanski život ima i drugu stranu koja je vidljiva svim ljudima.

2. Javna strana kršćanskog života

Javna strana kršćanskog života sastoji se, u prvom redu, u pripadanju zajednici kršćana. Vrlo je važno ovo što ću vam sada reći: pravi se kršćani priključuju onima koji, također, žele biti spašeni!

Svake se nedjelje održava bogoštovlje. Zašto i vi ne dolazite na sastanak crkve? Možda ćete reći: "Pa, ja u to vrijeme kod kuće slušam kršćansku radio-emisiju ili čitam iz Biblije, nije li to dovoljno?" Moram vam reći da je vaše kršćanstvo zaista jedno ako ne prisustvujete pravom bogoštovlju u skupštini kršćana! Nedjeljno bogoštovlje je inače sastavni dio pravog kršćanskog života.

Otprilike tri stotine godina po Kristovu rođenju na prijestolje Rimskog carstva zasjedne jedan izvanredan čovjek - Dioklecijan. Bivši rob, Dioklecijan je, nakon oslobođenja, silno napredovao te konačno postao carem velikog Rimskog carstva. U to vrijeme kršćanstvo već bijaše jako rašireno u svim dijelovima carstva. Dioklecijan je dobro znao da njegovi prethodnici progoniše kršćane. On to ne htjede učiniti, rekavši: "Nisam tako lud - progoniti najbolje ljude. Neka vjeruju u što hoće. Pod mojom vladavinom svatko može pripadati religiji kojoj hoće." Bilo je zaista neobično da jedan imperator zastupa takav stav, jer dobro je znano kako vladari, općenito, vole gospodariti ljudskim umovima.

No Dioklecijan imaše uza se jednog mladog čovjeka koji bijaše suvladar, a zvao se Galerije. Taj je Galerije trebao sjesti na prijesto po Dioklecijanovoj smrti. Jednog dana taj čovjek reče Dioklecijanu otprilike ovako: "Čuj, Dioklecijane. Kad kršćani budu u većini, bit će velikih nemira u carstvu. Oni, naime, neprestano govore o svome kralju Isusu. Moramo poduzeti nešto protiv njih!" "Ah!" odgovori Dioklecijan. "Pusti me na miru! Moji prethodnici dvjesto pedeset godina progoniše kršćane pa ih se ipak nisu mogli riješiti. Što se mene tiče, ja ću ih ostaviti na miru." To pametno reče, ali ga Galerije nastavi nagovarati: "Da, ali kršćani su nešto posebno. Oni govore da imaju Svetoga Duha a drugi ga ljudi nemaju, i da će

oni biti spašeni, a drugi ne. To su oholi ljudi. Moraš učiniti nešto protiv njih!"

Dioklecijan se nastavi opirati Galerijevim prijedlozima, ali ovaj bi uporan i konačno ga nagovori. "Dobro," reče Dioklecijan, "ali ćemo im samo zabraniti sastajanje."

Objavljen je proglas u kojem je stajalo: "Svatko tko želi može biti kršćaninom. Kršćani se ne smiju sastajati. Nepokoravanje ovoj odredbi kaznit će se smrću." Dakle, svatko je mogao biti kršćaninom, ali se kršćani nisu smjeli skupljati na bogoštovlja! Crkveni starješine se sastaše da prouče situaciju: "Što učiniti? Ne bi li bilo bolje pokoriti se? Svatko može u svom domu raditi što želi. Tu mu nitko neće ništa učiniti." Vrlo je zanimljivo što su na koncu zaključili: "Zajedničko sastajanje na molitvu, pjevanje, propovijedi, slušanje Božje riječi i davanje dragovoljnog priloga, neizostavno spada u kršćanstvo. Mi ćemo se i dalje sakupljati!" I zaista su se i dalje sakupljali po zajednicama.

Galerije je trijumfirao: "Vidiš, Dioklecijane? Oni su državni neprijatelji! Ne žele se pokoriti!" Tada otpoče jedan od najsvirepijih progona. Mnogi se predaše rekavši: "I kod kuće se može biti kršćaninom! Nećemo odlaziti na sastanke!" - i spasiše svoje živote. Ali crkva je rekla: "To su otpadnici. Tko ne dolazi na kršćanske sastanke, taj je otpao od vjere!"

To treba reći i današnjim kršćanima. U današnjem kršćanstvu postoji mnogo takvih otpadnika! Ondašnji su kršćani bili potpuno u pravu kada odbiše pokoriti se carskom ukazu! U Bibliji je jasno rečeno: "Ne ostavljajmo, kako neki običavaju, svoga vlastitog sastanka...!" Danas moramo dodati: "...kako skoro svi običavaju." I zato vas molim: ako želite biti spašeni, priključite se onima koji sa svom ozbiljnošću žele biti kršćani!

Postoje mnoge mogućnosti za negdje se priključiti. Postoje crkve - zajednice vjernika, kućne molitvene grupe i omladinske grupe za proučavanje Biblije. Od srca vas molim - potražite zajednicu u kojoj ćete slaviti Boga!

Jednom mi neki Francuz reče: "Netko voli jesti haringe, a

netko voli ići u crkvu." - Ali ne, nije tako! To je mnogo ozbiljnija stvar. Drugim riječima, netko ide u pakao, a drugi se priključi kršćanima. To je to! Ako zaista želite slijediti Isusa, tada otidite do svog pastora i pitajte ga: "Gdje se mogu priključiti? Gdje mogu čuti još više o Isusu?" I otidite ondje gdje se zaista može čuti o Spasitelju! Netko bi mogao reći: "Kod nas nema takve zajednice!" Nije to nikakav izgovor, posvuda postoje ljudi koji ljube Gospodina Isusa. Možda ih je malo. Često su to možda pomalo čudni ljudi. Ali vaše je kršćanstvo mrtvo ako ne uzmete učešća u kršćanskim bogoštoljima!

Kršćansko okupljanje nije istinsko ako u njemu nisu zastupljene ove četiri stvari: pjevanje, slušanje Božje riječi, molitva i skupljanje dragovoljnog priloga. Te stvari trebaju biti dio svakog kršćanskog okupljanja. Tako su radili prvi kršćani i tako se ispoljava novi život dobiven od Boga.

Postoji samo jedna vrst kršćanske vjere. To je vjera koja se ispoljava u zajedništvu s ostalim vjernicima. U Bibliji piše: "Mi znamo da smo prešli iz smrti u život, jer ljubimo braću." To znači: onaj koga ne privlači zajedništvo s drugim kršćanima duhovno je mrtav!

Ne mogu zaboraviti prekrasan početak moje pastorske službe u Bielefeldu, gdje u jednom gradskom okrugu služih kao pomoćni pastor. Na nedjeljna bogoštolja u mjesnoj crkvi okupljao se tek malen broj vjernika. Tada dade Bog da sam jedne subotnje večeri, do jedan sat u noći, mogao diskutirati s "drugovima", slobodnim misliocima, u komunističkom društvenom domu. U jedan sat noću, domar komunističkog društvenog doma izbaci nas van, na ulicu. Padala je kiša. Prvi put u životu bi oko mene okupljeno stotinjak tvorničkih radnika iz mojeg okruga. Stajismo pod uličnom svjetiljkom. Ljudi me ispitivaše, a ja odgovarah. Dugo govorismo o Isusu koji je došao iz drugog svijeta. Mnogo govorismo i o tome kako su nesretni, kako nije istina da su bez grijeha, i da svi oni, zapravo, vjeruju da postoji vječnost i Božji sud. U dva sata rekoh: "Ljudi, ja idem kući. Ujutro, u pola deset, vodim bogoštolje. Znam da biste i vi rado došli kad se ne bi bojali jedan drugoga."

Svi su oni inače bili iz Vestfalije. Preda mnom stajaše jedan radnik, nazvat ću ga B. U to je doba imao nekih trideset i pet godina, a bio je pravi Vestfalac. "Ja da se nekoga bojim?" uzbudi se on. "Ni govora!" Ja nastavih: "Dobro, čovječe, smiri se! U ponedjeljak će svi u tvornici znati da si u nedjelju bio u crkvi. A ti se bojiš toga!" "Ništa se ja ne bojim!" reče još jedanput. Ja mu ponovo rekoh: "Čovječe, ti bi rado došao, ali..." "Dobro," prekinu me, "doći ću sutra ujutro, s pjesmaricom pod rukom!"

U nedjelju ujutro, dakle nekoliko sati kasnije, domaršira taj Vestfalac, hrabro prošavši ulicama s pjesmaricom pod rukom i dođe na bogoštovlje. Svatko u njegovoj četvrti sazna za to. U ponedjeljak navečer dođe k meni i reče mi: "Imali ste pravo. U tvornici se strašno ljutiše što sam išao u crkvu. Ondje shvatih kakav je to teror. Mi vičemo: 'Živjela sloboda!' a ustvari smo samo bijedni sluge drugih ljudi. Sve to odbacih, uključujući i njihovu literaturu. Pričajte mi sada nešto više o Isusu!"

To bi prvi čovjek koji se obrati uz moju pomoć, a sve je počelo time što je on došao na bogoštovlje u jednu, malu zajednicu. Nakon nekog vremena i drugi slijediše njegov primjer. Bog nastavi djelovati i dade nam još mnogo duša. Ali ono što me tada zapanjilo bila je činjenica da su ti radnici donijeli životnu odluku tako što su došli k nama - u zajedništvo s kršćanima.

Preklinjem vas u ime spasenja vaše duše - ja ne reklamiram crkvu i pastore, ili zajednice i njihove vođe. Stvar je tu mnogo ozbiljnija - radi se o vašem spasenju. Priključite se zajednici kršćana!

I druga stvar koja pripada javnoj strani kršćanskog života je: ustima priznati ono što imamo u Kristu.

Mi u Njemačkoj zapasmo u jednu smiješnu situaciju. Ljudi misle: "Ja plaćam crkveni porez i zato pastori trebaju preuzeti širenje Božje riječi. Mene se to više ne tiče." Ponekad poželim odbaciti sav taj glupi crkveni porez kako bi kršćani, Kristovi učenici i učenice znali da navještanje Isusa Krista nije samo dužnost pastora, već i svih ostalih vjernika. Isusovo ime trebamo navještat i ondje gdje jesmo, na poslu, u uredu, u

školi... Jeste li već nekome rekli: "Isus je živ! - Psovati je grijeh! - Sramota je pred Bogom pričati proste viceve!" Jeste li već nekome rekli: "Ja sam Isusov!" Tada će nas ljudi početi slušati. Nešto ću vam reći: Tako dugo dok ne smognemo hrabrosti drugima govoriti o našem Spasitelju, tako dugo nismo pravi kršćani!

Isus reče: "Tko mene prizna pred ljudima, njega ću ja priznati pred svojim Ocem nebeskim. Tko se mene odrekne pred ljudima, njega ću se i ja odreći pred svojim Ocem nebeskim." Bit će užasno kad jednog dana ljudi, kršćani, dođu na Božji sud i kažu: "Gospodine Isuse! I ja vjerovah u tebe!" - a Isus će reći Bogu: "Ne poznajem ih!" "Gospodine Isuse, ali ja sam..." "Rekoh, ne poznajem te! Tvoj susjed nije znao da će ići u pakao! Nikad ga nisi upozorio, iako si sam poznavao put u vječni život. Šutio si svaki put kad si trebao otvoriti usta i navijestiti svog Spasitelja!" Tada ćete možda odgovoriti: "Ali moja je vjera bila tako slaba!" Isus će vam na to reći: "Tada si trebao navijestiti takvu slabu vjeru kakvu si imao! Iako je tvoja vjera slaba, jak je Spasitelj kojeg si trebao navijestiti! Ustvari, ti ni nisi trebao navještat i svoju slabu vjeru, već mene! Idi od mene, ja te ne poznajem!"

"Tko mene prizna pred ljudima, njega ću ja priznati pred mojim Ocem nebeskim. Tko se mene odrekne pred ljudima, njega ću se ja odreći pred mojim Ocem nebeskim." To je rekao Isus. A on ne laže! Kada ćemo smoći hrabrosti otvoriti usta i progovoriti o Spasitelju?

Moram vam ispričati jednu priču u svezi s tim. Prije nekoliko tjedana propovijedah u jednom gradu u rurskoj oblasti. Sas-tanke je organizirao jedan mladi automehaničar, moj prijatelj Gustav. Taj Gustav posta odan i vrlo uspješan Isusov svjedok zahvaljujući tome što u jednom sudbonosnom trenutku prizna Isusa pred drugim ljudima. To se dogodilo u radionici, jednog ponedjeljka ujutro. Radnici pričaše što je tko doživio protekle nedjelje. Jedan reče: "Tako smo se napili, samo što nam nije pivo teklo na oči!" Drugi je pričao o djevojkama. "Gustave, a gdje si ti bio?" upita ga jedan. Gustav tada još bijaše učenik.

"Ujutro bijah na bogoštovlju", odgovori mu. "Poslijepodne bijah na omladinskom biblijskom sastanku kod pastora Buscha." Tada je slijedilo uobičajeno zafrkavanje i ruganje. Mali se učenik osjećao užasno glupo. Odjednom ga obuze srdžba na sve namještenike i majstora koji mu se rugaše. Pomisli: "Zašto bi čovjek u takozvanom kršćanskom svijetu bez stida mogao pričati svakakve sramotne stvari, a ne govoriti o Spasitelju?!" U tom trenutku odluči pridobiti za Isusa sve ljude iz radionice. Poče sa svojim prijateljima, učenicima. Govoreći sa svakim ponaosob, rekao bi: "Otići ćeš u pakao nastaviš li živjeti ovako! Dodi sa mnom na biblijsko proučavanje u našu omladinsku grupu. Tamo ćeš čuti o Isusu!"

Kad je nakon mature napuštao radionicu, u njoj je vladala potpuno drugačija klima! Sam se u to uvjerih. Svi učenici pristupiše našoj omladinskoj grupi. Tri mehaničara se priključiše jednoj drugoj kršćanskoj grupi koja je okupljala mlade ljude. U radionici više nitko nije pričao proste viceve. Kad bi došao netko novi i pokušao s prljavim pričama, upozorili bi ga: "Šuti čovječe, dolazi Gustav!" Počeše ga poštovati. Danas on radi na prekrasnom radnom mjestu i vodi veliku radionicu za popravak vozila. Bog ga je blagoslovio u svemu.

Još jednom vas pitam: "Gdje su ti kršćani koji imaju dovoljno hrabrosti javno navještat svog Gospodina?!" Ustvari, duhovno možemo rasti tek ako to činimo!

Da li je kršćanstvo privatna stvar? - Ne! Dužni smo navijestiti Isusa ljudima oko nas! Prekinite svoju bijednu šutnju! Ako to ne učinite, Isus će vas se odreći na dan Božjeg suda!

Kad su za vrijeme Trećeg Reicha dječaci iz moje grupe, u dobi od šesnaest do sedamnaest godina, bili mobilizirani u radne grupe, svakom bih poklonio malu Bibliju i rekao mu: "Slušaj me pažljivo! Kad se priključiš svojoj radnoj grupi, tada odmah, prve večeri, stavi Bibliju na stol i čitaj je pred svima. To će biti kao da je pala bomba. Ali drugi će dan sve biti u redu. Ako već prvoga dana ne zauzmeš pravi stav, kasnije to više nećeš moći."

I dečki su radili tako. Prvog bi dana Biblija bila na stolu! "Što to čitaš?" - "Bibliju!" To bi uvijek odjeknulo poput ručne bombe, jer u njemačkom kršćanstvu svatko može čitati kakvo god smeće, samo ne Bibliju. Tada se mom prijatelju Paulu (on se nije vratio iz vojne) dogodilo da je sljedećeg jutra, otvorivši svoj ormarić, ustanovio da nema njegove Biblije. Pogledao je uokolo i vidio kako se jedan dječak cereka. Onda su se i drugi počeli ceriti. "Jeste li vi ukrali moju Bibliju?" upita ih.

- "Mmmh..." - "Tko ima moju Bibliju?" - "Kod upravitelja je!"

Paul je znao da će sada nastupiti teškoće. Navečer, nakon rada, potraži mirno mjesto i pomoli se: "Gospodine Isuse, potpuno sam sam. Tek mi je sedamnaest godina. Molim te nemoj me sada napustiti! Pomozi mi da te mogu priznati pred drugima!" Potom otiđe do upraviteljevog ureda i pokuca na vrata. - "Naprijed!" - Upravitelj je sjedio za pisaćim stolom. Na stolu je ležala Paulova Biblija. - "Što hoćeš?" - "Gospodine upravitelju, molim vas, vratite mi moju Bibliju. Ona je moje vlasništvo." - "Ah!" • Uze Bibliju u ruke i listaše je. - "Znači to je tvoja Biblija?! Zar ne znaš da je to vrlo opasna knjiga?"

- "Znam, gospodine upravitelju. Biblija je opasna i kad je zaključana u ormariću. I onda izaziva nemir." - Bijaše to kao da je eksplodirala bomba. Upravitelj se uspravi na stolici. "Sjedni malo!" reče Paulu. Počeo je pričati: "I ja sam jednom htio studirati teologiju." - "I onda je gospodin upravitelj otpao od vjere?" upita Paul.

Tada započeše srdačni razgovor u kojem čovjek od četrdesetak godina reče dječaku od sedamnaest godina: "Ja sam u biti vrlo nesretan. Ali ne mogu natrag. Morao bih se odreći mnogo čega." Dječak odgovori: "Jadni upravitelju! Ali Isus je vrijedan svakog odricanja!"

Upravitelj otpusti dječaka ovim riječima: "Ti si sretan čovjek!" "Naravno, gospodine upravitelju!" potvrdi Paul i povuče se sa svojom Biblijom. Nitko u logoru mu više nije rekao ni riječ!

Ah, gdje su kršćani koji imaju hrabrosti ovako zastupati svoju vjeru?!

Da li je kršćanstvo privatna stvar? - Da! Novo rođenje i život vjere duboko su u srcu vjernika!

Da li je kršćanstvo privatna stvar? - Ne! Kršćani se uključuju u zajednice, prisustvuju bogoslužjima, omladinskim biblijskim grupama, molitvenim grupama itd. Kršćani ne šute već navješćuju svojega Gospodina. Svijet mora zapaziti da je Bog po Isusu zapalio srca ljudi!

Kada će biti "smak svijeta"?

Prije nekog vremena razgovarao sam s jednim industrijalcem. Potapša me po ramenu i reče: "Gospodine pastore, lijepo je to što djecu učite dobru!" Na to mu odgovorih: "Bit ću potpuno iskren, moram priznati kako ne očekujem previše od toga. U Bibliji stoji da je ljudsko srce zlo od same mladosti. Stoga ne vjerujem kako tu opomene mnogo pomažu. Ja želim nešto sasvim drugo." - "Što biste onda vi htjeli?" - "Ja bih rado kad bi ta djeca, dok su ovdje na zemlji, postali vlasništvo Gospodina Isusa, a u vječnosti djeca Božja", objasnih mu. "Ah," odgovori mi on, "gospodine pastore, kakve su to riječi! Moramo biti realni i spustiti se na zemlju!"

Nije li to mudro rekao? "Moramo se spustiti na zemlju!" Glasno se nasmijah i upitah ga: "Na kojoj vi to zemlji, ustvari, želite ostati, dragi moj gospodine ravnatelju? Niste li još zamijetili kako se tlo pod našim nogama već dugo klima?"

Mislim kako nije potrebno postati ravnateljem da bi se zamijetilo kako je tlo pod našim nogama strahovito nesigurno. To je ono što plaši ljude današnjice. Svi bi ljudi rado imali sigurnost, ali osjećaju kako je nigdje nema. Jedan pohranjuje svoj novac u švicarskoj banci, drugi gradi bunker u Boliviji. Nakon svega, mora negdje postojati sigurnost! Ipak svi mi osjećamo da je nigdje nema! Nije ni čudo što se ljudi danas u strahu pitaju: "Što će biti sa svijetom?" Jedan od znakova našeg vremena je to što se ponovo pitamo: "Kada će doći 'smak svijeta'?"

Prije nekoliko godina pojavila se drama poznatog švicarskog pisca Durrenmatta, pod naslovom "Fizičar". Komad završava time što jedan fizičar prognozira mračnu budućnost svijeta. Ne može se isključiti mogućnost da će se jednog dana čovječanstvo uništiti atomskim bombama. Autor zaključuje svoje djelo doslovno ovim riječima: "I radioaktivna će se Zemlja tad nastaviti besmisleno vrtjeti negdje u svemiru."

Ta vizija opustošenog svijeta koji se beskrajno, bez ikakva smisla, okreće negdje u svemiru, izgleda vrlo stvarnom. Kad suvremeni pisac na takav način govori o kraju svijeta, to svakako zavređuje našu pažnju. Ali ja ne vjerujem kako će se to odigrati na takav način da radioaktivna Zemlja nastavi lebdjeti svemirom. Kad bih to rekao piscu Durrenmattu, on bi me zacjelo upitao: "Zbog čega mislite da neće biti tako? Logično je da će doći do toga!" Na to bih mu objasnio: "Zato jer u Bibliji piše potpuno drugačije. Gospodin Isus je rekao da ljudska vrsta neće nestati prije konačnog kraja svijeta. Znači, nije kako vi tvrdite, iako ste vrlo blizu istini!"

Tu se, naravno, radi o pitanju kome vjerovati u pogledu budućnosti: Isusu ili nekom suvremenom "proroku".

Postoje dvije pogrešne metode u svezi s budućnošću.

Jedna je metoda ona koju je Joseph Goebbels objeručke prihvatio. Ona se sastoji od toga da jednostavno zamislim nešto o budućnosti. Kao da ga još čujem kako govori: "Za pet će godina njemački gradovi biti ljepši no ikada." Dakle, ta se metoda sastoji u projekciji slike vlastitih želja na maglu koja prekriva budućnost. Posebno vješti u toj metodi su takozvani "Jehovini svjedoci". Stariji se ljudi još sjećaju plakata koji 1925. godine bijahu posvuda nalijepljeni. Na njima bijaše natpis: "Milijuni ljudi koji sada žive neće umrijeti." Ta je uzrečica proistekla od "iskrenih istraživača Biblije". Tada se počelo umirati kao nikad dotad u cjelokupnoj povijesti svijeta. Ti koji sebe nazivaše "međunarodnim proučavateljima Biblije" jednostavno u svojim umovima zamisliše viziju divne budućnosti. Kasnije, kad se njihovo proročanstvo pokazalo lažnim, promijeniše ime u "Jehovini svjedoci". I danas ti ljudi vjerojatno umišljaju nešto slično.

Sljedeća kriva metoda je kad se čovjek obraća vidovnjaštvu. Moram priznati da ne znam skoro ništa u vezi toga. Niti ne želim znati ništa u svezi s tim stvarima: gatanju, spiritizmu, viskovima, Tarot-kartama, horoskopu i ne znam čemu sve ne. Želim vam reći zbog čega ne želim znati baš ništa u vezi toga. U Bibliji na nekoliko mjesta piše ovako: "Ovako govori

Gospodin: 'Ako se tko obrati na zazivače duhova i vračare, ja ću se okrenuti protiv takva čovjeka i odstranit ću ga iz svog naroda.'" Kako je moja najveća želja biti spašen i pripadati Božjem narodu, čuvat ću se od takvih stvari. I vi se trebate čuvati takvih stvari, pa vas stoga molim, u ime vašeg spasenja, ako ste na bilo koji način povezani s njima - prekinite s tom praksom. Potražite neko mirno mjesto i zazovite Isusa, priznajte mu taj grijeh i molite ga za oprostenje!

Ja odlučih vjerovati Bibliji, riječi Božjoj. Prvi razlog zbog kojeg vjerujem Bibliji je taj što ona nosi pečat autentičnosti. Drugi je taj što biblijski ljudi sve što govore započinju riječima: "Tako govori Gospodin!"

Da, postoji ispravan put kako saznati nešto o budućnosti: Biblija je ta koja nam govori o budućnosti.

Kad druga svjetska vojna bijaše na vrhuncu, meni tajna policija zabrani propovijedati u drugim mjestima. Bi mi zabranjeno putovati izvan Essena. Iako svake večeri održavah biblijsko proučavanje u nekakvom podrumu, dok vani padaše bombe, imah puno vremena na raspolaganju. To vrijeme iskoristih za temeljito proučavanje Ivanovog Otkrivenja, posljednje biblijske knjige. Proučavajući je zaključih: "Ova je knjiga nevjerojatno aktualna!" Odlučih, stoga, predati drugima dio od onoga što tada naučih.

Sada bih vam htio reći što Biblija govori o budućnosti.

1. Isus ponovo dolazi

Biblija sasvim jasno govori kako se u centru svekolikog kršćanskog iščekivanja u vezi budućnosti nalazi jedan veliki događaj - slavni dolazak Isusa Krista!

Kad je Isus odlazio na nebo, njegovi učenici stajahu i gledahu kako iščezava u drugu dimenziju. U Bibliji piše: "...i oblak ga ote očima njihovim." Najedanput se kraj njih stvore dva čovjeka u bijelom i rekoše im: "Ovaj Isti Isus koji je uznesen na nebo između vas, opet će se vratiti onako kako ste ga vidjeli da odlazi u nebo!"

Isus ponovo dolazi! Jednog će dana Isus u svojoj slavi prodrijeti iz Božje dimenzije u ovaj naš trodimenzionalni svijet! To je kršćanska nada.

Moram vam ispričati kako mi je ta, pomalo strana istina, postala potpuno jasnom. Već je prošlo otprilike trideset pet godina otkako, kao potpuno mladi pastor, dođoh u Essen iz jednog rudarskog područja. Imah samo dvadeset sedam godina, a u mom je okrugu tada živjelo dvanaest tisuća rudara. Nijedan od njih ne htjede ni čuti ništa o mojoj poruci. Usred okruga nalazio se veliki pusti trg okružen zgradama u kojima stanovaše rudari. S jedne strane trga stajale neke kućice. U toj kućici uredih skromnu prostoriju u kojoj započeh održavati biblijska proučavanja. Bijaše lijepo kad ljudi počeh dolaziti: došlo je nekoliko rudara (komunisti i slobodni mislioci) koji htjedoše čuti što to "pop" ima za reći, nekoliko majčica s djecom, dva tri mladića... Smiješno, ta mala zajednica koja je tek nastala, uznemirila je duhove u cijelom okrugu. Za vrijeme svakog sastanka bijasmo uznemiravani. Jednog nam dana polupaše prozor. Zatvorismo drvene kapke. Tada bacaše kamenje. Drugi put igraše nogomet s praznim konzervama točno pred našim ulaznim vratima, tako da ne mogasmo čuti ni vlastiti govor. Jednom napraviše prave demonstracije pred našim vratima. Trubiše i vikaše kao na nogometnoj utakmici, i pjevaše: "Ne straši nas nikakvo više Biće. Ni Bog, ni kralj, ni pučki tribun, izbjavljati nas neće, to možemo učiniti jedino mi sami." A mi unutra pjevasmo: "Bog jeste ljubav, jer on me spasi!" - To su bila vremena!

Jednog dana bijaše posebno loše. Bi kao da je otvoren pakao i davao osloboden. I tada se dogodi nešto čudesno. Odjednom je strahovito lupilo po vratima i nešto teško se zakotrljalo po podu. Pomislih: "Sigurno baciše bombu!" Potom čuh kako ljudi otrčaše. Srca nam prestaše kucati. Vani nastala grobna tišina. Lagano otvorih vrata i izvirih van. Vani, u lokvi od prijašnje kiše ležale veliko željezno raspelo. Bijaše mi poznato. To raspelo uzeše u obližnjem katoličkom domu za muškarce i baciše na naša vrata: "Evo vam vašeg Krista! U blato s njim!"

Bijaše tamna noć u mjesecu studenom. Kišilo je. Ondje u blatu ležaše lik razapetog Krista. Stajah na tom očajnom trgu okruženom stambenim zgradama i rudničkim tornjevima. Iza mene stajaše mala zajednica ljudi koji drhtahu od straha. A u blatu ležaše slika razapetog Spasitelja! Pomislih: "Bog je imao tisućstruki razlog prepustiti ovaj svijet na milost i nemilost samome sebi. Ali on to ipak ne učini! On posla svoga Sina! Sin Božji učini nešto nevjerojatno: preuze naše grijehe na sebe i dopusti da ga pribiju na križ. Umjesto da ljudi padnu na koljena pred Spasiteljem i proslave ga, oni uzimaju njegov lik i bacaju ga u blato. Tako čovjek pljuje u ruku koju mu Bog ispruži kako bi ga spasio!"

Znate li da danas ljudi manje mrze Isusa?! Današnji ljudi više ga, ustvari, ni ne mrze. Oni bez ikakvog razmišljanja, ispunjeni samopravednošću, bacaju njegov križ u blato!

Tog me dana obuze blagi bijes. Mišljah: "Što će Bog sada učiniti? Sada bi morala pasti vatra s neba!" No ipak nije bilo nikakve vatre s neba. I dalje je padala kiša. Lik razapetog Spasitelja i dalje ležaše u blatu. Iz daleka se čuo podrugljivi smijeh. Smijahu mi se. Odjednom me obuze misao: "Neće ostati ovako, neće se vječno izrugivati Sinu Božjemu koji je umro za svijet. Neće to tako ostati! Dolazi dan, i to je apsolutno sigurno, kada će ovaj svijet koji ga odbaci, uvidjeti kako on bijaše jedina šansa za nas ljude, i da je on Kralj svega svijeta. On će ponovo doći u slavi!"

Kad se te kišne večeri, okružen braćom iz zajednice, očajnim trgom i Kristovim likom u blatu, vraćah u našu prostoriju, prvi puta se istinski radovah biblijskoj poruci: "Isus ponovo dolazi!" Otidoh za propovijedaonicu, otvorih Matejevo evanđelje, 24. poglavlje, i pročitah: "...i vidjet će Sina Čovječjega gdje dolazi na oblacima nebeskim s velikom moći i slavom." Otada se nisam prestao radovati tome.

Znate, kad vidim kako se rugaju mome Spasitelju, Spasitelju koji oslobađa od smrti, oprašta grijehe, razveseljuje i blagoslivlja, tada se radujem što dolazi dan kada će s njega spasti odijelo sramote, a on se objaviti u svoj svojoj slavi!

Kada prvi put dođoh u veliki kršćanski omladinski centar u Essenu, koji se zove Weigle-Haus, na zidu vidjeh samo jednu sliku. U velikoj dvorani u kojoj se sakuplja po nekoliko stotina mladih ljudi, visi slika ponovnog dolaska Gospodina Isusa Krista. Pri dnu slike nalazi se neki grad a iznad njega oblaci. U oblacima bijel konj. Na njemu jaše on, Kralj, i drži podignutu ruku koja bijaše probodena čavlom. Gledajući tu sliku rekoh svom prethodniku, pastoru Weigleu: "Kako to da si ovdje objesio upravo ovu sliku? Nije li to pomalo neprikladno za omladinski centar? Tu bih ja objesio nešto drugo!" On mi objasni: "Dragi brate Busch, dečki su cijeli tjedan u uredima, školama, tvornicama i rudnicima. Kad na tim mjestima posvjedoče svoju vjeru u Gospodina Isusa, nailaze samo na sarkazam i ruganje. I ako ne žele sudjelovati u grijesima svojih kolega, ismijava ih se i napada. Nije ni čudo što često bivaju obeshrabreni. Kad ovdje sjede ova im slika govori: 'Isus je pobjednik i pripada mu cijeli svijet.'"

Osobno u svom životu iskusih kako je čudesna ta nada. Za vrijeme Hitlerova režima bijah uhićen nakon što na jednom velikom skupu u Darmstadtu govorih o Isusu. Posjedoše me u auto, na sjedalo pokraj SS-časnika. Oko nas stajaše stotine ljudi. Esesovac za volanom dobi naredbu: "Vozi!" No, motor ne htjede upaliti. To je inače bio dobar auto, ali vozač ga nije mogao upaliti. "Hajde, čovječe, vozi!" zaurla časnik. Sjedih pokraj njega kao uhićenik. Motor ne htjede upaliti. I tada odjednom, usred razdražene mase okupljene na crkvenim stepenicama, neki mladić zapjeva gromkim glasom:

"Vlast je u Kristovoj ruci,
svemir sluša njegov glas.
On mač smrti slomi,
prijestolje zla sruši,
pobjednik je on i ima vlast.
Krist vladar naš, on ima vlast,
pobijedio je tam' na Golgoti.
Krist vladar naš, ima svu moć,
pobijedio je na Golgoti."

Otpjevavši to, mladić se ponovo izgubi u masi. Auto konačno upali i mi krenusmo. Tada rekoh časniku: "Jadni čovječe! Ja sam na pobjedničkoj strani!" Skupi se i promrmlja: "I ja nekad bijah uključen u 'Kršćansko udruženje mladih'." "A tako," rekoh, "a sada lovite kršćane?! Jadni čovječe, ne bih se htio mijenjati s vama!" I tako se dovezosmo do zatvora.

Meni se za to vrijeme otvori pogled na drugi Kristov dolazak. Što je mračnije vrijeme u kojem živimo, to je važnije iščekivanje Isusovog dolaska.

Vidite, taj Isusov dolazak u slavi bit će njegov treći dolazak na zemlju. Prvi put dođe kad posta čovjekom. Bilo je to u Betlehemu. Nakon što ga Marija rodi bijaše položen u jaslje. To je ono što slavimo na Božić, ako još uopće znamo o čemu se radi. Sin Božji posta čovjekom da bi nas učinio djecom Božjom i bio naš brat.

Drugi Isusov dolazak događa se u duhu - sada, danas. On reče: "Evo stojim pred vratima vaših srca i kucam. Ako tko čuje moj glas i otvori vrata, ući ću k njemu." Zna li zašto propovijedamo o Isusu? Na taj način želimo mu pomoći kako bi mogao doći k vama. U Bibliji piše: "A svima koji ga primiše dade moć da postanu djeca Božja." Morate mu otvoriti svoje srce!

Treći njegov dolazak na zemlju bit će u slavi i vidjet će ga svako oko. To je potpuno sigurno. Do tada će čovječanstvo već isprobati sve političke sisteme: konstitucionalnu monarhiju i apsolutnu monarhiju, predsjedničku demokraciju i narodnu demokraciju, diktaturu i tko zna što sve ne. I uvidjet ćemo kako nam sve to nije donijelo mnogo dobra. Tada još mora doći Isus, moj Kralj, i pokazati da li on može vladati!

2. Što prethodi Isusovu povratku?

Biblija kaže da će svjetska povijest trajati još neko vrijeme. Ali tada će, skoro neprimjetno, započeti razdoblje u kojem će se svjetska povijest nezaobilazno približiti svome kraju. Za to ću razdoblje upotrijebiti jedan izraz koji se nalazi u Bibliji. Biblija to doba naziva: "posljednje doba".

Biblija govori o dolasku vremena sveopće konfuzije, vremenu u kojem će čovjek biti nemoćan riješiti svoje probleme. U to će posljednje doba izići na vidjelo ljudska zbnjenost i bespomoćnost. Sam Isus je obznanio četiri značajke toga doba.

On reče da će se to vrijeme prepoznati po političkoj zbrci. To izreče ovim riječima: "Dići će se narod protiv naroda i kraljevstvo protiv kraljevstva." Još nikad nije postojalo takvo vrijeme u kojem su toliki (dobro plaćeni) diplomati održavali toliko skupih konferencija kao u naše doba. I nikada prije naših dana nije postojalo doba u kojem se tako bezumno trošio narodni novac za naoružanje. Novcem koji se troši za atomsko oružje mogli bi se sagraditi cijeli velegradovi i tako riješiti problem nedostatka stanova. Umjesto toga, govori se: "Moramo se naoružati. I najmanja država treba imati atomske bombe!" Usprkos svemu tome čovječanstvo još nikada nije toliko vapilo za mirom. Mi želimo mir. Nitko ne želi rat. Ali svi se luđački naoružavaju. Po tome će se prepoznati politički kaos posljednjeg doba.

Sljedeća značajka koju Isus spomenu je zbrka na gospodarskom planu. To izrazi ovim riječima: "Bit će gladi." Na zemlji inače raste dovoljno hrane za cijelo čovječanstvo. I nikad još nije postojalo toliko učenih ekonomista kao što je to danas slučaj, i svjetsko gospodarstvo još nikada nije bilo tako savršeno. No ipak, prema izvješću Ujedinjenih naroda, više od polovine čovječanstva nema dovoljno hrane. Zar nije moguće, u jednom visokociviliziranom društvu u kojem ima dovoljno dobara, nahraniti sve ljude? Ali to jednostavno ne ide. Gospodarska zbrka nezaustavljivo raste!

Treća značajka posljednjeg doba u kojem će čovječanstvo preplaviti nerješivi problemi je religiozna zbrka. Isus je to ovako opisao: "Reći će vam: Mesija je 'ovdje', ili 'ondje'."

Nedavno razgovarah s jednim mladićem koji mi reče: "U što nakraju vjerovati? Postoje rimokatolici, grkokatolici, reformirani, luterani, unijati, metodisti, baptisti, Armija spasa, pentakostalci, Jehovini svjedoci, Novoapostolska crkva, islam,

budizam itd. Ne znam u što vjerovati!" Na te se njegove riječi nasmijah i rekoh mu: "Mladiću, utješi se, nije to ništa, najgore tek dolazi! Tako tvrdi Biblija."

To je znak posljednjeg doba. Đavao zavodi ljude jer se ne upravljaju prema riječi Božjoj. I Bog to dopušta. Čuju se glasine: "Krist je ovdje, Krist je ondje!" Religiozna zbrka je zastrašujuća. Često vidim kako ljudi po velegradovima trče od jedne do druge religiozne senzacije i obuzme me strah i drhtanje. I još vam želim reći da vas ni jedan evangelizator ne može spasiti. Ako sami ne pronađete Spasitelja, tada vam ništa neće pomoći da dobijete vječni život!

Postoji još jedna, peta značajka posljednjeg vremena: Raseljeni izraelski narod će se opet okupiti u Palestini. To što postoji država Izrael za mene je jedan od najčudesnijih znakova vremena. Neki kažu kako to nije nikakav znak. Kad se nedavno zaustavih na švicarskoj granici, ispred mene stajao je automobil s oznakom države Izrael. Pomislih: "Ispunjavaju se biblijska proročanstva! I automobilske tablice to navješćuju!"

Moj mi otac ispriča kako su 1899. godine Židovima ponudili naseliti se na Madagaskaru. Na to Židovi rekoše: "Ne! Mi imamo samo jedno obećanje a to je: povratak u zemlju naših predaka!" Cijeli svijet mišljaše: "To se ne može dogoditi!" - Ali danas u Palestini postoji država Izrael!

Dakle, posljednje je doba okarakterizirano time što čovjek, usprkos cjelokupnom napretku, postaje sve konfuznijim, i više ne može rješavati svoje probleme. Ljudska nemoć je očita. Ne mogu vam reći kako dugo će trajati to razdoblje. Biblija nam ne donosi nikakve precizne podatke u vezi toga. Ona nas samo upozorava: "Bdijte!" Pavao je rekao o Isusovim učenicima: "Mi ne pripadamo onima koji spavaju. Mi smo trijezni i pripadamo danu."

Kad to razdoblje ljudske izgubljenosti dosegne svoju kulminaciju, neposredno prije Isusovog povratka treba doći Antikrist - lažni Krist. Taj dio vremena nazvat će: *vrijeme kraja*. Mi već danas proživljavamo zbrku posljednjeg vremena. Ta zbrka vapi za jednim autoritativnim čovjekom! Svijet već sada

vapi za jednom snažnom osobom. I kad ljudska bijeda naraste do najviše točke, doći će jedan veliki čovjek koji će se nazvati izbaviteljem svijeta. Taj čovjek nije Krist, on je lažni Krist.

Biblija kaže da će on izroniti iz mora (more u Bibliji predstavlja narode). Bit će diktator i zavladatai svijetom. Mi ga nazivamo Antikristom. Pod njegovim će se vodstvom ujediniti sve države svijeta. Taj dio ljudske povijesti okarakteriziran je ljudskim prkosom prema Bogu. To će biti posljednji pokušaj svijeta da se izbavi uz pomoć politike i gospodarskih programa. Biblija zadivljujuće opisuje tu posljednju veliku diktaturu. O tome ona govori u proročkim slikama i vizijama. Tko to želi razumijeti, treba se prepustiti vodstvu Svetoga Duha. Ispričat ću vam kako Biblija govori o Antikristu, tom posljednjem silniku. Ivan apostol govori u proročkom zanosu: "Nadoh se na obali mora. Potom opazih gdje izlazi iz mora zvijer s mnogo glava na kojima su krune; s ustima poput razjapljenih lavljih ralja." Kako razumijeti tu veličanstvenu sliku?

More je slika svih naroda svijeta. Onaj tko bijaše na moru zna kako je ono nemirno. Nikad nije potpuno mirno. Tako ni narodi ne miruju, uvijek je među njima prisutan neki nemir. Posljednji svjetski izbavitelj će izići iz naroda. Svi svjetski političari u posljednjem stoljeću prikazivaše se kao izbavitelji i svi oni proizidoše iz naroda: mali Korzikanac Napoleon; neznani kaplar iz prve svjetske vojne, Adolf Hitler; postolar Staljin... Svi su oni bili samo Antikristovi prethodnici. Došli su odozdola, iz naroda. Narod je radosno klicao: "On je jedan od nas!" Ali moj Izbavitelj, Isus Krist, nije došao iz mora naroda, već iz Božjeg svijeta. On je Sin živoga Boga!

Antikrista se naziva Zvijer. Što to znači? Biblija kaže: "Na svoju sliku stvori Bog čovjeka." Što sam bliže Bogu to sam čovječniji. Što se više čovjek udaljava od Boga to postaje zvjerskiji. Veliki neprijatelj kršćanstva, Nietzsche, reče: "Najplemenitiji čovjek je plavokosa zvijer." Dobro je to shvatio. Antikrist će biti jedan čovjek koji će potpuno odbaciti Boga. Okrenut će mu leđa i zato će postati poput životinje - zvijer bez srca.

On je Zvijer "sa sedam glava". Što to znači? To znači da nije glup! Ljudi će reći: "Što taj ima glavu!"

On ima usta "kao u lava". To znači da će sav svijet ispuniti svojom propagandom. U doba nacista imasmo prilike vidjeti sličnu propagandu kada posvuda treštaše zvučnici koji prenosiše govore nacističkih glavešina. O, mogu zamisliti kako će Antikrist svojom besmislenom propagandom preplaviti naše živote!

Taj posljednji čovjekov pokušaj - spasiti svijet bez pomoći pravog Spasitelja, Gospodina Isusa, bit će na samom početku osuđen na propast. Ljudima će se nuditi izbjavljenje bez pokajanja i obraćenja. I svi će problemi biti riješeni. Riješit će se politički problemi jer će Antikrist stvoriti svjetsko carstvo. Bit će riješeni i gospodarski problemi. Svi će dobiti bonove za hranu. Naravno, i religiozni će problemi biti riješeni: "Ja sam svjetski izbavitelj," reći će Antikrist, "meni se molite"

Neugodno je promatrati kako naš svijet stremlji prema tom i takvom kraju.

I tada će se sav svijet pokoriti Antikristu. Samo će kršćani reći: "Mi te nećemo štovati!" Svatko će morati nositi oznaku na čelu. Ali kršćani će reći: "Ne! Mi imamo Spasitelja, a to je Isus!" Tada će nastupiti progone. U Bibliji je jedan stih koji kaže: "...nitko neće moći ni kupiti ni prodavati ako nema udaren žig." Švapski komentator Biblije, Auberlen, prije sto pedeset godina piše u vezi toga: "Mi to još ne možemo razumjeti. Ali u vrijeme kad se počne zbivati, otvorit će nam se oči." No, mi to možemo sasvim dobro razumjeti. Poznate su nam totalitarne države. Znamo što znači: taj i taj čovjek ne dobija bonove za kruh ni radnu dozvolu. Može vjerovati u što hoće, ali on više nema domovinu ni ikakva prava. Da, već nam se to događalo.

Kad to čitah bijah potresen i pomislih: "Postoje ljudi koji misle da je Biblija zastarjela. Ne, nije Biblija zastarjela, naši su svjetonazori zastarjeli. Biblija nas vodi u budućnost."

Antikrist će sve tolerirati, samo ne svjedočanstvo o istinskom Spasitelju, Gospodinu Isusu Kristu. Zbog toga će on još jednom pokrenuti velike progone kršćana.

Jednom prilikom svojoj djeci pričah o tim stvarima. Na to moja mala kći poče plakati. "Dijete," upitah je, "zašto plačeš?" Jecajući mi odgovori: "To se može dogoditi bilo koji dan." "Da," rekoh, "može." "Što će biti ako ne ostanem vjerna Spasitelju?" Na to joj objasnih: "To bi bilo grozno. Ali samo ti je jedno potrebno: ti mu već od danas možeš biti vjerna!"

To bi vas vrijeme moglo zateći nespremne. Već sutra bismo se mogli naći u njemu. Tada više ne bi bilo šanse pronaći Isusa. Više ne bi bilo bogoštovlja. Zvona bi bila rastaljena i prerađena u spomenike Antikrista. Od crkava bi bili napravljeni muzeji u kojima bi se izlagale fotografije iz Antikristove mladosti.

Tada će ljudi plačući tražiti utjehu. Ali više neće biti nikoga da ih utješi, jer su odbacili jedinog Tješitelja - Isusa. Prorok Jeremija kaže: "Jer ste me odbacili, govori Gospodin, za vas više nema utješitelja." Ljudi će u svom očaju biti prepušteni na milost i nemilost jedan drugome. Vjerujem da će kršćani biti radosni pa makar se morali suočiti i sa smrću. Oni će u tom groznom vremenu imati Tješitelja!

Uplašile su me i Isusove riječi: "Ljudi će umirati od straha u očekivanju onoga što će zadesiti svijet." U Ivanovom Otkrivenju piše da će Antikrist ispuniti svijet zvukom fanfara i zastavama. Pomislih: "Kako te dvije stvari mogu ići zajedno? S jedne strane imamo strah i iščekivanje, a s druge strane velike uspjehe." Prema onome što proživjeh 1933. godine, znam da je itekako moguće da svijet bude ispunjen poklicima slavlja, limenom glazbom i zastavama, a opet pun straha i iščekivanja pred onime što dolazi.

Ali u trenutku kad će Antikrist biti na vrhuncu moći, u trenucima trijumfa, kad će misliti da se zauvijek riješio Isusa, tada će Bog intervenirati! - Isus će ponovo doći u svoj svojoj slavi! Antikrist će biti izgubljen. Isus će ga uništiti "dahom svojih usta"!

Što su vremena mračnija, to očitiji postaju zastrašujući znakovi ljudskog očaja i buduće Antikristove vladavine. Ali ljudi koji čitaju Bibliju bivaju ohrabreni, jer očekuju povratak Isusa Krista!

3. Što će biti nakon Kristovog povratka?

I u svezi s tim Biblija nam daje samo neke smjernice. Kao prvo, ona kaže da će Isus vladati tisuću godina kao kralj na ovoj planeti. To je, također, jedna od biblijskih slika koja znači da će Isus vladati dugo vremena. Sve mi se to savršeno uklapa: prvo će postati očitim beznadežno stanje u kojem se ljudi nalaze, potom će slijediti posljednji ljudski pokušaj da se spasi svijet, i naposljetku će zavladati moj Kralj! A on zna kako se vlada! Idite malo u kuće u kojima vlada Isus. Da, već danas postoje domovi u kojima je Isus na vlasti. Ondje ćete već na samom pragu osjetiti: "Ovdje vlada drugačija atmosfera!"

Poznavah jedan mladi bračni par. Jednog dana on sjedne pokraj mene i reče mi: "Želim se predati Bogu. Dosad poricah njegovo postojanje. Često govorih protiv njega. Ne mogu više živjeti bez njega." Tada sve izađe na vidjelo. Bijaše razočaran u braku. Objasni mi: "Htjedoh pokazati svijetu da i bez Boga brak može biti sretan." Ali, sve je potonulo. Prvo im dijete umrje i oni se posvadaše kraj njegovog mrtvog tijela. Na koncu prizna: "Bog je protiv nas. Predajem se." Pokop djeteta koji ja vodih bijaše potresan. U sredini bijaše lijes s mrtvim djetetom. S jedne strane bijaše čovjek sa svojom obitelji. Nasuprot, lijepa mlada žena okružena svojim rođacima. Dva svijeta, dvije stranke - a između njih mrtvo dijete.

Potraja više od godinu dana dok i žena povjerova u Gospodina Isusa. Sjećam se kako mi jednog uskršnjeg jutra napisu: "On je uskrsnuo i u mojem srcu!"

Tada se ponovo vjenčaše. Još jednom počеше od samog početka. Inače bijahu vrlo samostalni i inteligentni ali, svejedno, prije nikada ne uspjehahu postići sklad. Sada posta predivno.

On mi to ovako opisa: "Vidite, prije je u nas sve propadalo." "A zašto je sada sve u redu?" upitah ga. Ogovori mi nasmijana lica: "Zato jer sada Isus vlada u nas! Sada moja žena više ne govori: 'Ja vladam!' Ni ja više ne govorim: 'Ja vladam!' Umjesto toga, sada se pitamo: 'Što želi Isus?' I sve je u redu!"

Slušajući ga, padne mi na um misao: "Ako je tako divno i prekrasno kad Isus vlada u nečijem domu, kako li će tek biti kad zavlada na zemlji?!" To tisućugodišnje kraljevstvo će biti nešto nezamislivo prekrasno.

Nakon Isusove vladavine taj sretni svijet će još jednom biti stavljen na kušnju da se vidi jesu li srca istinski izmijenjena. Tada će đavao biti doslovce odvezan i bit će očito kako se srca ljudi u osnovi nisu izmijenila, i da je čovječanstvo ostalo kakvo je i bilo.

Biblija nam govori da će tada ljudi posljednji put ustati protiv Boga. Potom će doći kraj svijeta. Sunčev sistem će se raspasti. Nebo i Zemlja bit će uništeni. Apostol dalje piše: "Zatim opazih veliko bijelo prijestolje i onoga koji je sjedio na njemu... I opazih mrtvace, male i velike, gdje stoje pred Bogom... I otvoriše se knjige... I tko god se ne nađe zapisan u knjizi života, bi bačen u ognjeno jezero."

Jednom me netko upita: "Pa gdje će stajati prijestolje kad više ničega ne bude?" Odgovorih mu: "To nije tvoja briga. Radije brini o tome kakav ćeš stati pred to prijestolje!" Čovjek može biti izgubljen. Bilo bi mi draže da u Bibliji ne postoji ta grozna istina. Ali u našem životu postoji ta grozna mogućnost da budemo izgubljeni za cijelu vječnost!

Opet vam moram ispričati jednu priču: U nekom se škotskom dvorcu navečer okupilo maleno društvo. Razgovarale o svemu i svačemu pa nakraju dođu i do kršćanstva. Poslije večere posjedaše oko kamina u kojem je gorjela vatra. Jedan gost, stariji elegantni gospodin, reče domaćici: "Prema vašim riječima zaključujem da ste kršćanka. Vjerujete li vi zaista u sve što piše u Bibliji?" - "Da!" - "I to da će mrtvi uskrsnuti?" - "Da!" - "I da će svi koji nisu zapisani u knjizi života otići u pakao?" - "Da, i to vjerujem!" - Gospodin ustane i pređe preko dvorane. U jednom je kutu visjela krletka s papagajem. Izvadi papagaja iz krletke i pode s njim prema kaminu kao da će ga baciti u vatru. Preplašena domaćica skoči i uhvati ga za ruku: "Što to radite!? Jadna ptica!" Gospodin se na to nasmija. "Čujte, vama je žao te jadne ptice a vaš, takozvani, Bog ljubavi

će baciti milijune ljudi u pakao. Čudan Bog ljubavi!" Za trenutak zavlada tišina, a onda gospođa odgovori: "Griješite! Bog nikog ne baca u pakao. Mi svojevoljno odlazimo u vječnu propast. Bog želi da se svi ljudi spase!"

Biblija nam prikazuje potresnu sliku Posljednjeg suda. Dat nam je opis Božje sudačke stolice: "I opazih mrtvace, male i velike, gdje stoje pred prijestoljem."

Ljudi se svim silama opiru toj poruci o Božjem sudu: "To nije istina!" Jednog mog mladog prijatelja upita njegov prijatelj na poslu: "Vjeruješ li ti zaista u Sudnji dan?" "Da, vjerujem." Ovaj mu se naruga: "Ma daj! Koliko je ljudi danas na svijetu? I koliko ih je živjelo do sada? Zamisli sada kako će svaki od njih biti suđen ponaosob. Pomisli samo kako će to dugo trajati!" Na to mladić odgovori samo: "Kad dođe taj čas, imat ćemo vremena u izobilju. Nećemo više imati ništa pred sobom."

Da, Bog će imati mnogo vremena za nas. Time što će nam suditi svakom ponaosob, on nam posljednji put pokazuje da nas shvaća ozbiljno. To je dokazao kad je njegov Sin umro umjesto nas. I ako vi ne shvaćate ozbiljno svoj život i proživite ga u grijehu i ispraznosti, Bog sve to shvaća ozbiljno. To će se otkriti na Sudnji dan.

Biblijska vizija budućnosti završava ovim riječima: "I vidjeh novo nebo i novu zemlju u kojoj prebiva pravednost." I dalje Biblija oslikava taj novi svijet riječima koje nadilaze naše razumijevanje. Jedna stvar je u potpunosti jasna: Bog je došao do cilja. Oni, čija su imena zapisana u knjizi života, nastavaju novi svijet. Oni su poput Boga, poput Sina Božjega. U tom svijetu nema policije, zatvora, sudova, davla; nema ratova, ni boli, ni grijeha, ni smrti!

Pročitajte sami prekrasno dvadeset prvo i dvadeset drugo poglavlje knjige Otkrivenja.

To su inače nadnaravne slike koje nadilaze naše shvaćanje, jer mi poznajemo samo svijet grijeha, muke i smrti. Ja želim biti u tom Božjem svijetu! A vi?

4. Ili-ili

Još jednom želim istaknuti neke važne stvari. Što duže proučavam ove prizore posljednjih događaja iz knjige Otkrivenja, sve me više pogađa činjenica da će na koncu postojati samo dvije vrste ljudi: spašeni i izgubljeni.

I kad kažete: "Nitko se više na cijelom svijetu ne obazire na Isusa!" ja vam mogu odgovoriti samo ovo: "Tada će biti mnogo izgubljenih ljudi!" Naši su očevi molili: "Znam, bit će malo spašenih. Dopusti mi biti među njima!" - Na koncu će biti samo spašeni i izgubljeni.

Htio bih reći nekoliko riječi izgubljenima. Moj mi prijatelj Paul Humburg jednom ispriča: "Usnih jedan san: bijaše Sudnji dan. Čuh kako Isus tjera izgubljene od sebe: 'Idite od mene, prokleti!' - Tako piše u Bibliji! - Vidjeh kako odlaze pognute glave, preplašeni, očajni. Tada zamijetih kako jedan pita drugoga: 'Jesi li i ti vidio?' 'Da,' odgovori ovaj, 'i ja zamijetih: ruka koja nas tjeraše bijaše probodena! Bijaše prikovana na križu i za nas, ali nas ne bijaše briga za to. Sada smo s pravom izgubljeni!"

Čujete li? On je umro i za vas! Uopće nema veze vjerujete li nešto ili ste bezbožnik. Jedno morate znati: Isus je umro za vas! - Dodite svome Spasitelju! - Ako kažete: "Ali ja sam grešnik!" mogu vam odgovoriti samo: "On traži upravo grešnike! Drugih ljudi ni nema!" Kad netko tvrdi da je dobar, tada laže da se sve praši. Ti koji kažu da ne trebaju Spasitelja najizgubljeniji su ljudi što postoje. Oni su toliko izgubljeni da više ni ne primijećuju kako su izgubljeni!

I na koncu još nekoliko riječi spašenima. U biblijskom opisu budućega svijeta spominje se da je Novi Jeruzalem sagrađen na dvanaest divovskih dragulja koji mu služe kao temelj. Na tih dvanaest dragulja napisana su imena dvanaestorice apostola, svjedoka evandjelja Božjeg. Ja to ovako predstavih: na dragom kamenju piše "Petar", "Ivan", "Jakov"... Na jednom dragulju piše: "Matej". Znae li tko je bio Matej? On bijaše grozni krijumčar i varalica. Kad je jednog dana sjedio uz svoj prljavi

posao, pozva ga Isus koji je onuda prolazio. Reče mu: "Hajde za mnom!" Levi, tako se prije zvao, ostavi sve i krenu za Isusom. Doživje da Spasitelj umrje za njega. Doživje njegovo uskrsnuće i njegov povratak u nevidljivi svijet. Doživje i da Isus posla Svetoga Duha.

Kasnije mu prijatelji predložiše: "Toliko si toga proživio s Isusom, zapiši to!" On to i učini. Tako nastala Matejevo evanđelje, kroz koje milijuni ljudi pronadoše Isusa. Njegovo novo ime, Matej, stoji zapisano na istaknutom mjestu u novome svijetu - ime tog pokvarenog klipana kojega je Isus spasio.

Toliko je jaka milost Isusa Krista! Tako silno on spašava!

Ista ta milost želi započeti svoje djelo u vama. Ne opirite joj se! Radi se o vašem spasenju - za sada i za svu vječnost.

Kakva je korist od života s Bogom?

Naslov ove teme mogao bi se izreći i na drugi način, naprimjer: "Isplati li se biti kršćaninom?" Ovome moram dodati biblijske riječi iz poslanice Efežanima koje glase: "Neka bude hvaljen Bog, Otac Gospodina našega Isusa Krista - on koji nas blagoslovi svakim duhovnim blagoslovom na nebesima u Kristu." Ova rečenica na prekrasan način govori o izobilnom blagoslovu koji kršćani imaju po Isusu Kristu. Ali prije no što dođemo do srži teme, htio bih razjasniti neke pretpostavke. Prvo što želim reći je:

1. Život s Bogom nije nikakva iluzija!

Da, život s Bogom nije nikakva auto-sugestija niti umišljanje! Objasnit ću vam to.

Pastor u velegradu susreće svakojake zanimljive ljude. Nedavno tako sretoh jednog mladića i rekoh mu: "Čovječe, što bi moglo biti od tebe samo kad bi predao svoj život Gospodinu!" "Ah, pastore Busch," reče mi, "spustite se s oblaka!" Da li vam je poznat taj izraz? On je time htio reći: "Budite realni! Bog ne postoji!" Na to mu ja rekoh: "Čovječe, ovo je nešto najnovije. To još nisam čuo!" On reče: "Dobro me slušajte! Nekad se ljudi osjećahu bespomoćnima kada se suočavaše s prirodnim silama, pa zamišljaše kako postoje isto takve moćne sile koje bi im mogle pružiti pomoć i nazivaše ih: Alah, Bog, Jehova, Buda... što ja znam kako sve ne. U međuvremenu je utvrđeno kako su to bile samo pretpostavke i da u nebu nema nikoga!" Tako mi taj mladić održa lijep govor. Kad završi, odgovorih mu: "Ah, dragi moj, ti ne poznaješ Isusa!"

"Isusa?" upita. "Isus je samo jedan od osnivača religije." "Nipošto! Jako griješiš!" rekoh mu. "Činiš užasnu pogrešku, dragi moj! Reći ću ti tko je Isus. Budući poznajem Isusa, znam

da Bog postoji! Bez Isusa ne možemo znati baš ništa o Bogu!" Tada mu objasnih tko je Isus .

Tko je Isus? I vama bih to htio objasniti pomoću jednog primjera.

Ja mnogo toga prođoh u svom životu. Između ostalog često puta bijah zatvaran. Ne zato što sam nešto ukrao, već zbog vjere. Za vrijeme Hitlerovog režima nacisti baš ne volješe pastore poput mene, koji radiše s mladima. Stoga me zatvaraše u grozne zatvore. Jednu kaznu odslužih u nekom posebno odvratnom zatvoru. Cijela građevina bijaše od betona, a zidovi bijahu tako tanki te se moglo čuti kad netko kašlje u uznici ispod moje, ili kad na trećem katu netko padne s kreveta. Osim toga, moja uznica bijaše malena poput neke rupe.

U uznicu do moje dovedoše nekog čovjeka kojeg uhiti Gestapo. On bijaše u užasnom očajanju, jer noćima slušah njegov plač što dopiraše kroz tanki zid koji nas je dijelio. Slušah ga kako se okreće na svom ležaju. Često čuh njegovo prigušeno jecanje. Grozno je slušati kad muškarac plače. Tijekom dana nam bi zabranjeno ležati na krevetu pa slušah svog susjeda kako hoda po uznici: dva i pol koraka gore, dva i pol dolje - poput životinje u kavezu. Ponekad bi duboko uzdahnuo. - A ja u svojoj uznici imah mir Božji! Znaite, Isus je došao u moju uznicu! I kad čuh kako je moj susjed očajan, pomislih: "Moram nekako do njega! Moram govoriti s njim! Konačno, ja sam dušobrižnik!" Tada dozvah stražara i ovaj dođe. Rekoh mu: "Čujte, u uznici kraj moje je jedan očajan čovjek. Poludjet će! Ja sam pastor, pustite me k njemu. Htio bih govoriti s njim!" "Pitat ću nadređenog", odgovori mi stražar. Vratio se nakon sat vremena: "To je zabranjeno! Ne možete k njemu!" Tako i dalje nisam mogao vidjeti svog susjeda. A bio mi je, tako reći, nadohvat ruke.

Ne znam kako je taj čovjek izgledao, da li je bio mlad ili star. Osjećah samo njegov duboki očaj. Možete li to predstaviti? Još sam jednom stao pokraj zida i pomislih: "Kad bih mogao porušiti zid i otići tom čovjeku!" Ali koliko god ja lupao, nije bilo šanse probiti čvrsti zid.

Dobro sad slušajte! Živi Bog, stvoritelj neba i zemlje, nalazi se i u takvoj situaciji, u kakvoj ja bijah tada. Mi ljudi smo zatvoreni u vidljivom trodimenzionalnom svijetu, no Bog nam je posve blizu. Biblija kaže: "S leđa i lica ti me obuhvaćaš." Bog nam je nadohvat ruke. Ali između njega i nas ispriječio se zid jedne druge dimenzije. Kroz taj zid dopiru do Božjeg uha svi jauci ovoga svijeta. On čuje psovanje ogorčenih, plač usamljenih, bol onih koji ispraćaju svoje mrtve, uzdisanje onih što podnose nepravdu. Sve to dira Božje srce, baš kao što mene dirnu očaj čovjeka iz susjedne uznice.

Ali, zamislite, Bog može učiniti ono što ja nisam mogao. On je jednog dana srušio zid koji se ispriječio između njega i nas, i došao u naš vidljivi svijet - u svome Sinu Isusu! Razumijete li to? Bog je došao k nama u Isusu, Sinu Božjem, u svu ovosvjetsku prljavštinu i bijedu! Otkad upoznah Isusa, znam da Bog postoji. Često znam reći: "Otkad je Isus došao, poricanje Božjeg postojanja je puko neznanje."

I opet moram govoriti o Isusu. Kada bi se mene pitalo, u svojim bih predavanjima najviše govorio o njemu, ali tada bi večeri bile prekratke za ovu obimnu temu.

Dakle, Isus bijaše rođen u Betlehemu. Porastao je i postao muškarac. Na njemu se nije moglo vidjeti ništa od njegove božanske slave a ipak je privlačio ljude k sebi. Ljudi instinktivno osjećali: u njemu nam je došla Božja ljubav i milost!

U vrijeme kad Isus življavaše na zemlji, kao član izraelskog naroda, kanaanska zemlja bijaše okupirana od strane Rimljana. U gradiću Kafarnaumu vladaše jedan rimski stotnik. Rimljani vjerovali su u mnoštvo bogova, ali u stvarnosti nisu vjerovali ni u jednoga. Spomenutom se rimskom stotniku smrtno razboli sluga kojeg je osobito volio. Pozva liječnike, ali ga oni ne mogoše izliječiti. Bijaše mu jasno da sluga umire. Tada mu na um padne misao: "Toliko čuh o tom Isusu. Možda bi on mogao pomoći. Potražiti ću ga!" I tako taj nevjernik, poganin, pođe potražiti Isusa. Našavši ga, zamoli: "Gospodine Isuse, moj je sluga bolestan. Možeš li mi ga ozdraviti?" "Da," odgovori Isus, "poći ću s tobom tvojoj kući!" Čuvši to, stotnik

reče: "Ah, nije ti potrebno dolaziti u moj dom. Kad ja nekome nešto naredim, taj to odmah učini. Ti samo trebaš reći riječ i moj će sluga ozdraviti." Drugim riječima, taj poganski rimski časnik reče: "Ti možeš nemoguće učiniti mogućim! Ti si Bog!" Tada se Isus okrenu mnoštvu što ga je slijedilo i objasni im: "Takve vjere ne nadoh ni u Izraelu." To znači: "Vjeru kakvu imaju ti ateisti nisam našao u cijeloj crkvi." Stotnik je shvaćao: "U Isusu je Bog došao k nama!"

Morate znati priče o Isusu! Molim vas, još više, zaklinjem vas, nabavite Novi zavjet. Pročitajte Ivanovo evanđelje, a potom i ostala evanđelja i poslanice. Izvještaji o Isusovom životu su prekrasni! Ne postoji magazin koji donosi tako lijepe priče kao što su one zapisane u Novom zavjetu.

Ali Isus, Sin Božji, nije došao na ovaj svijet samo da bi iscijelio stotnikova slugu te time obznanio i dokazao da postoji Bog. On htjede nešto više. On je došao da bi ljudi mogli dobiti mir s Bogom!

Ali vidite, od Boga nismo odvojeni samo zato jer živimo u različitim dimenzijama. Između Boga i vas, između Boga i mene, stoji zid. To je zid naših grijeha! - Jeste li ikada slagali? - Da? - Time ste postavili stijenu između Boga i sebe! - Jeste li proživjeli koji dan bez Boga, bez molitve? - Da? - Još jedna stijena! - Nečiste misli, preljub, krađa, laži; da ne spomenemo i tisuće malih, naizgled nevažnih, stvari. Sve je to kršenje Božjeg zakona. Svaki naš grijeh uzidan je u zid krivnje pred Bogom! Svi smo mi zajedno podigli taj zid koji odvaja ljude i Boga! A Bog je sveti Bog! Čim kažem "Bog", tada nehotice potežem pitanje mojih grijeha i krivnje. Taj se problem obvezatno mora riješiti!

Bog naše grijeha shvaća vrlo ozbiljno! Postoje ljudi koji misle: "Bog bi se morao radovati što ja još uvijek vjerujem u njega!" Ali to nije dovoljno! I đavao vjeruje u Boga! On sigurno nije ateist. On jako dobro zna da Bog postoji. Ali on nema mir s Bogom!

Mir s Bogom mogu dobiti jedino kad je uklonjen zid krivnje koji me odvaja od Boga. I to je razlog zbog kojeg je došao Isus!

On je srušio zid naše krivnje! Zbog toga je dopustio da ga pribiju na križ! Dobro je znao kako netko mora podnijeti Božju kaznu za grijeh. Bilo je - ili ljudi ili ja. Ili Wilhelm Busch ili Isus! Na križu je Isus Krist, nevini Sin živoga Boga, preuzeo moju osudu na sebe! Ne samo moju, nego i vašu!

Ponovo bih vam htio opisati razapetog Gospodina Isusa; oslikati pred vašim očima najljepšu sliku koju svijet ikada vidje. Evo ga gdje visi onaj po kojemu Bog prodrje u ovaj bijedni svijet. Evo gdje visi onaj o kome je zapisano u Bibliji: "Bog je svalio na nj sve naše grijeh." Onaj koji na svojim ramenima ponese teret svih ljudskih grijeha - *naših* grijeha! Evo gdje visi onaj koji može nešto što ne može ni jedan od nas. On je uklonio sav teret naših grijeha! - Morate pročitati o tome u Bibliji.

Na križu se obistinilo biblijsko proročanstvo: "Na njega pade kazna - radi našeg mira."

U Švicarskoj imah dobrog prijatelja s kojim bijah na prekrasnim putovanjima. Kad bismo ponekad ručali u restoranu, stigao bi nam račun. To bi značilo: "Netko mora platiti! ... Tko ima deblji novčanik?" Naravno, ja bih tada rekao: "Hans, plati ti! Iskaži se malo!" - Jedan od nas je neizostavno morao platiti.

Netko mora platiti za našu krivnju pred Bogom: za sve naše grijeha i prjestupe! Ili ćete povjerovati u Isusa, da je on platio za vas, ili ćete jednom morati to sami platiti! Ali za svaki ćete grijeh morati platiti! Vidite, zato mi je Isus tako važan! Zato ga se tako čvrsto držim, jer je platio umjesto mene!

Svojim životom je platio za moje grijeha, ali nije ostao u vlasti smrti. - To je predivno!

Tri dana po Isusovoj smrti jedan je čovjek duboko razmišljao. Pitao se: "Što je sada s Isusom? Mrtav je. Svojim očima vidjeh kako ga položiše u grob iskopan u stijeni i navalise kamen na otvor. Da li on zaista bijaše Božji Sin?" Taj se čovjek zvao Toma. I dok je on još tako razmišljao: "Što je sada s Isusom?" došli su njegovi prijatelji puni radosti. "Čovječe! On je živ! Razvedri se! On je živ!" - "Tko je živ?" - "Isus!" - "To je nemoguće!" - "Moguće je! Moguće! Vidjesmo njegov prazan grob. Kunemo ti se! I... sreli smo se s njim!" - "To je nemoguće",

mišljaše Toma. "Nemoguće je da netko ustane od mrtvih. Ako je to istina, onda je on zaista Sin Božji, tada je on sam Bog!"

Ali Toma bijaše skeptičan: "Toliko puta u životu bijah prevaren. Više ne vjerujem u ono što ne vidim!" Jednom kad putovah vlakom, kondukterka s kojom razgovarah o Isusu reče mi: "Vjerujem samo ono što vidim!" Isto tako, potpuno isto, razmišljao je i Toma. I on reče svojim prijateljima: "Dok ne vidim na rukama njegovim znak od čavala i ne stavim ruke svoje u njegov bok, neću vjerovati." Apostoli su mogli razderati usta pričajući mu, Toma bi ponovo rekao: "Ne vjerujem!"

Nakon osam dana, apostoli opet bijahu zajedno. I Toma bijaše s njima. Odjednom se Isus pojavi među njima i pozdravi ih: "Mir vama!" Okrenu se Tomi i reče mu: "...pruži prst svoj ovamo: evo mojih ruku! Pruži ruku svoju i stavi je u moj bok te ne budi više nevjernik, već vjernik!" Tada se taj jadni, nevjerni čovjek spusti na koljena i zavapi Isusu: "Gospodin moj i Bog moj!"

Nadam se da sada razumijete što mislim kad kažem kako život s Bogom nije iluzija! Život s Bogom nije auto-sugestija! Bog nije nešto neodređeno kao što to ljudi zamišljaju: "Negdje mora postojati nekakav Bog, ali nitko ne zna kakav je on." - Ne! To da postoji stvarni život s Bogom, zasniva se na činjenici da je Sin Božji došao, umro i uskrsnuo za mene. Zbog toga mogu sada sa svom sigurnošću znati o Bogu.

Na koncu moram još jednom naglasiti: život s Bogom nije nikakva auto-sugestija niti iluzija!

Sada želim odgovoriti na drugo pitanje koje glasi:

2. Kako početi život s Bogom?

Ljudi mi često kažu: "Pastore Busch, vi ste sretan čovjek. Imate nešto što mi nemamo." Ja na to odgovaram: "Ne pričajte gluposti! I vi to možete imati! Isus je ovdje i za vas!" I tada obično slijedi pitanje: "Kako mogu početi živjeti s Bogom?" Biblija na to odgovara jednom jedinom rečenicom: "Vjeruj u Gospodina Isusa!"

O, kad bih vas mogao dovesti do takve vjere! Da bih vas uvjerio, moram još jednom objasniti što, ustvari, znači "vjerovati". Mnogi ljudi imaju krivo shvaćanje o vjeri. Netko, naprimjer, pogleda na sat i kaže: "Sada je točno sedam i dvadeset. To znam sasvim sigurno." Drugi koji nema sat kaže: "Vjerujem da je sedam i dvadeset." Ljudi misle kako je "vjerovanje" nešto što nije potpuno sigurno - pretpostavka. Nije li tako? Što znači "vjerovati" kad Biblija kaže: "Vjeruj u Gospodina Isusa Krista!" Htio bih vam to objasniti opisom jednog svog doživljaja.

Jednom prilikom održavah predavanja u glavnom gradu Norveške, Oslu. U subotu ujutro htjedoh odletjeti natrag u Njemačku jer sam drugi dan trebao govoriti na predavanju u Wuppertalu. Sve krenu loše čim stupih nogom u zračnu luku: zrakoplov je zbog magle kasnio jedan sat. Konačno uđosmo u zrakoplov za Kopenhagen, gdje trebasmo presjesti na drugi zrakoplov. Kad smo već bili nad Kopenhagenom, pilot odjednom okrenu prema Švedskoj. Preko razglasa obavijesti nas kako je Kopenhagen sav u magli i ne možemo se spustiti. Odletjesmo za Malmö. Malmö u Švedskoj je posljednje mjesto na svijetu u koje htjedoh ići. Što ću tamo? Htio sam za Düsseldorf i odande za Wuppertal! Sutra moram govoriti ondje!

Konačno sletjesmo u Malmö. I što vidjesmo: zračna luka bijaše prepuna ljudi. Zrakoplovi još dugo slijetaše jedan za drugim. Malmö bijaše jedini grad u kojem nije bilo magle, stoga se svi zrakoplovi spuštaše u njegovu zračnu luku. Ta zračna luka bijaše relativno malena pa u zgradi ne bijaše mjesta za sjesti. Čekajući ondje, sprijateljih se s jednim austrijskim trgovcem. Obojica se pitasmo: "Što će se dogoditi? Možda ćemo do jutra morati ovako stajati! Otpast će nam noge od umora!" Svi psovaše i ispitivaše, mrštiše se i gundaše, kao što je to uobičajeno u takvim trenucima. Odjednom se začu glas u zvučniku: "Jedan četveromotorac leti prema jugu! Ne znamo hoće li aterirati u Hamburgu, Düsseldorfu ili Frankfurtu. Tko želi na jug, neka uđe u zrakoplov!" Bila je to pomalo nesigurna stvar. Neka žena pokraj nas poviče: "Ja ne ulazim u taj

zrakoplov! Bojim se!" Rekoh joj: "Draga gospođo, pa ne morate ući! Nitko vas ne tjera ulaziti!" Moj Austrijanac, više za sebe, reče: "Hm, letjeti po takvoj magli! A još se ni ne zna gdje će se spustiti!" U tom trenutku dok je žena jaukala, a i Austrijanac me malo obeshrabrio, pokraj mene prođe pilot u plavoj uniformi. Zagledah se u njegovo smrtno ozbiljno i potpuno mirno lice. Pogledavši ga pomislih: "Taj zna što je odgovornost! Za njega to nije nikakva igra!" Okrenuh se svom prijatelju, Austrijancu, i rekoh mu: "Čovječe, ovome se možemo povjeriti! Dodite, idemo u zrakoplov! Taj nije neki vjetrogonja!"

Ukrcasmo se u zrakoplov. Od trenutka kad napustismo čvrsto tlo i udosmo u zrakoplov, predasmo se u ruke tom čovjeku. Ali imasmo pouzdanje u njega. Ja mu povjerih svoj život. Sretno se spustismo u Frankfurtu i trebala mi je cijela noć da se vratim kući. Ali stigoh na cilj! To znači "vjerovati"! Vjerovati znači: pouzdati se u nekoga, povjeriti mu se.

Kako početi živjeti s Bogom? - "Vjeruj u Gospodina Isusa Krista!" - Točnije rečeno: Udi k Isusu! Kad ulazih u taj zrakoplov imah osjećaj da bi moj Austrijanac najradije ušao samo s jednom nogom, a drugom ostao stajati na pisti. Ali to nije išlo. On je, ili mogao ostati vani, ili svoj život potpuno povjeriti pilotu! Tako je i s Isusom. Ne možete s jednom nogom živjeti bez Isusa, a s drugom stajati kod njega. To ne pali!

Vjerovanje u Gospodina Isusa i život s Bogom moguće je jedino ako mu u potpunosti predam svoj život. Moram mu reći poput autora ove pjesme: "Uzmi život sebi moj, neka bude svagda tvoj."

U koga drugoga se pouzdati ako ne u Sina Božjega? Nitko na svijetu nije učinio za mene toliko kao Isus! Toliko me ljubio da je za mene umro na križu. I ne samo za mene, nego i za vas! Nitko nas nikad nije ljubio kao on. A on je ustao od mrtvih i sada je živ. Zašto ne povjeriti svoj život njemu koji je pobijedio smrt? Budale smo ako to ne učinimo!

U trenutku kad predam svoj život Isusu, ulazim u život koji dolazi od Boga. Jedna pjesma, koju osobito volim, kaže:

"Predajem ti sve, Isuse,
sve što znam i što imam...

Predajem ti sve, Isuse,
tijelo, dušu, duha, sve...

Predajem ti sve, Isuse,
čini sa mnom što želiš..."

Ah, kad bi i vi htjeli ovako govoriti Isusu!

Kad želite predati svoj život Isusu i ući k njemu, kad mu želite povjeriti svoje biće, tada mu to recite! On je tu! On je kraj vas! On vas čuje! Recite mu: "Gospodine Isuse, predajem ti svoj život!" Kad ja, dotada bezbožnik, doživjeh obraćenje i primih Isusa u svoj život, molih: "Gospodine Isuse, predajem ti svoj život. Ne mogu ti obećati da ću biti dobar. Za to mi moraš dati novo srce. Imam loš karakter, ali sve što ja jesam predajem tebi. Napravi nešto od mene!" To bijaše trenutak u mom životu kad s obje noge uđoh k Isusu i preдах upravljач svog života njemu koji me otkupio svojom krvlju.

Tako se samo ulazi u život s Bogom. Ako netko želi napredovati u tom životu, tada treba neizostavno činiti tri stvari: čitati Božju riječ - Bibliju, razgovarati s Bogom - moliti, i družiti se s djecom Božjom - crkvom.

Ne možete pripadati Isusu, a da vas on uopće ne zanima. Trebate imati Bibliju ili Novi zavjet i svaki dan provesti barem petnaest minuta čitajući Božju riječ. Ono što ne možete razumijeti jednostavno ostavite za neko drugo vrijeme. Što češće budete čitali, napisano će vam postajati sve jasnije i čudešnije. Koliko se puta moje srce ispunilo neizrecivom radošću što pripadam divnom Spasitelju i što ga mogu naviještati drugim ljudima. Nije moguće imati život Božji samo za sebe, a ne navješćivati ga drugima.

Prvi zahtjev za kršćanski rast je čitanje: proučavanje Božje riječi. Drugi je - molitva. Isus vas čuje! Ne trebate mu držati uzvišene govore. Dovoljno je moliti jednostavne molitve, poput jedne domaćice: "Gospodine Isuse! Danas mi je grozan dan: muž je loše volje, djeca me ne slušaju, trebam oprati hrpu rublja, trebam deset maraka... Gospodine Isuse, predajem ti

sav svoj jad. Ispuni moje srce radošću i daj mi proživjeti ovaj dan kao Božje dijete! Pomozi mi u svemu! Gospodine Isuse, zahvaljujem ti što se mogu pouzdati u tebe!"

Isusu mogu reći sve što mi leži na srcu - potpuno sve! Možete se moliti i ovako: "Gospodine Isuse, pomozi mi da te bolje upoznam i sve više ti pripadam!"

I treća stvar koja je dio života s Bogom je zajedništvo s kršćanima. Drugim riječima, trebate se priključiti onima koji, također, žele pripadati Isusu. Netko mi nedavno reče: "Ja želim vjerovati, ali nikako ne uspijevam u tome!" Savjetovah mu: "Nedostaje vam zajedništvo s kršćanima!" On na to reče: "Ne svidaju mi se baš svi ti ljudi!" "Nažalost," rekoh mu, "tu onda nema pomoći. Ako očekujete da ćete jednoga dana živjeti s njima u nebu, onda se već sada morate pripremati za to! Dragi Bog ne može sve kršćane oblikovati tako da bi se vama svidjeli."

Kao dječak poznavah ravnatelja jedne banke u Frankfurtu, starijeg čovjeka koji mi je pričao mnoge dogodovštine iz svog života. Kada je položio veliku maturu, otac mu reče: "Evo ti toliko i toliko novaca. Sada možeš proputovati sve europske glavne gradove." Pokušajte to zamisliti: imao je samo osamnaest godina, a pružila mu se takva divna prilika. Kome ne bi bilo drago da mu se pruži tako nešto?

Stari bankar mi nastavi pripovijedati: "Znao sam jednu stvar: u velegradovima bih lako mogao upasti u grijeh. No ja htjedoh pripadati Isusu. Stoga ponijeh Novi zavjet. Svaki dan prije no što bih napustio hotelsku sobu, htjedoh čuti Isusov glas i govoriti s njim. I kad bih doputovao u neki novi grad, obvezno bih potražio kršćane. Posvuda nailazih na Isusove sljedbenike: u Lisabonu, Madridu, Londonu, u... Najteže je bilo u Parizu. Ondje sam dugo tražio nekoga tko pripada Kristu. Konačno saznah za nekog postolara. 'On čita Bibliju!' rekoše mi." I tako mladić otide posjetiti postolara. Ušavši u njegovu radionicu upita ga: "Poznajete li Isusa?" Postolarove oči zasvijetliše umjesto odgovora. Mladić mu reče: "Došao bih do vas svakoga jutra i mogli bi zajedno moliti. Mogu li?" Toliko mu bi važno imati zajedništvo s nekim tko uistinu želi biti kršćaninom.

Dakle, to vam htjedoh razjasniti. Život s Bogom nije nikakva iluzija od onog trenutka kad Isus uđe u nečiji život. Kako početi živjeti s Bogom? - "Vjeruj u Gospodina Isusa Krista!"

3. Kakva korist od života s Bogom?

Dragi prijatelji, kad bih vam htio ispričati što čovjek ima od života s Bogom i zajedništva s Isusom, morao bih vam pričati šest mjeseci, i još ne bih bio gotov. Toliko toga se može reći!

Nikada neću zaboraviti što mi je rekao otac pred smrt. Ovo su bile neke od njegovih posljednjih riječi: "Wilhelm, reci svim mojim prijateljima i poznanicima kako me sretnim i blagoslovljenim učinio Isus - u životu i u smrti!" Zna, kad je netko na samrti, ne priča koještarije ili fraze. I kad netko pred svoju smrt kaže: "...kako me sretnim učinio Isus - u životu i u smrti", tada je to vrlo znakovito. - Kako će izgledati vaša smrt?

Kad kao mladi pastor služih u rurskoj oblasti, dogodi mi se zanimljiva stvar: negdje 1925. godine bi organiziran veliki skup na kojemu je jedan učeni čovjek dva sata uvjeravao prisutne da Bog ne postoji. Iznio je sve svoje znanje ne bi li nekako uvjerio prisutne u svoje pretpostavke. Dvorana je bila prepuna ljudi. Od dima se nije moglo disati. Sa svih se strana čulo odobravanje: "Hurra! Bog ne postoji! Možemo činiti što nas volja!" Kad je govornik nakon dva sata konačno završio, voditelj skupa usta i reče: "Sada ćemo imati diskusiju. Može se javiti svatko tko želi nešto reći!" Naravno, nitko nije imao hrabrosti javiti se. Svatko je mislio: "Tako učenom čovjeku se ne može nitko usprotiviti." Sigurno bijaše mnogo onih koji se ne slagaše s govornikom, ali tko bi imao hrabrosti popeti se na podijum pred tisuću ljudi.

Ipak, netko se javi za riječ! Iz pozadine se prema naprijed počeo probijati jedna stara baka, tipična istočno-pruska bakica s crnom kopicom na glavi, kakvih ima mnogo u rurskoj oblasti. Voditelj ju upita: "Bako, vi biste htjeli reći nešto?" "Da", reče baka, "htjela bih nešto reći!" "Onda morate doći ovamo na podij!" "Bez brige, evo dolazim!" reče baka. Baš hrabra žena!

Baka domaršira do podija, pope se za govornicu i reče:

"Gospodine govorniče, dva sata ste govorili o svojoj nevjeri, sada dopustite meni pet minuta govoriti o mojoj vjeri. Htjela bih vam reći što je moj Gospodin, moj nebeski Otac, učinio za mene. Vidite, dok još bijah mlada, moj muž nastrada u rudarskoj nesreći. Mrtvog mi ga donijеше kući. Ostah sama s troje male djece. U to doba socijalna pomoć ne bijaše nikakva. Mogla sam očajavati kad vidjeh mrtvo tijelo svog muža. Tada me moj Bog utješi kao što me nitko na ovom svijetu ne može utješiti! Ono što mi ljudi rekoše ušlo je na jedno, a izišlo na drugo uho. Ali on, živi Bog, me potpuno utješio! Tada mu rekoh: 'Gospodine, sada ćeš ti morati biti otac mojoj djeci!' (Zaista je bilo dirljivo kako je starica to pričala!) Mnogih večeri nisam znala gdje smoći novac da drugi dan mogu nahraniti djecu. Tada bih obično rekla svom Spasitelju: 'Gospodine, ti znaš moju bijedu. Pomozi mi, molim te!'"

Tada se starica okrenu k govorniku i reče: "On me nikad nije ostavio na cjedilu. Bog je učinio i nešto više od toga, poslao je svoga Sina, Gospodina Isusa Krista. On je umro za mene i uskrsnuo, svojom me krvlju očistio od svih mojih grijeha! - Da," nastavila je, "sada sam stara žena. Uskoro ću umrijeti. I vidite, On mi je dao čvrstu nadu u vječni život. Kad ovdje na zemlji zaklopim oči, otvorit ću ih u nebu, jer pripadam Isusu. To je sve on učinio za mene! I sada pitam vas, gospodine govorniče, što je vaša nevjera učinila za vas?" Na te riječi govornik usta, potapša baku po ramenu i reče: "Ah, ne želim oduzeti vjeru tako staroj ženi. Vjera je dobra za stare ljude."

Trebali ste biti tamo i vidjeti kako je bakica reagirala! Energično odmahnu i reče: "Nee, nee! Ne možete me se samo tako riješiti! Gospodine govorniče, postavih vam jedno pitanje i molim vas odgovorite mi na nj! Ja vam rekoh što moj Gospodin učini za mene. Sada vi meni recite što je vaša nevjera učinila za vas?" - Nasta neugodna tišina. Baka bijaše pametna žena...

I kad se danas evanđelje napada sa sa svih strana, nameće mi se pitanje: Što, ustvari, ljudi imaju od svoje nevjere? Nemam utisak da su ljudi zbog toga postali sretni i da imaju mir u srcu. Upravo suprotno!

Kakva korist čovjeku od života s Bogom? Što se mene osobno tiče, ja ne bih mogao živjeti da nemam mir Božji koji dobih od Isusa!

Postoje trenuci kad mi srce hoće puknuti. Danas čuh kako se u susjedstvu dogodio nesretni slučaj koji dvije obitelji zavi u crno. Ako dobro razumijeh, djecu je pregazio auto. Nismo ni svjesni kako nas brzo može snaći nesreća. Kad čovjeka nenadano zadesi zla kob, on odlazi s ovoga svijeta usprkos svih velikih riječi kojima se opirao Božjim pozivima. Sve što tada može učiniti je da ispruži ruku u tamu i zavapi: "Zar nema nikoga tko bi mi mogao pomoći?"

Vidite, u teškim životnim situacijama dolazi do izražaja kakvu korist imamo od Isusa! Kad se oženih, rekoh svojoj ženi: "Ženo, htio bih imati šest sinova i svi bi trebali svirati trubu." Mišljah kako bi bilo lijepo imati duhački ansambl u kući. Mi smo i dobili šestoro djece: četiri lijepe kćeri i dva sina. Ali mojih sinova više nema. Bog ih obojicu uze na grozan način: prvo jednoga, a potom i drugoga. Nikako to nisam mogao razumjeti. Cijeli život provedoh radeći s mladeži, a moji vlastiti dječaci... Još se sjećam kako me, kad primih vijest o smrti drugog sina, obuze osjećaj kao da mi netko zabi nož u srce. Došli su ljudi izraziti mi sućut, ali mi njihove riječi nisu prodrle do srca. Bijah omladinski pastor i znao sam: "Večeras moram voditi sastanak i sto pedesetorici dječaka govoriti radosnu riječ Božju." - A moje je srce krvarilo! - Zaključah se, padoh na koljena i molih: "Gospodine Isuse, smiluj mi se, molim te!" I tada otvorih Novi zavjet i pročitah: "Isus reče: 'Mir svoj dajem vam!'" Znao sam da Bog uvijek drži svoja obećanja. I tako ga nastavih moliti: "Gospodine Isuse, ne mogu razumjeti zašto si mi to učinio, ali molim te, daj mi svoj mir!" I on to učini! - Zaista učini!

Jednom ćete ga i vi trebati. Tada vam ni jedan čovjek neće moći pružiti utjehu. Kada vam nitko neće moći pomoći, cijenit ćete što poznajete Isusa koji vas je otkupio na križu svojom dragocjenom krvlju i uskrsnuo od mrtvih. Tada će vam biti drago što mu možete reći: "Gospodine, daj mi svoj mir!" Mir koji on daje, poput moćne struje utječe u srce! To vrijedi i za

najteži trenutak u našem životu - kad se nađemo na pragu smrti.

Kako ćete reagirati u času smrti? Tada vam neće moći pomoći ni jedan čovjek. Morat ćete pustiti i ruku osobe koju ste najviše ljubili. Kako će izgledati kad dođete pred lice Božje! Želite li doći pred Boga sa svim svojim grijesima? Ah, kad biste samo prihvatili Spasiteljevu snažnu ruku i rekli mu: "Ti si me otkupio svojom dragocjenom krvlju i oprostio mi sve grijeh!" - Tada bi mogli umrijeti bez ikakva straha - spašeni!

Kakvu korist čovjeku od života s Bogom? Nabrojat ću vam:

- mir s Bogom
- radost u srcu
- ljubav prema Bogu i bližnjemu
- ljubav prema neprijateljima i svima koji mi idu na živce
- utjehu u nesreći (tako da mi je svaki dan svijetao, makar se nalazio usred najvećih patnji)
- sigurnu nadu u vječni život
- Svetoga Duha
- oprostjenje grijeha
- strpljivost... ah, ne mogu više nabrajati.

Zaključit ću pjesmom koju posebno volim:

"Sretna sigurnost, Isus je moj!

Njemu sam dao sav život ja svoj.

Baštinik Spasa, sretan sam ja
rođen od Duha i krvlju spran.

To je moj život, pjesma je to,
hvaliti tebe, o Bože moj.

Velika je stvar imati spasenje! Želim vam da i vi dobijete to bogatstvo, i tu sreću!

* Ovo je posljednje predavanje pastora Buscha. Održano je 19. lipnja 1966. u Saßnitzu na Rügen. Bog ga pozva k sebi po povratku s te evangelizacije, 20. lipnja 1966.

Wilhelm Busch:

**Isus
naša sudbina**

